

ΙΑΚΩΒΑΚΙΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ
ΑΘΗΝΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗ

Π. Π.
πλημηνιαν

Κ. Π. Πολύδης.

αυτο

1

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΑΠΟΘΗΚΗ
ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΛΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡΙΘΜΟΣ 1ος

Τιμῆται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
τὸ ἰσότημον.

Κεφαλληνία, 5 Ὀκτωβρίου 1859.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ.

« Stulta est Clementia cum tot obli-
que Valibus occurras periturae pa-
recere chartae. » (Γουθέναλ. ος.)

Ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶναι τόσον ἀσχημος ὅσον τὸν
ζωγραφίζουσιν, εἶναι παροιμία κοινὴ ὡς πᾶσα ἄλλη.
δύναμαι λοιπὸν νὰ τὴν μεταχειρισθῶ καὶ ἐγὼ χω-
ρὶς ποσῶς νὰ ριψοκινδυνεύσω τὴν μετριοφροσύνην μου,
ἄλλως τε τοῦ διαβόλου. ἡ μετριοφροσύνη δὲν εἶναι
μεγάλῃ· πάντες γινώσκετε ἢ τοῦλάχιστον ὀφείλετε
νὰ γινώσκητε ὅτι ἡ ὑπερηφάνια, ἡ φιλοδοξία, τὸ φι-
λότιμον, ἡ φιλαυτία καὶ ὁ ἐγωισμὸς, εἶναι προτερή-
ματα, ἢ ἐλαττώματα, ἂν θέλητε, ἅτινα μεγάλως μὲ
κατακυριεύουσι. αὐτὰ μοῦ ἐπροξένησαν τὴν ἐκ τῆς
ἀρχαίας καταστάσεως μου ἔκπτωσιν (φευ!) ἀλλὰ καὶ εἰς
αὐτὰ χρεωστῶ τὴν ἀνεξαρτησίαν μου.

Πόσῃ φλυαρίᾳ, ὅπως σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι δὲν εἶμαι
πολύ ἀσχημος! καὶ τοῦτο δ' ὑμᾶς προπάντων ᾧ φιλόκα-
λοι μου ἀνὰ γινώσκονται, ἐπειδὴ τρέμω, μήπως ἀναλογιζό-
μεναι τὴν μορφήν μου, ὅποιαν ἔα εἶδατε εἰς τινὰ εἰκόνα-
ἀριστοτεχνήμα λίαν εὐλαβοῦς τεχνίτου, εἰς ἣν θὰ μοι ἔχα-
ρισε ὁσους ὄνυχας, οὐράς, καὶ κέρατα ἐξήρχοντο ἐκ τῆς

φαντασιπλήκτου κεφαλῆς του, ρίψατε μετὰ σπασμοδικοῖστερικῆς φρικιάσεως τὸ περιοδικόν μου ὑπὸ δέους μὴ ταραῶν διὰ μορφῆς τόσον εἰδεχθοῦς τοὺς γλυκεῖς καὶ ἀθώους ὕπνους σας. Ἐσυχάσατε ὅμως διότι ὁσάκις σὰς πλησιάζω, (νοστιμεύομαι καὶ γὰρ περὶ κομφότητος) λαμβάνω τὰς θελκτικωτέρας μορφάς, πάντοτε δὲ τὰς τῶν ἐραστῶν, οὐδέποτε τὰς τῶν συζύγων· οὐδέποτε λοιπὸν θέλει μὲ ἰδῆτε κερατοφόρον, ὅπερ, καὶ δικαίως τόσον σὰς τρομάζει.

Τούτων προτεθέντων καὶ εὐελπιζόμενος εὐμενοῦς παρ' ὑμῶν προσοχῆς, προβαίνω εἰς τὴν ἐκτύληξιν τοῦ προγράμματός μου. Πλὴν φαίνεται μοι νὰ σὰς ἀκούω ἀνακράζοντας. Τί διάβολον ἤλθε τοῦ διαδόλου νὰ γίνῃ συγγραφεὺς; Ἀπαντῶ. Εἰς ὅλα καὶ καθ' ὅλα δύνασθε νὰ λέγητε ὅτι ἐγὼ σὰς πειράζω καὶ ἐπιρροάζω διὰ τῆς μοιραίας μου ἐπὶ τῶν ἀδυναμιῶν σας ἐπιρροῆς· ἀλλὰ ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει εἰς ἣν δηλ. ἐγὼ ὁ δαίμων τοῦ σκότους κατήντησα νὰ σφίξω δημοσιογραφικὸν κάλαμον, δύνασθε καὶ ὑμεῖς κατὰ τὴν φοράν σας νὰ καυχῆσθε ὅτι διὰ τῆς συγγραφομανίας σας ἐπειράξατε καὶ αὐτὸν τὸν διάβολον! Ὑπομονή! Μοῦ ἔμελλε νὰ κάμω καὶ τοῦτο εἰς τὰ Γηρατεῖα μου!

Περιεργαζόμενος τὰς διαφόρους τάξεις τῆς κοινωνίας σας, καὶ ἠθικολογῶν ἐπὶ τῆς καταστάσεως αὐτῆς, δὲν δύναμαι νὰ μὴν ἀνακράζω μετὰ φιλαρέσκου θαυμασμοῦ, ἀνθρωπε ὑπερέβης τὸν διάβολον! Καὶ ὄντως, τί διαβολικότερον πρὸ πάντων καὶ ὑπὲρ πάντων αὐτῆς τῆς κοινωνίας ὑμῶν ἐν συνόλῳ, καὶ εἰς τὰ μέρη της θεωρουμένης; Ἡ [κερδοσκοπία καὶ ἰδιοτέλεια, ἡ θρησκευτικὴ ἀδιανομία, μᾶλλον δὲ εἰπεῖν ἡ ἐγκατάληψις τῶν ὁσίων . . . εἶναι ἡ βάσις ἐφ' ἧς ὀχυροῦνται τὸ σαθρὸν τῆς κοινωνίας ὠκοδόμημα, ἣτις ὁσημέραι ἐκκλίνει τῆς πατρῴας ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας, τρεπομένη εἰς ὁλεθρίαν ἀγενῆ καὶ ἀνάνδρον παθῶν παλαιστράν. Οὐδεὶς δ' ἑτέρος δεσμός συνδέει αὐτὴν ἢ τὸ αἰσχρὸν συμφέρον καὶ ὁ ὕλισμός ἅτινα εἰσὶν τὰ ἐλαττήρια ἐνὸς ἐκάστου τῶν μελῶν

της, ὁ μοχλὸς καὶ τὸ κέντρον πέριξ τοῦ ὁποῖου περιστρέφονται ἅπαντα τὰ λοιπὰ ἐλαττώματα,

Καὶ ἐνταῦθα ἡδυνάμην νὰ ὑποδείξω διὰ μυρίων παραδειγμάτων, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ θῦμα μου κατέστη ὁ ἀπαταιῶν μου, παραβιασθεὶσας συμβάσεις, ἀθετηθεὶσας ὑποσχέσεις, ἀπλήστους σφετερισμοὺς τῶν δικαιωμάτων μου, ὅσα τέλος ἐν ὀνόματί μου διαπράττονται χωρὶς ποσῶς νὰ μετέχω αὐτῶν. Εἰς ὅ,τι κακὸν συμβῇ ἀκούεις τὴν ἐπωδὴν, ὁ διάβολος, ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ τὸν ἐτύφλωσεν, καὶ ποσάκις ἀπ' ἐναντίας εἰς τὰ τοιαῦτα ὁ ἄνθρωπος ἐκτυφλοῖ τὸν διάβολον. Οὐδεὶς βεβαίως τῶν βροτῶν δὲν ἤθελε ἀναδεχθῇ τὴν ἀπολογίαν μου, ἐπειδὴ οὐδεὶς ἀποχρώντως ἐλεύθερος τῶν κατ' ἐμοῦ προλήψεων, ἵνα καταπέισῃ ἁ. ἑαυτὸν, καὶ ἀκολούθως τοὺς ἄλλους περὶ τοῦ δικαίου μου, καὶ ἂν τοιοῦτος τις μεταξὺ ὑμῶν ἤθελεν ὑπάρχει, ἤθέλατε τὸν κηρύξει ὁμοθυμαδὸν καὶ μιᾷ φωνῇ φρενήρη. Τούτου ἕνεκα ἰδοὺ εἰμι ὑπερασπιστὴς τῶν δικαιωμάτων μου, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀποφασιν νὰ ἀποθέτω τοῦντεῦθεν τὴν λύσιν τῶν μεταξὺ αὐτόμων τοῦ γένους σας καὶ διαδόλου ζητημάτων, εἰς τὴν ἀμερόληπτον κρίσιν τῆς κοινῆς γνώμης.

Ἡ Εφημερίς μου ἐκδίδεται εἰς τὸ φῶς σὰς δὶς τοῦ Μηνός σας. Πολυειδὲς καὶ πολυποικίλον τὸ περιεχόμενον της, θέλει περιέχει τὰ τῆς κοινωνίας σας ὅσα μεμπτέα καὶ ἐπιλήψιμα· τὸ δὲ περίεργον θέλει εἶσθαι ὅτι ἐγὼ ὁ διάβολος γεννήσομαι ἠθικοδιδάσκαλος καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ διδάσκαλοι εἶναι διάβολοι· ἐκεῖνοι εἰσβάλλουσιν εἰς τὴν χώραν τῶν δικαιοματιῶν μου, ἐγὼ εἰς ἐκείνην τῶν καθιζόντων των· οἱ συνδρομηταὶ τοῦ διαδόλου καὶ ὡς τοιοῦτοι θεωρεῦνται οἱ δεξάμενοι τὸν πρῶτον τοῦτον ἀριθμὸν, θέλει πληρώνουσιν εἰς τὸν ἐπιφέροντα τὴν παραλαβὴν ἐνὰς φυλακίου ὁβολοὺς τρεῖς. Ἰστέον ὅτι ὁ διάβολος δὲν δίδει ἐν πίστει εἰς οὐδένα, διότι ὡς κάτοικος τοῦ ἄλλου κόσμου δὲν γνωρίζει τοὺς φερεγγύους ἢ μὴ τῆς ὑψηλίου, ἀλλως τε ἤθελε μεγάλως ἐκτεθῇ ἡ ἀξιοπρέ-

ΙΑΡΕΙΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΛΟΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

ΜΟΝΟΤΕΛΕΙΑ

πειά του υποχρεούμενος να παρήρσιάζεται εις τὰ εἰρηνοποιήσας πρὸς κλήσιν καθυστερούντων συνδρομητῶν.

Εἰδοποιῶνται ἅπαντες ὅσοι ἔχουσιν οἰανδήποτε καθ' οἰοῦνδήποτε δικαίαν μέμφιν νὰ μεμφθῶσι, ὑπαγομένην ἢ μὴ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν συνήθων δικαστηρίων, ὅτι αἱ στήλαι τοῦ διαβόλου ἀσμένως τοῖς προσφέρονται· εἶναι δίκαιον, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη ὑπῆγεν εἰς τὸν διάβολον, νὰ τὴν εὑρίσκη τις παρὰ τῷ διαβόλῳ : Ἐρασταὶ ἢ ἐράστριαι ἀπατούμεναι στείλατε τὰ παράπονά σας εἰς τὸν διάβολον· — ὀφειλέται καταπιεζόμενοι καὶ κακουχούμενοι, στείλατε τοὺς πιστωτάς σας εἰς τὸν διάβολον· — σύζυγοι τῶν δύο φύλων στείλατε τοὺς ἀδικοῦντας σας συνεταίρους εἰς τὸν διάβολον· — ὑπάλληλοι σκληραγωγούμενοι καὶ καταθλιβόμενοι ὑπὸ τῆς ὀκνηρίας καὶ αὐθαιρεσίας τῶν ἀρχηγῶν σας, στείλατε τοὺς ἀρχηγούς σας εἰς τὸν διάβολον· ὑπηρετᾷ οὔτινες εἴτε διὰ τῆς μὴ πληρωμῆς τῶν ὑδρώτων σας ἢ ἄλλως πως ὑπὸ τῶν Κυρίων ἢ Κυριῶν σας ἀδικεῖσθε, στείλατε αὐτοὺς ἀνεπιστρεπτεῖ εἰς τὸν διάβολον. — Οἰκοδεσπόται καὶ Οἰκοδέσποιναι ὅσαι ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν ἢ ὑπηρετριῶν σας ὅπως δήποτε ἀδικεῖσθε στείλατε αὐτοὺς εἰς τὸν διάβολον. Τεχνῖται ἢ ἔμποροι ὧν οἱ λογαριασμοὶ μένουσιν ἐπ' ἀορίστῳ καὶ μέχρι παραγραφῆς ἀπλήρωτοι, στείλατε τοὺς θαμόνεις σας εἰς τὸν διάβολον. — διὰ δίκαιον βιζενόμενοι ὑπὸ τῶν δίκανικων βδελύων, στείλατέτους εἰς τὸν διάβολον· δίκανικοὶ ὅσοι καθυστερεῖσθε τῆς συνομολογηθείσης ἀντιμισθείας σας· στείλατε τοὺς πελάτας σας εἰς τὸν διάβολον. — θαρσεῖτε τέλος ὧς συκοφαντούμενοι καὶ καταπιεζόμενοι παντός εἶδους καὶ κατηγορίας — ὁ διάβολος ἀναδέχεται τὴν ὑπεράσπισίν σας παρήρσια καὶ ἀναφανδόν, καὶ εἰς ποῖον ἄλλον ἤθελέ τις κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εὑρεῖ τριεὺς δονχισοτικὴν γενναιότητα ἐὰν ὅχι εἰς τὸν διάβολον; ... Ἐγὼ γενόμενος ὑπέρμαχος ἐνὸς ἐκάστου, ἀνορθωτὴς τῶν ζημιῶν, βλαβῶν, καὶ ἀδικιῶν, ὑπερασπιστὴς τῆς ἀθωότητος καὶ ἀδυναμίας, ἢ μάστιξ ἐν ἐνὶ λόγῳ τῶν κακῶν, εὐελπίζομαι ὅτι θέλω ἀναμφιλέκτως ἀποδείξειν ὅτι ὁ διάβολος δὲν

εἶναι τόσον δυσεβῆς ὅσον τὸν ζωγραφίζουσιν, καὶ ἀποκαθιστάμενος ὅσον ἔνεστι ὠφέλιμος τοῖς ἀνθρώποις νὰ κάμω αὐτοὺς νὰ γίνωσιν ἐπιλήσμονες τῶν μετὰ τῆς προμήτορός των ἄθλων μου.

Αἱ μέμφεις, ἀξιώσεις κτλ. αἱ πρὸς καταχώρησιν ἀποστέλλόμεναι εἰς τὸν διάβολον, πρέπει νὰ γίνωνται κατὰ τὸν ὑπὸ τῶν συνήθων δικαστηρίων παραδεδεγμένον τύπον, διὰ τὰς ἀναφοράς, κλήσεις, ἀγωγὰς, κτλ. ἀλλ' ἐν συνόψει καὶ δ' ἐγγράφων ἐκθέσεων· συζητήσεις διὰ ζώσης οὐκ ἐπιτρέπονται.

Οἱ ἐνώπιον τοῦ διαβόλου ἐγκαλούμενοι καὶ εἰς τὸν διάβολον στέλλόμενοι, ὀφείλουσιν ἐντὸς πενθημέρου ἀπὸ τῆς καταχωρήσεως τῆς κατ' αὐτῶν μέμφεως νὰ προσαγάγωσιν ἐγγραφὸν δικαιολόγησιν ἐπιγεραμμένην κατὰ τὴν φύσιν τῆς ὑποθέσεως.

Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ διαβόλου ἀπεριόριστος, αὐτοεξαιρεῖται δὲ αὐτεπαγγέλτως, προκειμένης ὑποθέσεως ἀναφερομένης ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἢ ὅπως δήποτε ὑπαινιττομένης τοὺς φιλτάτους συνδρομητάς.

Ἐν περιπτώσει ἀποστολῆς ἐγγράφων κατὰ μὴ συνδρομητοῦ, ὅστις κατὰ τὸ μετὰ παραλαβῆς καὶ δημοσιεύσεως διάστημα ἤθελε συνδράμει τὸν διάβολον, τὸ ἐγγραφὸν ἀποπέμπεται λόγῳ ἐξαιρέσεως. Πρὸς τοῦτο δὲ ἐκτιθενται εἰς πινάκιον κατ' ἐκάστην ὅλα τὰ ἀποστέλλόμενα ἐγγραφα.

Ἐνώπιον τοῦ διαβόλου οὐδεμία ἀπαίτησις, ἀξιώσις, μέμφις κτλ. θεωρεῖται παραγεγραμμένη.

Τὸ εἰς τὸν διάβολον δικαίωμα ἀποστολῆς προσδιορίζεται ἀπὸ 24—100 ὀβολ. ἀνὰ ἐγγραφὸν κατὰ τὴν φύσιν τῆς διαλαμβανομένης ὑποθέσεως.

Ὁ βουλούμενος νὰ ἀποταθῇ προσωπικῶς εἰς τὸν διάβολον ἢ ἀποταθῇ πρὸς τὸν Συντάκτην τὸν ἐνταῦθα ποικίλον τοῦ παρὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνει οἰοῦνδήποτε πληροφάνειαν, ὅστις δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ τὸν συνοδεύσῃ προσωπικῶς εἰς τὸν διάβολον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΝΟΤΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

• "Ηκω νεκρῶν κευθμῶνα πτότους πύλας λιπών. •
(Εὐριπ. Ἑκάδη.)

Φθάνω εἰς Κεφαλληνίαν μέσον Σάμου, ὑπὸ τὸ σχῆμα γέροντος περιγητοῦ ἡδυνάμην ν' ἀφικθῶ εἰς Ἀργοςόλιον διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης ἥ δι' ἄλλης τινός, προέχρινα ὅμως νὰ μισθώσω ἡμίονον, διότι οὕτω πῶς ἤθελον κατ' ἀρέσκειαν παρατείνειν τὴν ἐκεῖσε διαμονήν μου, ἐπομένως ρίψει βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῶν χωρίων ὅπερ ἤθελε μὲ χρησιμεύσει ὥς εἰσαγωγὴ τῶν ἐφ' ὅλης τῆς Νήσου μελετωμένων περιγητήσεών μου. Πρὶν ὅμως προχωρήσω εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἡμερολόγιό μου, ἀνάγκη πᾶσα ὅπως ἄρξωμαι τῆς διηγήσεώς μου ὀλίγον τι ἀρχήτερον. Προεῖπα ὅτι εἶχον ἐκλέξει τὸ σχῆμα γέροντος περιγητοῦ, καὶ τοῦτο ἵνα ἐμπνέω ὅσῃν ἡδυνάμην μείζονα ἐμπιστοσύνην πρὸς ὅσους ἡ τύχη ἤθελε ρίψει ἐμπροσθέν μου. Μεσαῖον ἀνάστημα, πρόσωπον πνέον εὐήθης καὶ μακαρίαν ἀφέλειαν, π.χ. Μέτωπον μᾶλλον εὐρὺ, ὅπερ ἤθελεν ἐκληφθῇ καὶ ὑπὸ τῶν δυσκολωτέρων φυσιογνωμιστῶν ὥς ἡ ἐδρα δῆθεν τῆς εἰλικρινείας καὶ φιλαληθείας, στολιζόμενον ἢ μᾶλλον στεφανούμενον ὑπὸ κόμης σχεδὸν ἀργυρόχρου, διευθυνομένης εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιδεικνύονται ἅπαντα τὰ πλεονεκτήματα τοῦ μετώπου, ὅφρεις μᾶλλον κανονικὰ συστέλλομένας εἰς εὐγενῆ ἀγανάκτησιν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι. Ὁφθαλμοὺς μέλανας καὶ ζωηροὺς προκαλοῦντας δῆθεν τὴν συμπάθειαν καὶ ἐμπνέοντας σέβας ἐκ πρώτης ἀφετηρίας. Ἦναι ῥα μφῶδὴ τὸ ἀλάνθαστον τῆς εὐγενείας σύμβολον. Στόμα σύμμετρον, χεῖλη ὠχροῦ ρόδου ἔχοντα χρῶμα, οὔτε εἰσέχοντα, οὔτε ἐξέχοντα, ἀλλ' ἀνάλογα πρὸς τὸ σύνολον τοῦ προσώπου, πρόσθετος γενειάδα καὶ μύστακας ἀθίκτους, καὶ ἔξεις ὥς ἔγγιστα ἰδέαν τοῦ ἀφομοιωμάτός μου.

— Ἀς ἔλθωμεν εἰς τὸν ἱματισμόν... Ὁ ἱματισμός, ὁ ἱμα-

τισμός εἶναι πρᾶγμα ἀδιάφορον ἤθελεν εἶπει τις ὑποντο-
θορίζων τὴν παροιμίαν.— L' abito non fa il monaco. Καὶ ὅμως οὐδὲν μᾶλλον ἐνδιαφέρον, περισσοτερον λόγου ἄξιον, μᾶλλον ἐπιζηλον, μᾶλλον ἐπιζητήτητον, μᾶλλον οὐσιώδες ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐπὶ τῆς ὑψηλίου σας ταύτης, ἢ ὁ ἱματισμός.— Ὁ Κόσμος σας ἀγαπᾷ τὸ φαινόμενον μὴ ὄντος καὶ αὐτοῦ εἰμὴ φαινομένου· ὑποχρεώθη ὁθεν νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὰ γενικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν τῶν πρωτίστων προσόντων τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἱματισμός. Ὁ ἱματισμός εἶναι εἰς τὸν ἀνθρώπον ὅ,τι ὁ φιλοῖος εἰς τὰς ὁπώρας. Ὡς αὗται συσταίνονται ἐκ τῆς συγκριτικῆς καταστάσεως τοῦ ἐξωτερικοῦ των, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι ἐκ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον φαινομενικῆς πολιτελείας τῶν φορεμάτων των· ἀδύνατον δὲ κατὰ πόσον εἰς τὰς μὲν καὶ εἰς τοὺς δὲ, τὰ ἐξωτερικὰ ταῦτα σημεῖα εἶναι ἀπατηλὰ.

Πόσοι καὶ πόσοι ἀμελήσαντες τὸ συστατικὸν τοῦτο ἐναυάγησαν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των! Πόσοι καὶ πόσοι δὲν ἐπέτυχον ἐπιδιωκόμενον δάνειον διότι τὰ ἀμελημένα φορέματα τῶν ἐνέπνεον φόβον εἰς τὸν κεφαλαιουχὸν των περὶ τῆς ἀσφαλοῦς διαθέσεως τοῦ κεφαλαίου του! ... Πόσοι καὶ πόσοι ἐλπίζόμενοι γάμοι ἀπέτυχον ἀπλῶς διότι τὸ χρῶμα, ἢ τὸ εἶδος ἢ τὸ σχῆμα ἢ ἡ κατάστασις τέλος τῶν φορεμάτων τοῦ ὑποψηφίου, δὲν ἤρρεσεν εἰς τὴν νύμφην ἢ εἰς τὴν πενθεράν ἢ εἰς τὸν πενθερόν ἢ τέλος εἰς ὅλους ὁμοῦ! Πόσαι καὶ πόσαι ἀναφοραὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμὸν τῆς λήθης (τοῦ ὁποίου παραπόταμα περιζωννύουσι δυστυχῶς ὅλην σας τὴν γῆν), διὰ τὸν μόνον λόγον ὅτι ὁ ἀναφερόμενος ἦν ρακενδύτης! Πόσοι ἐπιζητήμονες καλλιτέχναι, βιομήχανοι τεχνῖται καὶ ἐργάται οὐχὶ εὐκαταφρονήτου ἱκανότητος, ἀδίκως παραγκωνίζονται ἐνεκὰ τῶν φορεμάτων. Πόσαι καὶ πόσαι τέλος νεάνιδες μὲντοι ἐπὶ ἀορίστον ἀνέχδοτο διὰ σπᾶνιν εὐπρεποῦς στολῆς καὶ ἡμετέρας καὶ εἰς τὴν ὁμήγουρην ἡδύναντα νὰ θέτωσιν εἰς ἐκθεσὶν θεληγέτρα ἀδίκως καὶ παραλόγως κεκρυμμένα δι' ὃ καὶ ἄγνωστα καὶ μὴ ἐπιζητούμενα! Ἡ-

δυνάμην νὰ πολλαπλασιάσω ἐπ' ἀπείρῳ τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων οἵτινες εἴτε διὰ σπάνιν ἐν γένει εὐσχήμου ἱματισμοῦ εἴτε ὑπάρχοντος τοῦ ἱματισμοῦ, δι' ἔλλειψιν φιλοκάλου χρήσεως αὐτοῦ, ὑποφέρουν καὶ βλάπτωνται, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ καταχρασθῶ ἐπὶ πλεον τῆς μακροθύμου ἀνοχῆς τῶν ἀναγνώστων μου μὲ μακροσχοινεῖς ἀφηγήσεις.

(Ἀκολουθεῖ)

TEATRO CEFALO.

Si dice cha la compagnia Teatrale sia in complesso nna delle migliori di quante vi ci siano sinora capitate; se la è così ci congratuliamo di vero cuore colla nostra amabilissima Impresa della sua giudiziosissima scelta per aver essa appagato le nostre moderatissime pretese ed oltrepassato di gran lunga le nostre dubbiosissime speranze. Ciò sia detto in astratto e senza la benchè minima nostra responsabilità giacchè ci riserviamo di ben sentirli cantare e ben vederli agire per poscia apportare ben dettagliato e scrupolosissimamente imparziale il nostro discretissimo giudizio; ciò che possiamo però assicurare al pubblico si è.

1. Che la nostra prima donna nè fuggirà quest' anno, ne che farà fuggire alcuno.

2. Che avendo noi il non troppo commune vantaggio d' aver il maestro doppiò, non andremo soggetti alle stravaganze dell' anno scorso.

3. Che l' impresa non soggiacerà al certo a fallimento, avendo essa fra le altre avuto la precauzione di provvedersi d' una cassa forte di nuova invenzione che semplicissimamente apresi e chiudesi a quatro chiavi.

Per ora limitiamoci ad annunciare a tutti ed a ciascheduno degl' individui componenti la nostra compagnia che in qualunque circostanza e che per qualsivoglia motivo, potranno essi liberamente disporre delle pagine del nostro Giornale gratis, privilegio singolarissimo che il diavolo graziosamente si compiacque concedere a gli artisti onde provare per quando sta in lui, la sua grandissima ammirazione e profondissimo rispetto per le belle arti.

Ο Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ» 1859.

ΛΗΘΗΝΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΛΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 2ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λεπτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὸ ἰσότιμον.

Κεφαλληνία, 24 Ὀκτωβρίου 1859.

ΕΝΟΤΗΣ ΕΝ ΟΙΚΙΑΙΔ,

Συγχαίρομεθα τὴν πρώτην γυναῖκα, ὅτι τὰ πρῶτα πρὸς αὐτὴν ριφθέντα ἄνθη ἦσαν εὐοσμήματα ὡς προερχόμενα ἀπὸ κουρεῖον.

— Ἡ διεύθυνσις, υἱοθετήσασα τὴν ἐκ μητρὸς ὀρφανὴν Γίλδαν, καὶ ἀμιλλωμένη περὶ στοργῆς μὲ τὸν Ριγολέτον, ἔλαβε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν μητρικὴν πρόνοιαν νὰ τῇ ἐτοιμάξῃ κλίνην ἀγωνίας, διὰ νὰ τὴν ἀνυψοῖ, εἰ δυνατόν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, τοῦλάχιστον κατὰ τὰς τελευταίας τῆς στιγμᾶς.

— Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς 11|23 ὁδεύοντας, καθ' ἣν αἱ ἐπαρχίαι σας ἀπέστειλον τοὺς αντιπροσώπους των ὅπως συμμεθέξωσι τῆς διασκεδάσεως, τοῦ κοινοῦ ἀπαιτήσαντος δι' ἐπιμόνων κραυγῶν ἐπανάληψιν τεμαχίου τινὸς τοῦ βαρυτόνου, τὸ εὐγενοδοχεῖον (τὸ ὅποῖον θέλει πάντοτε καὶ μετὰ δικτατορικῆς προπετείας νὰ σας ἀπερνᾷ τὰς ὑπὲρ καὶ τὰς κατὰ τοῦ γνώμας,) ἠγέρθη ΣΥΣωμον, καὶ ὡς ἐκ καθέδρας, ἤθελε εἰς πείσμα τῆς κοινῆς γνώμης νὰ μὴ γένῃ ἐπανάληψις, καὶ μάλιστα φωνή τις ἠκούσθη δικαιολογοῦσα τὸ κίνημά των, προελθὼν δὴθεν ἐκ συμπαθείας πρὸς τὸν ἐκ λαρυγγύτου πάσχοντα βαρυτόνον, καὶ υποστυφίοντα τὰ δικαιώματά του, ἐρωτῶμεν; μὴ πῶς τὸ εὐγενοδοχεῖον αὐτεχεροτονήθῃ ὑγειονομεῖον, προξενεῖον ἢ πρακτορεῖον τῶν ὑποκριτῶν;!

— Διαχειριστὴς τραπεζητικοῦ καταστήματος ἐρευνῶν τὸ βιβλίον του συναλαγμάτων, εἶδε μετ' ἐκπλήξεώς του εἰς τὴν στήλην παρατηρήσεων, καλλιγραφικῶς γεγραμμένην, τὴν ὑπὸ τῆς πρώταγωνιστρίας μετὰ τωσαύτης περιπαθείας ἀδομένην στροφὴν « Caro nome che il mio cuore - festi primo palpitare » ὀργισθεὶς δέ, ἔκραξε τὸν κομποῦν ἐπιτετραμένον, καὶ τῷ ἐπαρτήρησε, νὰ γράφῃ ἄλλοτε, εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον του, τὰς ιδιότητάς του πτώσεις, ἵνα μὴ συγχέωνται, μετὰ τὰς του καταστήματος,

— Εἶναι γνωστὸν ὅτι, εἰς τὰ κατὰ πρῶτον ἤδη ἐορταζόμενα ἐν Ἀθήναις Ὀλύμπια, ἐκάστη ἐλληνικὴ χώρα ἀποστέλλει τὰ περιεργότερα αὐτῆς, φυσικὰ ἢ βιομηχανικά, προϊόντα, οὕτως παραδείγ· ἡ μὲν Ζάκυνθος ἐστειλε σπηρικὰ ὑφάσματα, ἡ Μυτηλήνη ἐλαίας, ἡ Χίος Λεμόνια καὶ ἡ Κεφαλληνία Ληξουριώτες, εὐελπιζόμεθα ὅτι, ἂν ἡ ἐκεῖσε ἐπιτροπὴ θελήσῃ νὰ κρίνῃ ἀμερολήπτως, θέλει δώσῃ τὸ βραβεῖον εἰς τὴν τελευταίαν.

— Ἰπενθυμίζομεν εἰς τινὰ νεοελθόντα τὸ ἀρχαῖον λόγιον·
« Μήτε δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μύθον ἀκούσῃς »

Διαμαρτύρησις τοῦ Διαβόλου — Ὁ Διάβολος διαμαρτύρεται ἐντόνως κατὰ τῆς πράξεως τοῦ Κυρίου ἐκείνου ὅστις ἦτε πρὸς ἰσολόγησιν πλαιῶν λογαριασμῶν, ἦτε πρὸς ἀπόκτησιν κτήματος συνεγγίζοντος μετὰ τὰ ἰδικά του, ἐσυκοφάντησε ὡς κλέπτας συγγενεῖς του μὴ φεισθεὶς οὐδὲ κἀν τοῦ ὥραιου φύλου, ταῦτα δὲ διότι ἠκούσαμεν πολλοὺς σχολιάζοντας τὴν πράξιν, νὰ κραυγάζωσι « θεὸς νὰ ἐδαιμονίσθῃ, ὁ διάβολος βέβαια θὰ τὸν ἔβαλε ἀπάνου· νὰ πάῃ νὰ κάμῃ τέτοιο πρᾶγμα ».

— Ὁ Διάβολος ἀπέθηκε τὴν οὐρανὸν, τοὺς ὄνυχας καὶ τὰ κέρατα, χαρίζομενος εἰς τὸ ὥραϊον φύλον· δυστυχῶς ὅμως ἀναγκάζεται νὰ τὰ ἀναλάβῃ διὰ νὰ παλατῇ μετὰ ὅπλα πρὸς ὅσους τὸν προκαλοῦσι.

— Κατὰ τὸ ἐσπέραις τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, τὰ θεατρικὰ τηλεσκοπία ἐπρόσφερον εἰς τοὺς οφθαλμοὺς τὸ ἀλλόκοτον ἀστρονομικὸν θέαμα Ἐνὸς δοροφόρου, περιστρεφομένου συγχρόνως, πέ-

ριξ τριῶν, εἰς ἀντίθετον θέσιν εὐρισκομένων πλανητῶν, καὶ ταῦτα χωρὶς νὰ ἐκκεντρίζητε. Τὰ τοιαῦτα τερατώδη φαινόμενα, δὲν ἀναφαίνοντε εἰμὴ εἰς τὸ πλανητικὸν σύστημα τῆς νεωτέρας ἐργολαβίας σας!..

— Κατ' αὐτάς, ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ ἑτέρας Διφυεῖς, ἄρρενος καὶ θηλέως μετέχον, περιεργὸν λίαν διὰ τὴν ἐν αὐτῇ συγχόνευσιν οὐσιῶν ἀντιθέτων. Ἡ πείρα καὶ ἡ ἐπιστήμη μᾶς διδάσκουσιν ὅτι, τὰ τοιαῦτα, ὀλιγόβια εἶναι καὶ ἄδρανῃ, καθόσον πᾶσα αὐτῶν ἐνέργεια παραλύεται, ὡς ἐκ τῆς συγχρούσεως τῶν ἐτερονόμων δυνάμεων, καὶ ὡς ἐκ τοῦτου, οὐδένα φόβον δυνάται νὰ ἐμποιήσῃ τὸ ἔκτρωμα τοῦτο. Πράξουσι δὲ καλῶς οἱ ἀδελφοὶ Ζακύνθιοι, ἂν ἀποστείλουσιν αὐτὸ, εἰς τινὰ ἐκθεσιν, ἂν δὲν προφθάσωσιν εἰς τὰ Ὀλύμπια.

— Ἐρωτῶμεν διατὶ μισθοδοτοῦντε οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ἐπαρχίου; διὰ νὰ ἐργάζοντε ἢ διὰ νὰ τραγωδῶσι, κύπτοντες ἐξωτῶν παραθύρων;

— Κύριος τίς ἐμέμφθη τὴν ἀποθήκην μου ὡς μὴ περεχουσάν τι γελοῖον, ἀλλ' αὐτὸς πταίει εἰς τοῦτο, διότι πολλάκις τοῦ ἐπρότεινα νὰ τὸν ἀποθηκέυσῃ καὶ ἀπεποιήσῃ.

— Οἱ ἐπόμενοι στοίχοι μᾶς ἐστάλησαν πρὸς ἀποθήκευσιν.

Εἰς Μιθῆν

Μήτη, ὁποῦ πλησίον σου ἦθε' φανεῖ πυγμαῖος

Ὁ Πύργος τῆς Βαβέλως,

Ἀνίσως καὶ σὲ ἤξευρε διέβαινε βεβαίως

Ὁ Ξέρξης, διὰ μέσου σου, τὰ ρεύματα τῆς Ἑλλης.

Αἱ πυραμίδες βέβαια εἶναι ἐπιτομή σου,

Καὶ δὲν ἤθελε φαίνοντα ἂν ἦσο σὺ πλησίον,

Κι' ἀνίσως εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐστρέφετ' ἡ κορφή σου

Σ' ἐπὶ θα εὐσυντρίβετο τῶν πλανητῶν τὸ πλοῖον.

Οἱ Ἴταλοι πρὸς δύξαν σου ἐν ὄρεσιν στήν Φωκίδα

Τὸ λέγουσιν Ὁμοῖόν σου (α).

Ὁ δὲ Τιφὴρ, ἂν ἤξευρε τὸ ὕψος τὸ δίκόν σου

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ Αἰεσίου

(α) Οἱ Ἴταλοι τὸν Παρνασσὸν λέγουσι: Par-naso.

Κ' ἤθελε τὴν οὐράνιον νὰ ἀναβῇ ἀψίδα,
 ἵθις ἀρίσται Ὀλυμπον καὶ Πήλιον καὶ Οὔτην
 καὶ τ' ἄλλα—ἀγροῦ ἔφθανε ἔν' ἀναβῇ μιὰ μήνη.

TEATRO CEFALO

Rigoletto.

Il Diavolo fadale alla sua promessa viene umilmente a reschiare la sua opinione sulla compagnia.

« Σκοπὸς τῆς μουσικῆς τὰ τοῦ καλοῦ ἐρωτικά »
 dice un antico autore di cui mi sfuggì il nome, cioè la musica ha per suo unico scopo l'espressione dell'amabilità sublime, esige dunque creatori, che, dal più al meno approssimar si possano, a fine si divino. La natura prima si prese l'incarico d'inniziare ne' misteri di quest'arte senza pari—essa nulla trascurò onde trasfondercene il gusto nell'anima, per mezzo d'infiniti concerti di voci e d'istrumenti, che ci fa d'ogni parte sentire—Augelli che cantano per eccitare ad emulazione—l'eco che lor risponde si giusto—Mormoreggiar di ruscelli, flutti del mare, ascendenti e discendenti a cadenza—Qui zeffiri che mollemente spirano fra gli arborcelli—Là aquiloni che stridono per le foreste. Ora tutti i venti che sembrano nnirsi a cangiura, o piuttosto concertarsi per la stessa contrarietà de' lor movimenti, e che dopo essersi urtati nello spazio, vengono a ripercuotersi sui corpi terrestri, sul montagne, roccie, boschi, valli, colline, palazzi e capanne per far ben risuonar, tutte le parti d'un concerto, e perchè nulla manchi a cotesta magnifica sinfonia si fa pure sentire tra le nuvole, quel bel basso predominante, che volgarmente chiamasi il tuono, e che al certo vi piacerebbe molto se il terror che v'incute non vi impedisse tal volta, di ben apprezzare tutta la maestà della sua espressione—Cessata la tempesta vien l'Inide per annunciarvi la calma, or chi il crederebbe, ch'essa pure sia una figura musicale? ogni vostro dubbio però cessa, nel consultare l'esperienze del gran Newton, ov'è provato che i sette co-

lori dell'arco celeste, vale a dire il rosso, l'arancio, il giallo il verde, il blue, l'indaco ed il violetto, occupano in esso spazj che sono fra loro nella stessa proporzione degli intervalli de' sette tuoni musicali (V. Newton Ottica p. 104. 177)—Si perdonerà speriamo al Diavolo questa biccola dissertazione trattandosi d'un argomento sì interessante.

In musica dunque la natura ordina, e l'arte eseguisce, i grandi compositori, non sono che sui immitatori—i virtuosi per esser buoni devono esser servi fedeli di cotesti sacerdoti della natura, conformandosi alle regole da loro in generale prescritte, ed esprimendo ne' loro componimenti ciò che si vuole, là, dove si può quel che si vuole—Procuriamo ora di farne alla meglio l'applicazione sopra gl'individui della compagnia senza alcuna pretesa di fare da maestri (la modestia essendosi ita tutta, e da gran tempo al Diavolo, ei deve possederne almeno una buona porzione) ma giudicando da semplici dilettanti e sensisti.

La prima donna Signora Assunta Turchi ha una voce piuttosto robusta ma comune, non si destingue però troppo nè per intelligenza, nè per modulazione—intona abbastanza bene—Le si ascriverebbe a difetto quella sua malaugurata abitudine di seguir la parte melodica con movimenti del corpo e gesti.

Si prenda a cagion d'esempio l'Aria « Caro nome » che è a vero dire il suo quaresimale. In tutte quelle parti di dett aria ch'entrano note d'agitazione, la si vede accompagnare, colla testa il motivo, tener sempre la bocca in OU e stender le braccia in atto di disperata risoluzione, per arivar alle note acute—Esegue mediocrementemente le sincopi dopo la prima comune, e non potendo, o non volendo, eseguire l'ultima come dal Verdi fu scritta, cen fa sentire una di sua propria ispirazione, che non le fa troppo onore, non esseudo fra le altre nell'istesso tuono dell'aria.

Come attrice sa bene disimpegnarsi del suo asunto, ed essendo il suo secondo Teatro, il Diavolo puo dirle « bella voi siete e gioierete di tempo L'Impresa risponderrebbe — Ah! più non dite, intendendo ma.....

Il Tenore Sig. Giuseppe Giannini, ha una voce sonora, armoniosa ed estesa, scuola buona, ma che dovrebbe esser meglio applicata, poca esperienza.

Nella ballata «Quest' e quella» non si limita al solo canto, ma cerca ad imitare simultaneamente l'accompagnamento, il che é difetto insoffribile in un cantante. In quelle sue smorzature di canto a it, in cui procura al certo d'imitar qualche artista perfezionato, non riesce affatto. Bisogna però confessare a suo elogio, che in questa stessa ballata, ci fa sentire un si hemole si rotondo e si comodo, che veramente incanta. Stia però per amor del Diavolo più attaccato, all'intonazione ed all'unione del concerto, chè non si può digerir facilmente il cozzo prodotto da due tuoni diversi.

Come attore s' immedesima abbastanza col Duca di Mantova.

Il Primo Baritono Sig. F. Sutter é veramente superiore ad ogni elogio, e sfiderebbe qualunque critica, per quanto fastidiosamente minuziosa essa fosse — Che voce ferma, rimbombante e sonora !.. Che intelligenza, e che scuola !.. Come attore senza far torto a nessuno, li sorpassa tutti, e sene distingue da vero artista.

Il Basso Profondo Sig. A. Ortolani passiede bene l'arte, ed ha voce buona, se nonchè sentendoli cantare, uno si accorge eh' egli é Bantono ridotto a basso.

La parte di Sparafucile, non può esser meglio eseguita.

La Comprimaria Sig. a Adelaide Burattini ha una voce, che comparirà speriamo, con maggior vantaggio in altro spartito.

Le va abbastanza bene la parte di Manddalena.

La Seconda donna Sig. Pulchreia Latini, si disimpegna alla meglio, delle sue parti che sono, abbastanza iufime.

Il Diavolo le consiglierebbe di non scollarsi troppo, giacchè in Teatro si va per divertirsi, e non per seguir corsi d' osteologia!!!...

Il Coro potrebbe esser migliore, avete però inteso anche dei peggiori.

Orchestra Direttore Sig. G. Scallamonti, (!?!... ?..... !!!... Sei buoni suonatori d' arco, un bravo professore di Trombone, se non vi entrassero per vostra disgrazia tre o quattro s(t)uonatori, che vi fecero sentire il celebre quartetto, squartato, e la tempesta in anticipazione, essendosi trasportati, colla loro troppo viva immagi-

nazione al temporale, nemmeno il Diavolo, ci troverebbe nulla a ridire.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

» Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα στότους πύλας λιπών. »
(Εὐριπ. Ἑκάδη.)

(Συνέχεια βλέπε ἀρθ. 1.)

Ὁ ἱματισμὸς τὸν ὁποῖον ἐξέλεξα ἵνα εἰσέλθω εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Νήσου σας ταύτης, καὶ ὃν ἐπειράθην νὰ καταστήσω ὅσον οἶοντε συμφωνότερον μὲ τὸ πρόσωπον ὅπερ διетραγῶδουν, συνίστατο εἰς στενὰς καὶ εὐσχήμους μελάνας ἀναξυρίδας, φαρδὴ καστανόχρουν ἐπενδύτην ἀναχομωμένον ὥστε μόνις νὰ φαίνεται τὸ ἄνω μέρος ὠχροῦς ὀλοσυρικοῦ ἐσωκαρδίου, ὅπερ πάλιν ἐπέτρεπε λαμπρὰν ἐπίδειξιν πτυχῶν λεπτουφάντων καὶ λευκοτάτου ὑποχιτονίου, πάντων κεκοσμημένων διὰ ποικιλοχρόου ἀλύσεως ἐκ τοῦ λαιμοῦ κρεμωμένης, καταμαρτυροῦσης τὴν ἀδιαφιλονίκητον κατοχὴν ὠρολογίου ἀναλόγου. Πῖλος τοῦ αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐπενδύτου χρώματος, γαλλικοῦ σχήματος ἀμελῶς φερόμενος ἔκλινε μὲ χάριν πρὸς τὸ ἀριστερὸν οὖς: ὑποδήματα ἐπιμελῶς ἐμβεβαμμένα καὶ ὑαλίζοντα ὡς κάτοπτρον ἐτελείωνον τὴν παράδοξον μου στολὴν. Ἐκ δύο λεπτοειργασμένων δερματίνων ταινιῶν σταυροειδῶς συναντωμένων εἰς τὸ στήθος καὶ εἰς τὴν ῥάχιν ἐξηρτάτο περιηγητικὴ διόπτρα καὶ βαλάντιον κινούμενον μετὰ χάριτος εἰς τὴν παραμικρὰν μου κίνησιν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς καὶ εὐωνύμου πλευρᾶς. Λεπτὰ χιτρίνα περιχειρίδες ἐκόσμουσαν τὰς χεῖρας μου εἰς τὸν δάκτυλόν μου ἐκράτουν μάλιστα δι' ἧς ἄλλοφρόνως διεσκέδαζον τινάζον δὴθεν τὸν κονιορτὸν τῶν ἀναξυρίδων μου.

Βλέπεις ὅθεν ὅτι συμμορφωθείς κατὰ γράμμα με τὸν γαλλικὸν συρμὸν συνέλεξα ἐνδύματα πνέοντα, οὕτως εἰπεῖν ἀνέσιν καὶ φιλοκαλίαν, καὶ μολονότι παρίστων ἄνδρα μᾶλλον προβεβηκότα οὐδὲν ἠθέλησα νὰ παραμελήσω ἐξ ὧων νέος τοῦ συρμοῦ ἤθελεν ἐνδυθῆ.

Οἱ ἱταλοὶ τῆς ὀρχήστρας, μετὰ τινες τῶν φιλαρμονικῶν ἐπορεύθησαν εἰς Ὀμαλᾶ ἵνα, ἐν ὀργάνοις, συνοδεύσωσι τὴν Λεϊτανεῖαν· ἤθελε εἰπῆ τις ὅτι ἡ ἐξ ἀνάτου ἀτροφία, πᾶσχουσα φιλαρμονική σας, γνωσιμαχοῦσα ὡς πρὸς τὸ προσεγγίζον τέλος τῆς, ἠθέλησε, εἰ ζωσα, κατὰ μίμησιν Καρόλου τοῦ Ε'. νὰ ἐξενεχθῇ ἵνα ἐνώσῃ τοὺς ἀδυνάτους μονοτόνους καὶ πανυστάτους ἤχους τῆς, εἰς τὸ νεκρῶσιμον μέλος, ὅπερ οἱ τῆς ὀρχήστρας ἱταλοὶ ἐφιλοτιμήθησαν νὰ τῆς παιανίσωσιν. Εἰς τὸν διάβολον δὲ, δὲν θὰ ἀπομείνῃ εἰμὴ ἡ δόξα, νὰ τῆς ἐκφωνήσῃ τὸ ἐπικήδειον, καὶ νὰ τῆς συνθέσῃ τὸν ἐπιτάφιον· μόλις ἀνελάβῃ τῶν ἐντυπώσεων τῆς ἐκφορᾶς!...

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Διαβόλου
ΒΕΛΦΑΓΩΡ.

Ἀποστείλαντες εἰς ἐκάστην τῶν ἀδελφῶν Νήσων καὶ ἄλλου φακέλους τῆς ἀποθήκης μας, συστάνοντες αὐτοὺς. Εἰς μὲν ὅς μᾶς ἐπιστράφη ἀνόνυμως. Παρακαλοῦμεν τὸν ἀποστείλαντα νὰ μᾶς εἰδυποιήσῃ, ὅπως τοῦ λοιποῦ ἀποφεύγωμεν ἀνωφελεῖς, φροντίδας. Ἐν τούτοις δὲ εἰδοποιούμεν τὰς λοιπὰς ἐπιστασίας ὅσαι ἐκράτησαν καὶ διένειμον τὰ φύλλα μας εἰς συνδρομητὰς, ὅτι ἐν πίστει οὐδένα δεχόμεθα καθὼς καὶ διὰ τοῦ προγράμματός μας γνωστοποιούμεν τοῦτο, ἀλλὰ ὅσα φύλλα μείνωσιν τοῦ παρακαλοῦμεν ἢ νὰ διατηρῶσιν ἢ νὰ μᾶς τὰ ἐπιστρέψωσιν, διότι θεωροῦμεν αὐτοὺς ὑπευθύνους, καὶ ὅτι πέμπωμεν αὐτοῖς τινὰς ἀγγελίας διὰ νὰ ἐγγραφῶσιν οἱ ἐπιθυμοῦντες· νὰ μᾶς συνδράμωσι.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ» 1859.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ. ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡΙΘΜΟΣ 3ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λεπτά 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὸ ἰσότιμον.

Κεφαλληνία, 6 Νοεμβρίου 1859.

ΕΝΩΜΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΔΙΚΕΙΟΥ.

Ἐμφανιστήριον ἐνὸς Ληξουραίου κατὰ τῆς ἀπὸ 29 Σεπτεμβρίου παρελθόντος, πρὸς τὸν Λόρδον Μέγαν Ἀρμοστήν, ἀπευθυθείσης προφωνήσεως τῶν 779 Ληξουραίων, καὶ καταχωρισθείσης ἐν Ἀριθ. 436 τῆς Ἐπισήμου.

Ὁ ἐμφανιζόμενος ἀποστέλλει τοὺς 779 καὶ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος προφώνησιν εἰς τὸν Διάβολον, ἵνα ἐκ τῆς Γραμματείας του, ἐκδοθῇ ἐρμηνεία τοῦ ἄλλοκότου ἐκείνου καὶ τραγελαφικοῦ ὑπομνήματος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται, ἀγνωεῖ πως, ἡ ὑπογραφή του.

Τὸ Διαβολοδικεῖον

Εὐρὸν τὴν αἵτησιν δικαίαν καὶ σύμφωνον μετὰ τὸ πνεῦμα του προγράμματός του, ἐκδίδωσι τὴν παρὰ πόδας ἐρμηνείαν.

Ἐρμηνεία κατὰ τὸν Διάβολον τῆς ἀνωπεριγραφείσης προφωνήσεως.

Ἰδοὺ ἤκω· ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ· τοῦ ποιῆσαι τὸ θέλημά σου ὁ Θεός μου ἡβουλήθην, καὶ τὸν νόμον σου ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου.

(Λαβὶδ Ψαλ. λθ'. 8—9)

Ἐξοχώτατε.

Ἐκδοθὲν κατὰ τὴν ἐν Νέῳ Κεφαλληνίας ἄφισιν τῆς, ἡ Υ. Ε. κατεδόθη τὸν ἑαυτοῦ ἐν τὸν ἀλλίμενον λιμένα μας— νὰ πατήσῃ τὸ ἀτακτὸν ἑσπάρδος μας καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἄχαρί μας πολίχνιον· ὅπερ ὅλα θὰ ὑπενθύμισαν εἰς τὴν Υ. Ε. τὸ ὁμηρικὸν « μὴ βατὴ γῆ μὴ κλωτῆ θάλασσα »

Ἐπειδὴ εὐμενῶς ἐνεβλέψατε εἰς τὰς εὐγνωμόνους ἐπιδείξεις,

ἀς προεκάλουν τὰ εὐγενῆ αἰσθητά, ὁ προσηγέστατος χαρακτήρ καὶ ἡ γοητευτικὴ συμπεριφορὰ τῆς Υ. Ε. ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ ὄντως ἀξιαγάχα ἠθικὰ της πλεονεκτημάτων· πρὸ πάντων δὲ καὶ ὑπὲρ πάντων ἡ ἀθλία τοῦ λιμένος μας κατὰστασις καὶ τὸ πλήθος τῶν Φυκίων, τὰ ὁποῖα ἐπαπειλοῦσιν, ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμήν, νὰ μᾶς καταθάψωσι, ὡς αἱ λάβαι τοῦ Οὐεσουΐου, τὰ πάλαι Ἡράκλεια, καὶ τὰς Πομπήϊς, ὥστε νὰ μείνωμεν θέμα, εἰς τοὺς ἐκπεπληγμένους μεταγενεστέρους μας, φυσικοαρχαιολογικῶν σπουδῶν, καὶ νὰ προστεθῇ μεταξὺ τῶν περιέργων φαινομένων τῆς φύσεως καὶ ἡ ἀποφύκσις τοῦ Ληξουρίου.

Ἐπειδὴ οὐδὲν ἡμελησάμεν ὅπως αἱ ῥηθεῖσαι ἐπιδείξεις εὐπρόσδεκτοι ἀποβῶσιν τῇ Υ. Ε. οὗται ἡ εἰληκρινὴς ἐκφρασις τοῦ πρὸς τὴν Υ. Ε. ἐξιδιασμένου σεβασμοῦ, καὶ σταθερᾶς μας ἀφοσιώσεως, αἰσθητά αἵτινα κατ' ἀνεξήγητον ἠθικὸν φαινόμενον (ῥῶς κατὰ μεσερισμὸν) καὶ ὡς ἐκ γοητείας ὑπὲρ τῆς Υ. Ε. μᾶς κατέλαβον!

Ἐπειδὴ ἡ εἴσοδος τῆς Υ. Ε. εἰς τὴν πόλιν μας δὲν δύναται προπόντως νὰ παραλληλισθῇ, εἰμὴ μὲ τὴν τοῦ Σωτῆρος εἰς Ἱερουσαλὴμ, (ἐκτός ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην παρευρίσκετο εἰς μόνος πῶλος ὄνου) διὰ τὰς διηνεκεῖς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῆς Υ. Ε., τὰς συνεχεῖς ἐπωδάς μὲ ὅλο μὸλο! πόρτο πόρτο! καὶ διὰ τὰς ζωηροὺς ἐκπυρσοκροτήσεις ἐκ τοῦ ποικιλοσημαίοντος γολίσκου μας.

Ἐπειδὴ τέλος κατὰ τὴν αἰσίαν ἐκείνην ἡμέραν, ἥτις διὰ λευκῆς ἐσημειώθη εἰς τὰ χρονικά μας, εὐηρεστήθη ἡ Υ. Ε. νὰ μᾶς ὑποσχεθῇ 779 λίτρας, ὡς δῶρον τῆς χαριτοβρύτου Ἀνάστης μας, πρὸς ἐκφυκίωσιν καὶ καταρτισμὸν προκυμαίας καὶ λιμένος.

Δι' ὅλα ὅσα ἀνωτέρω ἐῤῥέθησαν

Ἀποτασσόμεθα ἐπισήμως τούνηθεῦθεν, οἱ ὑποτιτλοφορούμενοι καὶ ἐδῶ ὑπογεγραμμένοι, πάσης οἰχοδόποτε ἀρχῆς καὶ ιδέας, ἀντικειμένης εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Υ. Ε. καὶ συντασσόμεθα ἀδυσσπᾶστωι, Ὑμῖν, Ὑμεῖς γὰρ καὶ μόνον παρέχετε τοῖς ὑποφαινομένοις χρηστὰς ἐλπίδας αἰσιωτέρου μέλλοντος!!.

Ἐσμέν ὅλοι 779 ἄλλ' ἂν θελήσητε ἀποστείλετε μεταξὺ ἡμῶν ἀποίκους Ἰνδοὺς, Κινέζους ἢ Μελιταίους, θέλωμεν ἐπ' ἀπεῖρῳ πολυπλασιασθῇ καὶ κατὰ πᾶσαν ἄλλην τοιαύτην περίστασιν στολίσαι μὲ περισσότερα ὀνόματα τοιαύτα ὑπομνήματα.

Δέχθητε Μυλόρδ, τὸ παρὸν ὡς μνημεῖον αἰώνιον τῆς ἀφοσιώσεώς μας πρὸς ὑμᾶς, πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος καὶ πρὸς τὴν Χαριόδωρτόν μας Ἀνασσαν. Ἐγένετο ἐν Σιορξουπόλει Α'. ἔτος ἀπὸ ἐλεύσεως Σιόρξ.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

Τῇ 5 ὁδεύοντος, ἐνεφανίσθη ὁ Κυρ. Α. Ν. Πολλάνης Πετρίδης, ὅστις ἀποστέλλει ὅλους τοὺς καθυστερούντας συνδρομητὰς τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Παλιγγενεσίας καὶ Καθημερινῶν εἰς τὸν Διάβολον, ἐξαίτουμένους, πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον, νὰ καταχωρισθῶσιν εἰς τὴν Ἀποθήκην τοῦ τὰ ὀνόματα ἐνὸς ἐκάστου τῶν Ἐντίμων ἐκείνων ατόμων· ἡ αἴτησίς του παραδέχεται τροπολογικῶς διακρατεῖται τοῦτέστι, ἡ ἐν συνόλῳ ἀποστολὴ εἰς τὸν Διάβολον τῶν ῥηθέντων Συνδρομητῶν, ἀλλὰ ἀποποιούμεθα τὴν κατ' ὄνομα καταχώρησιν τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἂν βιάζεται δὲ, ἀς τ' ἀποστείλει εἰς τινὰ ἐπίσημον Ἐφημερίδα τοῦ Κράτους ἥτις διακρίνεται διὰ τοιαύτας καταχωρήσεις.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΟ.

(Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Κινέζικο.)

Σὰν τὰ μοναχὰ χαρτιὰ ὁποῦ ζητιῶνται μὲ ζῆλον καὶ πληρώνονται μὲ εὐχαρίστησι εἰς τὸν τόπο μας εἶναι τὰ τραπουλόχαρτα· κάμε μίαν ἀναφορὰ στὴ σεβαστὴ μας Κυβέρνησι, νὰ σοὺ τὰ παραχωρήσῃ ὡς μονοπωλίῳ, καὶ τότε μὴν τὰ πουλῇς παρὰ θηλυκομένα μὲ τὴν Ἐφημερίδα σου. « Τράπουλα καὶ Λύχνος, Λύχνος καὶ Τράπουλα. » Ἔτσι ἡ μία ἐξόδεψις θὰ βοηθᾷ τὴν ἄλλην, καὶ τότες ὁ Λύχνος σου θὰ ζητιέται μὲ ζῆλον καὶ θὰ πλερώνεται μ' εὐχαρίστησι.— Ὁ Λύχνος θὰ τοὺς ἐνθυμᾷ τὴν τράπουλα καὶ ἡ τράπουλα τὸν Λύχνον. Ὁ Ἄσος π. χ. θὰ τοὺς ἐνθυμᾷ ὅπως ὁ Λύχνος εἶναι μία καὶ μοναχὴ Ἐφημερίδα Οἰκογενειακὴ, μοναδικὴ γιὰ τὴ γλώσσα της, γιὰ τὴν ἠθικὴ της, καὶ γιὰ ταῖς καταδρομῆς ὁποῦ σὰ χαλάζι πέφτουνε ἀπάνου της ἀπ' οὔλα τὰ μέρη— πῶς ἔχει ἕνα μόνον συντάκτη, ὁποῦ μόνος του κιόλας τὴν ἐγδίδει καὶ τέλος πάντω ὅπως δὲν ἦναι παρὰ μιανοῦ χρόνου. Τὸ 2 ἤθελε ζηγᾷ τὸ διπλὸ σκοπὸ τοῦ Λύχνου ὁποῦ εἶναι νὰ μᾶς φέγγῃ μεσ' τὸ σκοτάδι ὁποῦ βρισκομάστε καὶ νὰ μᾶς ξεδώγῃ μὲ τὰς ἱστοριοῦλες ὁποῦ σὰν τὴ μέλισσα μαζώνει ἐδώθενε καὶ ἐκεῖθενε.— Τὸ 3 θὰ τοὺς ἐνθυμᾷ τὴν τιμὴν τοῦ Λύχνου, ὁποῦ εἶναι τρία ὄβολοι ἢ δεκαπέντε λεπτά.— Τὸ 4 θὰ φανερώνῃ ὅπως ὁ Λύχνος εἶναι ὀικουμενικὸς εἰς τέσσαρα.— Τὸ 5 θὰ ἐνθυμᾷ ὅπως τὸ Λύχνον πουλιᾷ παρὰ μίαν φορὰ τὸν πέντε πέντε ἐπειδὴ ἐφοβήθηκε μ' ὅλους τοσοῦ τρακόσιους τοῦ Συνδρομητὰς μήπως καὶ δὲν πιάσῃ οὔτε τὰ ἔξοδα τοῦ λαδίου του.— Τὸ 6 ὅπως δύο συνδρομητὰδες

ἀξίζουμε γιὰ τὸ Λύχνο ἓνα ἐξαράκι. — Τὸ 7 τῆ βδομάδα καὶ ἐπομένως ὅπως κάθε δεύτερη βγίνει ὁ Λύχνος. — Τὸ 8 ὅπως εἰς τὸν ὄγδοότου ἀριθμὸ ἐκατακοροταρίστηκε, γιὰ χαρὰ του, καὶ μᾶς ἐσυμπόνεψε μὲ τὴ βρῆμα τῇ καφτρίλας του, ὅπου ἤθελε μὲ τὸ περδιότου νὰ τοῦ ξεφτιλίσουμε. — Τὸ 9 ὅπως μὲ ἐννιά ὄβολα θὰ ἀγοράζουμε μία τράπουλα καὶ ἓνα Λύχνο, ἡθικὴ τροφὴ καὶ διασκεδάσαι. — Τὸ 10 τοῦς Δεκεμβρίους ἢ δέκα Νομοθέτες τῆς παλιᾶς Ῥώμης ὅπου ὁ Λύχνος ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ στὴν Ἑφτάνησο, φέγγοντας γιὰ τρία ὄβολα, στὰ ἐλλείματα τῇ κοινωνίας μας. — Ὁ Ῥήγας θὰ ἐνθυμίζει ὅπως ὁ Λύχνος ἔχει τὴν τιμὴ νὰ μετράει μὲς τοσοῦ συνδρομητάδες του καὶ τὸν Λόρδο Μέγα Ἀρμοστή ὅπου εἶναι ὁ Ἀντιπρόσωπος τῇ Βασιλίσσας. — Ὁ Καθάλος ὅπως ὄντες ἔκανε τοσοῦ συνδρομητάδες του ἐπὶ καθαλάρης. — Καὶ ὁ Φάντες ! ; σὰν τί νὰν τοὺς θυμάει ; Ἄ τὴν εὐρηκα ! τὸ Διάνο που μοιράζει τὰ φύλλα του. Γιὰ μία τέτις συμβουλὴ ὁ Διάολος δὲ σοῦ ζητάει παρὰ νὰ τοῦ στέρνης κάπου κάπου τὸ φύλλο σου.

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Διαβόλου ΒΕΛΛ ΦΑΓΩΡ.

ΕΝΩΤΗΣ ΕΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἀλληλογραφία τοῦ Διαβόλου

Τὲς 5 ἐπυτουνοῦ 1839

Κύριε Διόλε σὲ προσκυνῶ.

Μὲ μεγαλὴ μας εὐχαρίστησι εἶδαμε τὰ φύλα σου, καὶ πολὺ περισσότερο ἐπειδὴ ἐπαρτηρήσαμε ὅπως μᾶς ἐγνιάτικες καὶ ἐμᾶς τῇ μαῦρες, ὅπου δὲν ἔχουμε παρὰ τὴν ὀρπίδα σου καὶ ὅπου ἔχουμε τόση συχὴ αἰτία νὰ σοῦ στέρνουμε κανίσια.

Γυναῖκα καὶ Διάολος εἶναι παλαιοὶ ἐχθροὶ, ὅμως ὁ καιρὸς τῇ ἐχθριτάς μας εἶναι τόσο ἀπομακρυσμένος, καὶ τὰ κακὰ ὅπου ἓνας τ' ἄλλουνοῦ ἐκάμαμε μᾶς ἐφέρανε ἀποτελέσματα τόσο εὐχάριστα, ὅπου οὐλές μας ἐλησμονήσαμε ἀπὸ πολὺ καιρὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Μήλου ποῦ μᾶς ἐφίλεψες καὶ ἐρπίζουμαι ὅπως καὶ ἡ ἀφεντιά σου μᾶς ἐσυμπάθησες τῇ δουλιᾷ τῇ μπιτίλιας — εἶδες μὲ πόση ἀφοσίωσι ἐξοθήσαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἀφοῦ ἐγινήκαμε φίλοι ! λίγες φορὰς σοῦ ἐδανείσαμε ἢ καίμενες τὸ βελέσι μας γιὰ νὰ πειράξης μὲ δαύτο παιδιὰ, ἄνδρες, καὶ γέρους, — ἀνύπαντρος, παντρεμένους, καὶ χήρους — πτωχοὺς, πλοῦσιους, Βασιλιάδες καὶ Αὐτοκράτορες — μικροὺς καὶ μεγάλους — ὁμορφους καὶ ἄσκητους — καλοὺς καὶ κακοὺς — παπᾶδες, καλογήρους — δεσποτάδες πατρι-αρχάδες — ἁγίους καὶ ὡς καὶ γλαχέους !!!!! Ὅλες ἡ ἱστορίαις

εἶναι γιομάτες ἀπὸ τῇ ἀνδραγαθίαις τοῦ βελεσιού μας, δὲν εἶναι βιογραφία ὅπου νὰ μὴ μπένῃ οὔτε συναξάρι ποῦ νὰ μὴ τὸ μελετᾷ ὡς καὶ τὸ Εὐαγγέλιο τὸ φέρνῃ κάθε λίγο ὁμπροστά. Ἀπὸ ὅλα τοῦτα εἶναι φανερὸ ὅπως τὸ βελέσι ἐστάθηκε ὁ πλέον πιστὸς σου ὑπηρετής, ὁ πολὺ ἐπιτήδειος μεσίτης σου καὶ τὸ δυνατότερό σου ὄργανο, καὶ πῶς ἡ ἀφεντιά σου, ἀνέχης κομμάτι χαρκατῆρα, πρέπει νὰν τὸ ὑπερασπίζεσαι, ἐναντίον ὁποιανοῦ ἤθελε τὸ πρᾶσθαι — γιὰ τὸ βελέσι ἡ μονὴ εἶναι ἡ πεντάδιπλο, εἶναι πάντα βελέσι· ἡ κολάδο ἡ ἀκολάριγο, εἶναι πάντα βελέσι· ἡ στενὸ ἡ πλατὺ, εἶναι πάντα βελέσι· ἡ μακρὸ, ἡ κοντὸ (καθὼς τὸ θέλεις) εἶναι πάντα βελέσι· ἡ στεφανωμένο ἡ ἀστεφάνωτο εἶναι πάντα βελέσι· ἡ μαλακῶρι τὸ ποῦνε, ἡ κρινολίνα εἶναι πάντα βελέσι· κοντολογίης, ἂν τὸ σχῆμα του ἄλλαξε, κατὰ τὸ συρμὸ τῆς νέας μας ἐποχῆς, ἡ οὐσία του εἶναι πάντα μία καὶ ἡ αὐτὴ, δηλαδὴ σκέπασμα γυναῖκιο, καὶ ἡ γυναῖκες καθὼς ξέρεις ἔχουμε τέτοια ἀφοσίωσι καὶ ἀγάπη εἰς τὰ φορέματά μας, ὅπου στοχάζομαστε ὅπως ἐκεῖνα καὶ ἐμεῖς εἶμαστε ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ, ἔτσι, ὄντες τὰ ἔχουμε μὲ καμία, ἀρκινᾶμε καὶ τῆς κατηγοροῦμε τῇ θέστασι ἢ τὰ στιβαλέτασι, καὶ ἐκεῖνη πάλι, ἂ μᾶς ἀκούσῃ, προσβολιάζεται καὶ πικρένεται ὡσὰν νὰ ἤθελε τῆς κατηγορίσουμε τῇ διαγωγῇσι ἢ τὰ παιδιάσι ἢ τὸν ἄνδρασι· εἶναι μάλιστα ἄνδρες ὅπου ἤθελ' εἶναι εὐτυχισμένοι ἂν οἱ ἀρχόντιές τσου τσ' ἀγαπούσανε σὰν τὰ στιβαλέτα τσου. — Ὅλα τοῦτα τὰ ξέρεις καὶ εἶναι ἀχρεῖαστο νὰ στὰ περιγράψω· ἐκτὸς ποῦ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ εἶναι ὅπως ἐδιάβασα στὸ Λύχνο ἓνα ἀρθράκι ἀπάνου στὰ φουντόματα: Ὁ Λύχνος πέρνει κρύα καὶ ἀδιάφορα τῇ δουλιᾷ καὶ σὰ νὰ πῆς συμφωνάει μὲ ἓνα κάποιον φίλο του Χ. καὶ γιὰ ὑπεράσπισί μας μάντεψε τί λέει ; « ἀ με δ ἂ » λέει « τ σ ' ἀ γ α π ο ὕ μ ε ὁ λ ι γ ὅ τ ε ρ ο ἂ ν ἐ λ ἄ θ α ν ε τ ὸ γ λ υ κ ὺ ν ἂ γ έ ν ο υ ν ε γ ε λ ο ῖ α ι » (!!) Μα τέτοια ὑπεράσπισι, Λύχνε μου, εἶναι καθαρὴ προσβολὴ ἐναντίον τοῦ γυναικῶνε ὅπου, μὲ τὸ μέσος μου, σοῦ λένε ὅπως τὸ ἔχνος τὸ γυναικῶν δὲν ἔχασε οὔτε τὴν γλώσσα οὔτε τὸ πνέμα του γιὰ νὰ ὑπερασπίζεται καὶ μονάχο του, ὄντες δὲ μπορῇ νὰ εὐρῇ ἓνα συνήγορο στὴ μέση τοῦ 19,ου αἰῶνος. Ὁ Μακαρίτη μεσεῶνα γιὰ τὸ δὲν ἐρχεσαι πάλι νὰ ντροπιᾷσης τὴν νέαν ἐποχὴν ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ Καβαλιέριδες ἐγενόντανε γελοιοὶ διὰ νὰ ἀντιπαραστήσῃς τὴν ἐξουσίαν τοῦ γυναικῶνε· εἰς τὴν ἐποχὴν ἐμεῖς νὰ γενομάσθῃ κατὰ τὸ Λύχνο ! ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, ἂν γιὰ κάτι μικρὰ ἀτοπίματα, ὅπου τὰ μαλακῶφια μποροῦνε καμὶ φορὰ νὰ προξενήσουνε ἔπρεπε μὲ μίας νὰ τὰ καταδικάζεται σὲ θάνατο, λησμονώντας ὅλα τοὺς τὰ προτ

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

τερήματα και τὲς εὐχαρίστησες (ἀχάριστοι !!) ὁποῦ σᾶς προσφέρουν, ἦτανε τὸ ἴδιο σὰ νὰ θέλετε νὰ κῆψετε τὰ χέρια σας και τὰ ποδάρια σας διατὶ δίνουνε καμμία φορά γροθιές και κλοτσιές — νὰ φαρμακέψετε ὅλους τοῦ σκύλους τοῦ Κόσμου γιατί καμμία φορά μὲρικοὶ ἀπὸ δαύτους λυσιάζουνε — νὰ μὴ κατηκοῖται σὲ σπῆττα γιὰ νὰ μὴ πλακόνεστε ἀπὸ τοῦ σεισμους· τέλος πάντων νὰ μὴ παντρεύεσθαι γιὰ νὰ μὴ

Και μέσα σὲ τόσα και τόσα τους προτερήματα φθάνει νὰ μελετήσω δύο ἢ τρία γιὰ νὰ σουβάνω ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τοῦ μαλακοφιώνε !! κυτάζεται π. χ. ἐκλὲς τοῦ ψιλῆς και ἀχαμνὲς ὁποῦ στὸ καιρὸ τοῦ στενοῦ βελεσιοῦ ἦτανε ἡ δίστυχες σὰ σκουδόζυλα, τώρα μὲ ἓνα φουντονὸ μαλακῶφι δὲ σᾶς φαίνονται μεταμορφωμένες; —κάτι κοντὲς ὁποῦ πρὶν μαλακοφιοῦ ἦτανε σὰν μπάμπαλα, γδῆστετες τώρα ἂ δὲ κάνουνε μ' ἓνα μέτριο μαλακῶφι τὴ φιγούρατος !! — Κυτάζεται ὅσες ἔχουνε ὁμορφα ποδάρια τι καλὰ τοῦ σᾶς τὰ δείχνουνε ἐξ' αἰτίας τοῦ μαλακωφιοῦ ! — Ῥύζεται τὰ μάτια μας μέσα σὲ μιὰ δεκαρτὴ παντρεμένες, χηράδες, κοπέλες, ἀνύπαντρες, νιὲς και γρηαῖς και πέσουμε ἀν' μορῆτε νὰ διακρίνετε ποιὲς εἶναι και ποιὲς δὲν εἶναι ! τὸ μαλακῶφι σκεπάζη κάθε ἀηδία, κάθε σκάνδαλο, και τὸ μαλοκῶφι στυριζετε; — Πίεγε στὸ θέατρο και κύταξε ἐκεῖνη τὴν Κυρία μέσ' τὸ τὸ θεωρεῖο της, κάνει μιὰ κάψα ἀνυπόφερτη, εἴτασθε οὔλοι πνιμένοι στὸν ὕδρωτα, και ἐκεῖνης οὔτε ποῦ τὴ φαίνεται, γιατί; γιατί καθὼς ἐμπῆκε στὸ θέατρο ἐμπᾶσε ὅζουθε μὲ τὸ μαλακῶφι τση ἀγέρα δροσερῶνε, και ἐκλὲς ὁ ἀγέρας τση ἔμεινε, και ἔτσι ἐξαιτίας τοῦ μαλακωφιοῦτσι, ἔχει μὴν ἀμυστραῖοῦλα ὅλως διόλου διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δική σας ποῦ τὴν βραστίζει δροσερῆ, και ὁ Κόσμος ἂς φρίγεται — πόσα και πόσα ἐμπόρια νὰ πῶ γιὰ τὰ μαλακῶφια, μὰ δὲ θέλω διαβλέμου νὰ σὲ σταυρώσω περισσότερο, ἔχει γιὰ λοιπὸν και κάπου κάπου, ἀν' μοῦ δώσης τὴν ἀδεια, θὰ σοῦ στέρνω τίποτοι γυναῖκιο ἢ παιδιάριστικο.

Ἦ συνδρομητήσά σου

A. M.

Κωμικῆς Ἀρχῆς τραγικὸν τέλος.

Χωρικός τις, ὀνόματι Θωμᾶς, κατέλαβε τὴν σύζυγον εἰς τὰς ἀγκάλας κομποῦ θηλυδρίου τῆς πόλεως, ὅστις τὴν κατέφριε μεθ' ὅλης τῆς ζήσεως· ὁ Θωμᾶς, δικαίως ὀργισθεὶς, ἀπῆλθε ἀπὸ τὸν Κύριον Πόλον, (οὕτω ὠνομάζετο ὁ νεανίας) ἀνταξίαν ἱκανοποίησιν, ὁ Κ. Πόλος, χωρὶς ποσὼς νὰ τὰ χάσῃ, καγχάσας ἀνέκραζε:

— Φίλε μου, δὲν σοῦ χρεωστῶ παρὰ μιὰ δεκαρτὴ φιλιὰ, ποῦ μοῦ ἔδωσε ἡ γυναῖκα σου, φέρε μου, ἀν' θέλῃς, χαρτὶ κονδίλι και μελάνη και σοῦ τὰ πληρώνω εὐθύς, λαβὼν δὲ τὸν κάλαμον ἐξέδιδε τὸ ἐπόμενον συνάλλαγμα.

—ο—

A. — Τῇ 15 Ἰουνίου 1858

Διὰ φιλιὰ 10.

Πλήρως ἐν ὄψει, δυνάμει τῆς μοναδικῆς μου ταύτης συναλλαγματοικῆς, εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Κ. Θωμᾶ φιλιὰ δέκα, ἀξίαν ἔλαβα τοῖς μετριοῖς παρὰ τῆς Θωμῶσας, και θέσον αὐτὰ εἰς τὸν τρεχούμενον μου.

Ἰωάν. Πόλος.

Πρὸς τὴν Κυρίαν Ἰωάννου Πόλου.

— Ὄρσε και ξεφορτόσου με.

— Τί εἶναι τοῦτο;

— Ἐνα συνάλλαγμα ἀπάνου στὴν γυναῖκα μου

— Ἀμειδὰ εἶσθαι νυμφευμένος;

— Ὄχι, ἀλλὰ ποιὸς ἤξερει, μπορεῖ νὰ κάμω, καμὶαν ὥρα, και τοῦτην τὴν ἀλαλιά.

Ταῦτα εἰπὼν ἀνεχώρει.

Ὅτε ἐξέδιδε τὴν ἀλόκοτον ἐκείνην ὑποχρέωσιν, ἡ κομψὴ μας νεανίας ἦν μακρὰν τοῦ νὰ συλλογίζηται γάμους, ἀλλ' ἡ τύχη, μετὰ τρεῖς μῆνας, τοῦ ἐπρόσφερε νὰ διαπραγματευθῇ πλουσιώτατον συνουκίσιον μὲ τὸ ὁποῖον ἤθελε θεραπεύσει πολλὰς τοῦ πληγὰς και ἔλθῃ εἰς ἐντιμον συνδιαλλαγὴν μὲ τοὺς πιστωτάς του, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα λεγῶν. Εἶχε ὑπερβῆ ὅλα τὰ προσκόμματα, εἶχε ταπεινώσει ὅλους τοῦ τοῦ ἀντιζήλους, εἶχε φθάσει ἤδη ἡ παραμονὴ τῆς σωτηρίας του... ὁπότεν εἰς ἐκ τῶν ἀποτυχόντων ὑποψηφίων παρουσιάζεται κομιστὴς τῆς παραδόξου συναλλαγματοικῆς, τὴν ὁποῖαν ὁ Θωμᾶς τοῦ εἶχε ὁπισθογραφῆσει, δυνάμει ἐνὸς καλοῦ ποσοῦ, και ἀπατεῖ ἀμέσως τὴν ἀπόδοσίν της· ἐννοεῖται οἷοθεν ὅτι ἡ νύμφη ἀπεποιῆτο νὰ ἐξωφλήσῃ και ἐκεῖνο τὸ ἀπροσδόκιστον χρέος τοῦ συζύγου της και ὁ σύζυγος πάλιν διεμαρτυρεῖτο ὅτι τὴν ἐξέδωκε ἀστειυόμενος, ὁ κομιστὴς ὁμῶς ἐξέθετο τὸ διὰ μαρτυρῶν π λ η ρ ω μ ῆς, τὸ ὁποῖον ἐσώκλειεν εἰς ἐπιταγὴν προκλήσεως π λ η ρ ω μ ῆς, ὁ πτωχὸς μελλονύμφος ἠναγκασθὲν νὰ τὴν δεχθῇ, ἐπιπτε θῦμα τῆς ἀνοησίας του και μετὰ τρεῖς μῆνας ὁ Κομιστὴς τοῦ συναλλάγματος ἐνυμφεστο τὴν νέαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν λέγουσιν τὸ ἐπληρώθη σὺν τόκοις, ἀνατοκισμοῖς και ἐξέδοις.

Ἡκούσαμεν ὅτι τὸ ἔκτρωμα, τοῦ ὁποίου τὴν γέννησιν ἀνεγγείλαμεν εἰς τὸ προλαβόν μας φύλλον, ἠθέλησε νὰ θέσῃ εἰς πρᾶξιν τὸ τῆς κοινῆς παροιμίας. « Ἐκάτσε ἡ πομπὴ στὸ δρόμο καὶ γελάει » τοσοῦ διαβάταις ». Τὸ στενὸν τοῦ φύλλου δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐπεκταθῶμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

TEATRO CEFALO.

Traviata.

Prima Donna Oh quanto sei bella! Oh quanto sei vez-zosa d'orefice misembri una bottega!... Fa però tutto il suo possibile per invertirsi della sua parte e s'anco non ci riuscisse, come la Cortesi di felice memoria, le farebbe più onore che torto—Come cantante al Diavolo piace, quantunque certe stitiche persone gridino che lo spartito si a stato trasportato, in grazia sua, mezzo tuono sotto, e che la sua parte sia ridotta più persottana che per soprano. Si trovano tanti e tanti gusti in questa nostro isolotto che per contentarli tutti s'impazzi rebbe!!...

Tenore—Povero giovane grazioso tanto! è veramente peccato che gli sia capitato, uno spartito dove, come attore, si trovi tanto imbarazzato!!

Baritono — Oh come sei mutato!! quanto ti pesa quel tuo mantelluccio da padre nobile e quella tua malaccincia parzucca!! la parte del buon Germoni non è, al certo, per te! daltronde si può far divinamente bene da Rigoletto, da Nabuco, da Attila, o da Machetto e non riuscir ne' padri di dozzina.

Complimentiamo, sinceramente, la nostra buona Impresa pei magnifici vestiarj, scenarj e attrezzi di scena che in questa opera gsnerosamente ci offri. Possiammo dire che se l'anno scorso abbiamo ben inteso la Violetta quest' anno, l'abbiamo, almeno, ben veduta. Il Diavolo le osserva che più di rado che ella ci darà cotesta opera e meglio sarà pel suo proprio interesse, poichè non solamente ognun degli spettatori la sa a mente, come il pater noster, ma che anco i scagni e le quinte potrebbero oramai recitarcela.

Ο Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

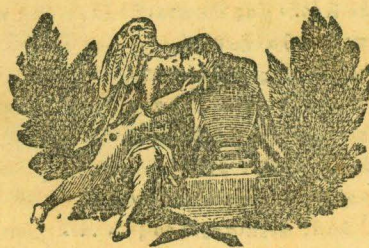
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ. ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 4ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 45. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
τὸ ἰσότιμον.

Κεφαλληνία, 21 Νοεμβρίου 1859.

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ.

Εἰς τὴν ἐξ ἀτροφίας θανοῦσαν Φιλαρμονικὴν Ἑταιρίαν
τῆς πόλεως Ἀργοστολίου.

ὑπὸ Α. Μ.

O nuit désastreuse! o nuit effroyable! où retentit tout-a-coup, comme un éclat de tonnerre, cette étonnante nouvelle: Madame se meurt! Madame est morte!

(Bossuet. Orais. funeb..)

Ἄλγεινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἔστι τάδε,

Ἄλγος δὲ σιγᾶν πανταχῇ δὲ δύσποταμα.

(Αἰσχυλ. Προμ. Δεσμ.)

And thou art dead, so young and fair?

(Byron)

Ὁ Κύριος ἔδωκεν ὁ Κύριος ἀρείλατο, ὅπως τὸ Κυρίῳ ἔδοξεν οὕτω

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ὁδὸν ἔσαν γὰρ οἱ πατέρες ἀθλιώτερον, οὐδὲν ἔστι πατὴρ ἀθλιώτερον, τὰ μὲν ἑλπίαν ἔχοντα ἀνταρᾶσσονται, ὅταν νήπια ἐνθεν προπέμπωσι, μέγα τὸ κέντρον ὅπερ ἔχουσι αἱ καρδίαι αὐτῶν διὰ τὰ παῖδια μέλιστα ἐάν ὦσι ἐὺ λ α λ α, ἐνθυμούμενοι λόγους αὐτῶν μετ' ὁδῆς.

(Ἀκολ. ἀναπαυ. εἰς νήπια τελευτήσαντα.)

Οἱμοι τάλας! ὅποιαν ποιήτομαι
 Τὴν ἀρχὴν ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι!!....
 Τίσι λόγοις εἰπέτε μοι χρῆσομαι
 Ἴν' ἐκφράσω τοῦ λόγου τ' ἀνέκφραστον!....
 Νὰ πῶ τρέμω... ὑπῆρξες κ' ἀπέθανες
 Τὸ χαρίεν μας τοῦτο θυγάτριον!
 Τριετὲς μᾶς τ' ἀρπάζει καὶ ἄωρον
 Σκληροῦ χάρου ἀνέκλητον θέσπισμα!
 Τίς δ' ὕμῶν στὰ δυσώδη καὶ ἀμορφοῦ
 Πελειδνὰ ἐκ νοσήματος λείψανα,
 Νὰ γνωρίσῃ τὴν Κόρην μας δύναται!
 Ἡ; τὰ ἀλαλα πρῶτα λαλήματα
 Ἢχουν τόσον στὸ οὖ; μας εὐάρεστα·
 Ἡς τὰ πρῶτα προσκόπτοντα βήματα
 Ὁδηγοῦμεν μὲ φίλτρον καὶ αἰσθημα!
 Ὡ' ἀνάμνησις ἀσπλαγχχνε τύραννε!
 Τί πικρὰν προκαλεῖς τὴν παράστασιν
 Παρελθόντος δι' ἡμᾶς ἀνεπίστροφου;.....
 Κυριακὰς μόλις τρεῖς σ' ἠροάσθημεν
 Δημοσίως σιγὰ παιανίζουσιν.
 Τρεῖς φορές εἰς Φουράτον καὶ Δράπανον,
 Πλὴν θρηνοῦσαν πολλὰκις σ' ἠκούσαμεν,
 Ὡ! ὁ θρῆνος σ' ἐσὲν ἦτον ἔμφυτος
 Καὶ πρὸ πάντων σ' αὐτὸν διεκρίνεσο!
 Προηρθάνεσο ἴσως ὦ δύσποτμε
 Ὅτι ἄωρον τέλος σὲ ἐπέπρωτο!
 Πότε, πότε καὶ πάλιν θ' ἀκούσωμεν
 Τὰ λαμπρὰ σου ἐκεῖνα Τεμάχια;
 Τὰ αὐτὰ ἦσαν πάντα, τὸ ζεύρωμεν,
 Πλὴν μᾶς ἤρεσαν ὡς προερχόμενα
 Ἀπὸ στόματος σου τῆς φιλάτης μας!...
 Ἄγε δὴ, ὦ κλαρίον, τί ἄλλαλον.
 Στέκεις τώρα ἐμπρὸς μας καὶ ἄφωνον;
 Ποῦ αἱ ἡμέτεροι κείνες σου κλίμακες
 Ποῦ αἱ τερπναὶ ζωηραὶ φαντασίαι σου;...
 Καὶ σὺ κόρνο εἶπέ μας τί ἔμεινες
 Τώρα πλέον ὡς κόρνο ἀνεμόμυλον,
 Τί ἀπέγειναν αἱ ἀρμονίαι σου
 Καὶ αἱ τόσον γλυκεῖς μονωδίαι σου;
 Ὡ Τρομπίνα ἐσὺ ὅπ' ἐξέσχιζες
 Στήθη ἀνδρῶν γυναικῶντε σκληρότατα!
 Μὴν ἠχήσης εἰμὴ πρὸς ἀνάστασιν

Τῶν νεκρῶν εἰς τὸ τέλος τοῦ σύμπαντος!..
 Καὶ σεῖς ὅλα βαρύτενα ὄργανα,
 Τολμηρὰ θορυβόφωνα τύμπανα,
 Τὴν βροντώδη φωνὴν, τί δὲν σμίγητε
 Μετ' ἐμοῦ λυπηρῶς νὰ ἐνεργήσωμεν
 Ἐφ' ἐκάστου νευρώδους συστήματος!...
 ... Πλὴν τί λέγω, τρελῶς παραφέρομαι...
 Ἐσὺ πλέον δὲν ὑπάρχεις ἀλοίμονον
 Κι' ὄργανοί σου πικρῶς ὀδυρώμεθα!
 Ὡ εἰς τί, εἰπέ κόρη, σοῦ ἐπταίσαμεν
 Κ' αἰφνιδίως τὴν γῆν ἐγκατέλειπας!..
 Μήπως ὅλοι μας δὲν σὲ ἐσυνδράμαμεν.
 Πτωχοὶ πλούσιοι, ὁ καθεὶς κατὰ δύναμιν;..
 Μὴ ὁ νῦν μεθ' ἡμῶν ὀδυρόμενος
 Καὶ ἐκ καρδίας θρηνῶν σὲ διδάσκαλος,
 Δὲν σ' ἠγάπησε ὡς θυγατέρατου,
 Καὶ ἂν τώρα ἐδόθη εἰς τὸ θέατρον
 Μόνον τό 'καμε πρὸς διασκέδασιν
 Μὴ τὸ ἄλγος ποῦ σὺ τοῦ προζένησας
 Τόνε σύρῃ ἁώρως στὰ Τάρταρα.
 Ὡς κ' αὐτὴ ἡ σεβαστὴ μας Κυβέρνησις.
 Δὲν σοῦ πλήρως τάχα τὰ δίδακτρα
 Τότ' εἰς λίρας, σελλήνια καὶ πένια;..
 Καὶ ἂν τὸ ἔπαυσε, ὦ! μὴν τὴν μέμφεσαι
 Ἐφοβήθη γιὰ σένα τὸ ὑπέρθρεμμα!...
 Γενοῦ ἴλεος κόρη ὅπως δήποτε,
 Καὶ ἄς μὴ μᾶς μορφάζῃ τὸ φάσμα σου
 Σ' ἠγαπῶμεν ὡς τέκνον μοναχίβον
 Ἀγαπάει πατὴρ ἐσχατόγηρος
 Καὶ ποτέ, ὦ ποτέ σ' ὀμνυόμεθα
 Δὲν θὰ γίνωμε σοῦ ἐπιλήσμονες!!!
 — Βλέπεις κεῖ εἰς τὰ πέρα παράλια
 Ληξουριοῦ στάς ἀκτὰς ἔνα λεύκωμα
 Σκιερὸν καὶ πλανήρες ὡς σύννεφον,
 Ποῦ ἀπ' ἀνέμων πνοὰς ταλαντεύεται;
 Μουσικῆς ἐταιρίας εἶν' εἰδωλον,
 Γεννηθεῖσα ἐκ σοῦ καὶ ὀφειμένης τε·
 Ἀλλὰ πόσον πόνον καὶ κόπον
 Ἀφού ἀντίστη εἰς μαρτύρια καὶ βιάσανα
 Ἀνεκδιήγητα, τέλος κατήνησεν
 Νὰ ὑποκύψῃ θῦμα ἀβοήθητον,
 Σκαρλατίνας κκκῆς ὑπὸ δρέπανον! !

Δὲν ἀκούεις οἱ γόοι, οἱ θρήνοι της
 Συμφωνοῦν μὲ τοῦ πόντου τὸν σάλαγον,
 Τὰς φωνὰς τῶν Χαρόντων βουβαίνοντες!
 Ἄε τί βλέμμα μᾶς ῥίπτει, ὁ Πολύδωρος,
 Ὅτ' ἐκ Θράκης τὸν ἔρριπτεν ἄταφον
 Ἡ φορὰ τῶν κυμάτων εἰς Ἴλιον
 Τίτοιο βλέμμα θεὸς νὰ στρέφει βέβαια
 Τῆς μητρός του, εἰς τ' ἄχαρι σκῆνωμα!..
 Βλέμμα ὀργῆς πρὸς πατρίδα ἀγνώμονα
 ῥίπτει πάλιν, καὶ οὕτως τὰς Θήβας του,
 Μετ' ὀργῆς τ' ἀδελφοκτόνον σκέλεθρον
 Πολυνίκους ἐκύττα τοῦ δύστηνου!..
 Ζήλου βλέμμα εἰν' ἐκεῖνο πῶς ἄκλαυστον
 Τὴν ἀφῆκαν, ἀφοῦ κι' ἀβοήθητον
 Ν' ἀποθάνῃ τὴν εἶδον ἀδάκρυτοι,
 Ἐνῶ μεις ἐκφορᾷς κ' ἐπικήδεα
 Διὰ σὲ κόρη τελοῦμεν κατὰ νυκτοί!
 Ματαιότης πλὴν ὅλας ὡς λέγει τα,
 Ἄν δὲ σφάλλω, ὁ μέγας Χρυσόστομος
 Κόνις, τέφρα, καὶ κείνην κ' ἐσέναε
 Θὰ σκέπασεν καὶ ἴσαι· θὰ γίνετο
 Ἰσωτὴς τῶν ἀπάντων ὁ θάνατος!..
 Πλὴν ἡμεῖς σοῦ ποτὲ ἐπιλήσμονες
 Δὲν θὰ γίνωμεν κόρη, τ' ὁμνῶμεν
 Διδασκάλου ὁ ζῆλος ἐρώμενος
 Τὰς καλὰς κείνας λίρας καὶ πένια
 Ἰσως κι' ἄλλο μᾶς δώσουν θυγάτριον
 Πλὴν σ' ἐμᾶς δὲν θὰ εὔρει! ὦ, πιστευτο,
 Μητρικὴν πλέον στοργὴν ἢ ἀφοσίωσιν
 Γιατὶ ὅλην ἐσὺ μᾶς τὴν ρούριζες
 Ἀκριβὸν! ἀκριβὸν μᾶς θυγάτριον.
 Δέξου οὖν ἀσπασμόν μας τὸν ὕστατον!
 Καὶ ἡ γῆ ποῦ θὰ κρύψῃ τὸ σῶμά σου,
 Ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ἔστ' ὡς ἄχουρα,
 Βάρος τέτοιο ἀξίζει φιλότατη μας!

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΛΑΚΟΣ.

ΔΙΑΒΑΤΑ ΕΝΔΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ
 ΤΟ ΚΑΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ,
 ΤΟΥ ΗΧΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΟΝΟΥ.
 ΑΝΗΧΩΣ ΚΑΙ ΑΤΟΝΩΣ
 ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΘΕΛΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ.

Ἑκτακτος εἰκονοπλαστικὴ παράστασις.

Κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς 27 λήξαντος, ἡ καλὴ μας καὶ
 φιλόμουσος Ἐπιτροπὴ, μὴ δυναμένη ἄλλως πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν
 ἐξιδιασμένην της συμπάθειαν ἢ ἀκραίφνη της ὑπόληψιν πρὸς τὸ,
 κατ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας ἀπροσδοκίτως συρρέουσιν πληθὺς Ληξου-
 ραίων, ἐπενόησε προσθήκην εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ θεάματος λίαν
 εὐστοχον καὶ κατάλληλον ἵνα δώσῃ εἰς τὴν ὑπὸ τῶν φιλελλήνων
 ἐπαρχιωτῶν μας τιμωμένην παράστασιν, χρῶμα ἐθνικὸν αὐτο-
 σχεδιάζε, μετὰ πλείστας ὁσας εὐφυίας τὴν τρίμορφον συμβολι-
 κωτάτην καὶ ἐκφραστικωτάτην εἰκόνα τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κοραῖ
 καὶ τοῦ Ρήγα· ἐπειδὴ ὅμως ἔλλειπον τὰ πλαστικά πρόσωπα... ἄφ'
 ἐνὸς μὲν ἡ πρωταγωνίστριά μας, ἀσμένως προσεφέρετο (ὡς κάτο-
 χος μετρίας εἰκονοπλαστικῆς ἐμπειρίας) νὰ παραστήσῃ τὴν θε-
 λιμμένην καὶ δακρυρροοῦσαν Ἑλλάδα ἵνα εὐχαριστήσῃ τοὺς ξένους
 μας· ἀλλὰ τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ, ὅτι τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ ἡ
 αὐταπάρνησις τῆς Κυρ: Τούρανης, κατελάμβανον ὡς ἐκ γοητείας
 τὸ γηραιότερον καὶ σοφρώτερον τῆς ἐπιτροπῆς μέλος, ὅστις ἄφ'
 ἐτέρου συγκατετίθετο ν' ἀντιπροσωπεύσῃ διὰ μίαν στιγμήν τὸν
 αἰόδιμον Κοραῖν· καὶ ἐνθουσίαζον τόσοι τὸ νεώτερον τῶν μελῶν
 ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ ὑποκριθῇ τὸν ἀτρόμητον Ρήγαν μας;...
 Μόλις Ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀνεφαίνετο τὸ συμπαθὲς ἐκεῖνο σύμπλεγ-
 μα, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ πλαστικά δάκρυα, καὶ οἱ ὑποκρινόμενοι λυγμοὶ
 τῆς Κυρ. Τούρανης, ἐπεριδομένης ἐπὶ τοῦ γενναίου Ρήγα καὶ πα-
 ραμυθουμένης ὑπὸ τοῦ νέου τῆς νέας Ἑλλάδος Ἱπποκράτους ἔδι-
 δον ὑπαρξίν καὶ ζῶην, μόλις λέγομεν ἀνεφάνησαν οἱ δύο ἐκεῖνοι
 ἐπιτήδειοι μῖμοι τῆς αἰμνήστου δυνάδος τῶν μαρτύρων τῆς πα-
 λιγγενεσίας τοῦ ἔθνους, ἀνεγείροντες ἀμφοτέροι μεθ' ὑποκριτικῆς
 ἀξιότητος καὶ πλαστικῆς τόλμης, εἰς πῆγμα τῶν φουαττόντων βαρ-
 βάρων Ἀγαρηνῶν, τὸ φίλον ἐκεῖνο κᾶρα, αἱ χρηστότεραι ἀνεπτε-
 ροῦντο ἐλπίδες, μέλλοντα βοδόχροα διορῶντο!!!

Τὰ δὲ εὐαίσθητα στήθη τῶν φίλων ἐπαρχιωτῶν ἔπαλλον ἀπὸ
 ἐνθουσιασμόν καὶ ἀγανάκτησιν...

Πληροφοροῦμεθα μάλιστα ὅτι, κατὰ τὸ σῆνθες, ἐτοιμάζουν καὶ
 προσφώνημα εὐχαριστήριον, τὴν φορὰν ὅμως ταύτην πρὸς τὴν
 πρώτην γυναῖκα ἀπευθυνόμενον, καὶ ὅτι κυκλοφορεῖται ὑπὸ τοῦ
 ἰακωβαίου Κρητικῆς ἱερᾶς ἀντικειμένου. Συνιστῶμεν ἐν τούτοις
 θερμῶς εἰς τὴν καλὴν μας καὶ φιλόμουσον Ἐπιτροπὴν καθὼς καὶ
 εἰς τὴν πρώτην γυναῖκα, τὴν ἐπανάληψιν τοιούτων παρσιχάσεων,
 ἀφοῦ ἅπαξ τὰ πρῶτά των βήματα πρὸς τὴν εἰκονοπλαστικὴν
 τέχνην ἐστέφησαν, διὰ τῶν ἀμαράντων δαφνῶν τῆς κοινῆς γνώμης.

Μᾶς ἐστάλη τὸ ἐπόμενον ἀρθρίδιον πρὸς ἀποθήκευσιν:

ΝΕΑ ΤΟΥ ΜΑΛΑΚΩΦ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΟΔΟΣ

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΚΟΜΩΝ ΨΗΦΙΣΜΑ.

Μὴ νομίσητε, φίλοι τοῦ Διαβόλου, ὅτι τοῦ Μαλακῶφ τούτου εὐκολός ἢ ἄλως. Τὰ προτερήματα καὶ μηχανήματα σᾶς ἔκα-
με γνωστὰ, καὶ πολλὰς ἐτι ἐφόδους δύναται νὰ ὑποστῇ· ἡ δὲ κει-
μένη πέρα τῶν Νερῶν Πόλις δύναται νὰ πέμπῃ εἰσέτι τοὺς γεν-
ναίους τῆς, καὶ πάντοτε μὲ κενὰς τὰς θήκας νὰ δέχεται τοὺς
ἀθλητάς. Ἡ τελευταία ὁμῶς ἐφοδος (ἀξία ἐποποιῆσαι) κατὰ τὴν
ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς, ἐστάθη τὰ μάλα ἐπίμονος καὶ πολλὰς τὰς
πληγὰς ἐπέφερε. Αἱ κανονοστοιχίαι ἐκρότουν ἀκαταπαύστως, αἱ
βολαὶ ἐγένοντο ὡς ἐκ συνθήματος, ἔμπειροι δὲ καὶ ἐγνωσμένοι
στρατηγοὶ ἐνεθάρρουν μὲ τὸ παράδειγμα τὰς κινήσεις· καὶ τέ-
λος τὸ παραπέτασμα ὑπεχώρησε· οἱ ἀθληταὶ τότε ἄφθονα τὰ
θερμὰ βέλη ἔρριψαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὑπεχώρησεν εἰς τὸ πῦρ τε-
τρωμένον καὶ κατασυντριμμένον. Τὸ ἄθλιον Μαλακῶφ, ἀνοιξαν
τὰς πύλας καὶ εἰσελθὼν περιμένεται... Οἱ νικηταὶ διψῶντες ἐτι
δάφνας ἐστράφησαν κατὰ τῶν πολεμίων, τὰ πάντα εἰς κίνησιν ἐ-
τέθησαν, καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὑψηλὸν συμβούλιον, συγκείμενον ἐκ συμ-
βούλων, ἀντισυμβούλων καὶ ὑποσυμβούλων, δημοσιεύουσι τὸ ἀ-
κόλουθον μπουγιερδὶ τῆς χαρίτος.

Ψήφισμα.

Καταδικάζονται πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ εὐχαρίστησιν μό-
νον τῶν Μαλακοφίων συμμάχων·

1ον. Εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων ἀκολουθ-σάντων ὕπερ
ἀλώσεως τοῦ Μαλακῶφ, πρὸς τρία διστήλα τὸ κεφάλι.

2ον. Καταδικάζονται νὰ ἀφήσωσι, μέχρι νέων διαταγῶν, ἐλεύ-
θερον τὸ πεδίον τῆς μάχης, εἰς τοὺς καλοτύχους νικητάς.

3ον. Γνωστοποιεῖται εἰς τοὺς πολεμίους ὅτι θέλουσι διάκεισθαι
πάντοτε, οἱ φίλοι τοῦ Μαλακῶφ Τούρκοι, ὅπως ἀναλόγως τι-
μωρῶσι τοὺς αὐθάδεις.

4ον. Τὸ ψήφισμα, τέλος, γνωστοποιεῖ ἐπισήμως καὶ ἐντόνως
ὅτι ἡ Ἀστυνομία εἶναι γένους θηλυκοῦ ὡς καὶ προηγουμένως, καὶ
ὅτι τὸ Μαλακῶφ εἶναι τὸ ἐνδυμα τὸ μάλλον εἰς αὐτὴν ἀρέσκον
καὶ τὸ μάλλον ἐξασκοῦν ἐπιβρόχην.

5ον. Τὸ κάτω τῆς γραφῆς.

Στῶν ἀμαρτωλῶν τὴν χώραν

Καὶ ὁ πίσκοπος.

Εἰς τῶν συνδρομητῶν σας.

Σημ. τοῦ Διαβόλου. Εἰς τὸν Διάβολον δὲν ἀπομένει, εἰμὴ νὰ
ἐπικαλεσθῇ τὴν προσοχὴν τῆς Εὐγενούς· Ἀστυνομίας εἰς τοὺς ἐπο-

μένους, ἀμίμητον πνέοντας χάριν, στίχους τῆς Κομήσεως Αἰκατε-
ρίνης Βομβρεντζόνης·

Nè spenta salma avvolgesi

In più funereo panno,

Di quel che tesse al misero

Il tristo disinganno.

Γραμματεία τῆς Ἀποθήκης τοῦ Διαβόλου.

Εἰδοποιήσις πρὸς τοὺς θηλοκοὺς, ἀρσενικοὺς καὶ οὐδετέρους
συνδρομητάς του.

Ὁ Γραμματεὺς, διαταγῇ τοῦ Διαβόλου, ἐντιμοποιεῖται νὰ σᾶς
γνωστοποιήσῃ τὴν ἐπομένην περικοπὴν τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου,
σήμερον συνομολογηθέντος μεταξὺ τῆς Ἀποθήκης του καὶ τοῦ Λύ-
χνου τοῦ Διογένους, ἐφημερίδος πρὸ πολλοῦ γεννηθείσης καὶ κα-
τόχου πολλῶν συνδρομητῶν ἀλλ' ἥτις διὰ περιστάσεις ὅλως εἰδι-
κὰς δὲν ἀξιάθη νὰ εἶδῃ ἀκόμη τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου σας.

Κόπια πρώτη ἐξγαλμένη ἀπὸ τὴν πρώτην σελίδα τοῦ πρώτου
φύλλου, τοῦ πρώτου τόμου τῆς πρώτης σειρᾶς, τῶν πρωτοκόλ-
ων καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτο μου πρωτόκολο, νούμερο τῇ πρὶν 4 ἕνα
λέω ἕνα καὶ προχωρῶ (παραλείπονται τὰ προόμια) Καὶ σὰν ἡ-
θέλησε καὶ ἐτίς τοῦ ἐφάνικε τοῦ ἀνωμελετημένου σινιὸρ Λύχνου
νὰ ντίσῃ εἰς τὰ βάσανα τῇ παντριᾶς, ἡθέλησε καὶ ἐδιάλεξε γιὰ
παντοτεινὴν του, ἀχώριγόν του στεφανοεβλογικῆς του γυναῖκα
τὴν ἐδῶ παρούσα σινιόρα Ἀπὸ θῆκη θυγατέρα τοῦ σινιὸρ Διαβό-
λου γνωστοῦ μου, καὶ τῶν κατορημένων μαρτύρων κατόικοι
ὄλοι του εἰς Ἀργοστόλι καὶ ἐδῶ εἰς τὴν παρουσίαν ἐμένα τοῦ δη-
μοσίου μήμονα, ἤθελα νὰ πῶ μνήμονα, καὶ προχωρῶ καὶ τοῦ μαρ-
τύρων, ἱμπενιάρετε ὁ σιὴρ Λύχνος ναντζὴ κἀν καλὴ ζωὴ δίνον-
τάς τῇ νὰ τρῶ ἀπότι τρῶσι καὶ νὰ ντιέται ἀπότι μπουρεῖ· ξεκα-
θαρίζεται, γιὰ νὰ ἀποφύγουν εἰς τὸ ἐξῆς καθε πᾶσα διένεξις καὶ
γιὰ οὐλο τὸ καλὸ ὅπου ὁ ἕνας θέλει ταλλουνοῦ ὅπως γιὰ τὴν ὥρα
ἡ σινιόρα Ἀποθήκη θὰ βγένη ὅπως καὶ ἀνύπαντρη ἐβγενε, ἡγουν
χωρὶς λοῦσα μαλακόριχ οὐ·αἰς καὶ τὰ τέτοια. Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς
ἡ Κυρά Ἀποθήκη ὑποχρεῖται νὰν τοῦ κἀν ὅλαις ἐκείναις τῇ
εὐχαρίστησας ὅπου μία καλὴ γυναῖκα χροστάει εἰς τὸν ἄντρα
ΛΑΚΩΒΑΤΕΡΗΣ. Νὰν τὸν πλὴν, νὰν τὸν σφογγίζῃ, νὰν
ἐπιδράσῃ, καὶ νὰν τὸν βλῇ καὶ νὰν τὸν ἀνάβῃ. Ἀκολου-
θῶνς ἐπεράσας εἰς τὸ ἱμβεντάριο τοῦ προικιοῦ ἡγουν εἰς τὴν ἀ-
ρεσκείαν, ἀλλὰ ξεκαθαρίζεται ὅπως ὁ σιὴρ Διάβολος δὲν ἔχει
τίποτῃ νὰ δόσῃ εἰς τὴν θυγατέρα του πάρεξ καὶ μοναχὰ τὴν τι-
μή τῇ, τὴν εὐκὴν του, 100 λέω ἑκατὸ συνδρομητάδαις ἀρσενικοῦς.

55 συνδρομητοῦδ' ἡσυχίας θυληκοῦς καὶ μία διακοσμητὴν λέω 200 οὐδετέρους ἔχουν neutri. Ἐτοῦτα ὅλα τζοῦ ἔγραψα ὅπως μοῦ τὰ ὑπαγορεύσανε, χωρὶς νὰ ἐγάλω οὔτε νὰ ἐλάω τίποτ' ἐξ τοῦ κεφαλιοῦ μου, καὶ ὡς καθὼς θέλει ἡ συνειδησιμianoῦ καλοῦ Νο-τάρου, τζοῦ τὰ ἐδιάβασα. σφικτὰ καθαρὰ καὶ ἕνα, ἕνα, καὶ εἶνε εὐχαριστημένοι καὶ τελείως εὐτυχισμένοι, μὴ μνέσκοντας εἰς αὐ-τοὺς τίποτ' ἄλλο παρὰ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φιλία.

ΑΠΟΘΗΚΗ.

H. M. δημόσιος μνήμονας

Ο ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

Ντετὸρ Ἀναστάσιος Τζικόνιας Παρακαλεστός.

Σινιερ. Παναγὴ Κώκολος μάρτυρας.

Τὸ ἴδιον μέρα ἐτραβίξανε μὲ ξένο χέρι τὴν ἁ κόπια.

(Γ. Σ.)

H. M.

Δῆλον ὅθεν γίνεται, ὅτι ἡ ἀποθήκη μέλλουσα πλέον νὰ οἰκο-κυρεῖται, καὶ σπανίζουσα ἀργυρίου, προστρέχει εἰς τοὺς φι-τάτους τῆς συνδρομητῆς παντὸς γένους, ἡλικίας καὶ διαθέσεως ἵνα εὐμένως καὶ πρεπόντως ἀποδεχθῶσι τὴν παραλαβὴν τῆς ἀ. ἐξαμηνίας ληγούσης εἰς τὸν 12τῆς ἀριθμὸν, διότι, ὡς εἰκόσ, ὀφεί-λαι νὰ δόσῃ ἀκριβῆ λογαριασμὸν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς.

Ἐνεοῖται, ὅτι ἀναδεχθεῖσα ἡ Ἀποθήκη κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν νομῶν ὅλας τὰς ὀφειλάς τοῦ συζύγου τῆς Λύχνου, οἱ συν-δρομηταὶ τοῦ δικαιοῦνται νὰ λάβωσι καὶ τοὺς προηγουμένους ἀριστούς τῆς Ἀποθήκης, ἀρκεῖ μόνον νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τοὺς λοιπούς μας συνδρομητὰς, ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν τῆς παραλαβῆς τῆς ἀ. μας ἐξαμηνίας. Ο πέμπτος λοιπὸν ἀριθμὸς ἐξελεύσεται ὑπὸ τὸν διπλοῦν τίτλον ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΚΑΙ ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. Συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τοὺς φιλάτους μας συνδρομητὰς, νὰ μὴ ἀφήσωσι τὸ νέον τοῦτο ἀνδρόγυνον ἔρμουν καὶ ἀδοκίμητον, ἐν τῷ μέσῳ τόσων κινδύνων καὶ τόσων ἐξόδων, ἅπερ ἡ δεινὴ καὶ νέα αὐτῇ του θέσις τῷ ἐπιβάλλει.

Ἀκολούθως, θέλομεν προσκαλέσει ὅλους τοὺς φίλους τοῦ Διαβό-λου καὶ τοῦ Λύχνου, εἰς τὰς τελετὰς τοῦ γάμου, εἰς τὴν ἐκφώνη-σιν τοῦ ἐπιθαλαμίου, καὶ εἰς τὸ γαμικὸν μας συμπόσιον.

Ὁ Γραμμ. τοῦ Διαβόλου ΒΕΛΦΑΓΩΡ.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΛΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 5ος

Τιμηταὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
τὸ ἰσότιμον.

Κεφαλληνία, 2 Δεκεμβρίου 1859.

ONEIPATA.

Somnia, quae mentes ludunt, volitantibus umbrae,
Non delubra deum nec ab atbere numina mittunt,
Sed sibi quisque facit. (Petronius Arbiter. C. 404)

— ο —

Θέλουμε νὰ ποῦνε ὅπως τὸ στομάχι, ὄντες γκώσῃ, γεννάει τὰ πουλὶ φουερά ὀνειράτα — ἄλλοι πάλε σοῦ λένε ὅπως τ' ὄχει ὁ τόπος ὁποῦ κοιμώμαστε, ποῦ τυχίνει καὶ εἶναι βράς — ἄλλοι, πῶς εἶναι ἀνεξήγητο ἡθικὸ φαινόμενο, καὶ ζήτημα, ἀν ᾗναι ὁ κα-
θ' αὐτὸ νοῦς μας ὁποῦ ἐργάζεται, ἐνῶ κοιμώμαστε, ᾗ δ. ᾗναι ἐκεί-
νη ἡ τζυρδελα ἡ φαντασίμας (μὴνιγκες ἐλαστικοὶ καὶ ἡχηροὶ)
ὁποῦ θέλει νὰ κάνη τὴν νύχτα ὅ,τι ἡ κυρά τῆς κάνει τὴν ἡμέρα,
ἀπαράλλατα καθὼς ἡ μαθήτρας κάνουνε τὸ βράδυ, ὄντες ἀσκο-
λάσουμε, ὅ,τι βλέπουε πῶς κάνει ἡ δασκάλατος — εἶναι ὁμῶς
πολλοὶ ὁποῦ ὀρκίζονται, πῶς στὸν ὕπνιο τους κάνουνε πράγματα,
καὶ τὰ ὀρκουνται ἰδέαις πολὺ καλῆτεραις παρὰ ὄντες εἶναι ἔξυπ-
νοι, τέττοι ἀνθρώποι ἔπρεπε νὰ κοιμῶνται ὅλη τους τὴν ζωὴν, καὶ
νὰ μὴ ξυπνάνε παρὰ γιὰ νὰ τρῶνε. Ὁ Γέρω Εὐριπίδης ὀμειών-
τας περὶ τῆς Τρωάδος λέει

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ὅ,τι νύκτα γῆ, μελανοπτερύγων μῆτερ ὀνειρών!
ὅ, τοῦτο μὰς ἀποδείχνει, ὅπως καὶ οἱ παλαιὸι Ἕλληνες ἐσυλλο-
γίζονταν, ἀπάνου κάτου, σάν καὶ ἐμᾶς, καὶ πῶς ὅσο γιὰ τὰ ὀνει-
ράτα, δὲν ἐκάμουμε μεγάλη πρόοδος.

ριστιμένους, ἐμπορίε νάθελε μείνης 'στό ντόπο, καί τήνε σκτ-
πούλησες μὲ δύο τρεῖς ζουλιταῖς, καλὰ σ' ὄρισα πῶς κάτι με-
γάλο καλὸ θὰ σοῦ συμβῇ—Ἔχεις δικίη γαιτόνησα, τσ' ἀποκρίθηκα
δαγκόντας τὰ σκουτιά μου ἀπὸ τοὺς πόνοους, μὰ τέτοια μεγάλα
καλὰ δὲν ἤθελα νὰ μ' εὕρισκουνς πάρα πολὺ συχνά.

ΣΚΟΤΟΥΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ:

Μολονότι τὸ σκότος εἶναι σύνθημα εἰς τὸν Διάβολον, κάτοικον
τῶν Ταρτάρων, εἰς τὸν διάβολον ὅμως κάτοικον Κεφαλληνίας καὶ
τακτικὸν φοιτητὴν τοῦ θαύτου Κεφάλου, εἶναι οὐχὶ μόνον ἀνυ-
πόφορον ἀλλὰ καὶ δύναται νὰ τὸν περιπλεξῇ εἰς δυσάρεστα, ἐπι-
καλεῖται λοιπὸν ὅλην τὴν εὐμένειαν τῆς Εργολαβίας, ὅπως ἐν τῇ
ἀγαθότητι αὐτῆς, προνοήσῃ νὰ μὴ μένωμεν, καθ' ἐσπέρας, εἰς τὰ
σδυτὰ, διὰ τῆς ἐπανειλημμένης ἀναλήψεως τῆς λυχνίας, καὶ ταῦ-
τα καθ' ἣν ἐποχὴν εἰ λυχνοὶ πᾶνε τρία ὄσολα!!! καὶ διὰ νὰ μὴ
ἐκληρθῇ τοῦτο ὡς αὐθαίρετος φαντασιοληξία τοῦ Διαβόλου, ἐκ-
τίθενται εἰς φῶς διάφορα Qui pro quo συμβάντα εἰς τὸ θέ-
ατρον ἐν μέσῳ τοῦ ζοφωδεστέρου σκότους, τὰ ὅποια ὅμως δὲν
ἔλαθον τὸν Διάβολον:

— Χωροφύλαξ μὴ γνωρίσας τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ τὸν συνε-
λάμβανεν ὡς ταραξίαν!

— Κύριός τις, στοχαζόμενος ὅτι εἶδεν εἰς θεωρεῖον νέαν τινὰ
δεσποινίδα μόνην, καὶ θέλων νὰ ὠφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας ἐκείνης ἔ-
δραμε, καὶ ῥιφθεὶς γονυπετὴς ὡμίονε πίστιν ἀνώνιον καὶ ἔρωτα
ἀτελεύτητον... ἀλλ' ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ὡς ἄλλος Ναυσοχοδονό-
σορ. ὅτε εἰς τὰς τρυφεράς ἐκείνας τοῦ διακοινώσεως, ἀπῆντα γέλως,
σφοδρὸς μυκτηρισμὸς καὶ καγχασμοὶ ὀλωξέμενοι. Σφάλλων τὸν
ἀριθμὸν ὁ δυστυχὴς, ἔνεκεν τοῦ πυκνοῦ σκότους, εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς
προσκείμενον θεωρεῖον καὶ ἐργολαβοῦσε μὲ τὸν πρεσβύτερον τῶν
ἐργολάβων!

— Ἄλλος πάλιν, παρατηρήσας ἕνα τοῦ χρεώστην εἰς τὴν πα-
ρίστασιν, θέλων νὰ λάβῃ δραστηρίαν μέτρα κατ' αὐτοῦ, καὶ στο-
χαζόμενος ὅτι ὁμιλεῖ μὲ τὸν συνήγορόν του ἀπέβηκε σφάλμα ἐπὶ
τινος ἄρθρου τῆς πολιτικῆς δικονομίας πρὸς ἕνα τῶν τετραχο-
ριστῶν!

— Ἄλλος πάλιν, ἐπικρακίλει τὸν δεύτερον βαθύφωνον νὰ τοῦ
κάμῃ ἀπόδεικτικὸν τοῦ ὑποθηκοφυλακείου.

— Κύριός τις, στοχαζόμενος ὅτι φορεῖ τὸ Ἐπανοφόριόν του
κατέβαιναν ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν πλατεῖαν περιτετυλιγμένους εἰς τὴν
Borneuse τῆς Κυρίας του!

— Ἄλλος ἐχαίδευσεν τὴν Κυρίαν του, ἐκλαβὼν αὐτὴν διὰ τὴν
θυγατέρα του.

— Ἄλλος πάλιν, κύψας διὰ νὰ σώσῃ ἐν ἔγγραφον, ἔθετε μεθ'
ἐρᾶς εὐλαθείας εἰς τὸ θηλάκιόν του τεμάχιον μουσικῆς. Ἦτον τὸ
μέρος τοῦ τελευταίου τετραχόρδου, ὅστις πάλιν τὸ εἶχεν ἀνταλλά-
ξει μὲ τὸ μέρος τοῦ πρώτου πλαγιαύλου, ὅστις εἶχε λάβει εἰς τὸ
σκότος τὸ μέρος τοῦ πρώτου ἀρθαυλοῦ ὅστις ἀπωλέσας τὸ μέρος
του, καὶ συσταλλόμενος νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, εἶχε ἐκθέσει ἐπὶ τοῦ
ἀναλογίου τὴν συμφωνίαν τῆς Σεμιράμιδος· ἐπειδὴ ὅμως ἐπρό-
κειτο νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ πολυθρύλλητος καταιγὶς τοῦ Ρίγολέτου οὐ-
δεὶς τὰ συμβάντα ἐνόησε.

Τὶ πλέον; πολλοὶ διαβεβαιοῦσιν ὅτι κύριός τις, τοῦ ὁποίου ἡ
ἀξιοπρεπὴς εἰς τὴν κοινωνίαν μας θέσις, πρὸ πάντων δὲ καὶ ὑπὲρ
πάντα αἱ πολιαὶ του καὶ ἀξιάγαστοι τρίχεις, ἔπρεπε νὰ ᾔναι τὰ
ἀσφαλέστερα ἐχέγγυα τῆς σωφρονός του διαγωγῆς, καὶ δὴ καὶ νὰ
τὸν προφυλάττωσι πάσης οἰασδήποτε σκανδαλώδους κακολογίας·
καὶ ὅμως ἐπαναλέγομεν, ὅτι πολὺ διαβεβαιοῦσι, καὶ βεβαίως κατ'
ὀπτικὴν, ἐκ τοῦ σκότους συμβᾶσαν, ἀπάτην, ὅτι ὁ ῥηθεὶς Κύριος
διὰ τῶν συνεχῶν του μορρασμῶν, νευμάτων καὶ ἀνθοβολῶν πρὸς
τὴν πρώτην γυναῖκα, ἐγένετο πρόξενος σκανδάλων καὶ ἀντιζη-
λιῶν μεταξὺ τῶν ὑποκριτριῶν, μὴ ἐξαίρουμένης οὐδὲ τῆς τρίτης,
ἥτις διέσχίζε τὰ ἱμάτιά της ἀνακράζουσα ὅτι ἐχαίρετο δικαιο-
μάτων προτερήματος ἐπ' αὐτοῦ!

Βλέπετε Κύριοι ἐργολάβοι εἰς τὸ ἐκτίθετε τοὺς θεατάς σας;
διὰ νὰ ὑποφέρητε τὴν χαμερπῆ ἐξοικονόμησιν τριῶν ἢ τεσσάρων
μετρῶν ἐλασιολάδου;

Ἄλλ' ὅτε ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία, ἡ δημοσία τάξις, ἡ εὐσχη-
μοσύνη καὶ τέλος ἡ ὑπόληψις τῶν θαμνῶν σας, καθ' ἐσπέραν δι-
ακινδυνεύουσιν δὲν σᾶς κάμουν νὰ λάβητε ἐπανορθωτικὰ μέτρα.
Εἰς τὸν Διάβολον θὰ γενᾶται τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύῃ ὅλα
τὰ εἰς τὸ σκότος συμβαίνοντα Qui pro quo.

ΚΑΙ Αὐτὸς εἶπε.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΓΡΑΦΙΑΣ

The Directorate has been informed.

Δηλοποιήσεις τῆς Γερουσίας.

Μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ θελήσωμεν νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνὴν μας

πρὸς ὑπεράσπιν πρᾶξεων, ἃς ἀπαξάπαντες καὶ βδελυττόμεθα καὶ ἐλσεινολογοῦμεν, μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ παρῶσι αἰζόμεθα συνήγοροι τῆς ἀμαθείας ἢ τῆς μοχθηρίας, καὶ συμφωνοῦντες μὲ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος δηλοποιήσιν τῆς Ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας, δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ μὴ παρατηρήσωμεν ὅτι, ἐὰν εἰς τὴν ῥηθείσαν δηλοποιήσιν ἤθελε τηρηθῇ μέθοδος λογικῆς ὅπως οὖν ἀναλυτικωτέρα, τὸ συμπέρασμα, καθαρὸν ἀπαύγασμα ὁρθῆς σκέψεως, ἤθελεν ἴσως μετριάσει τὸ ὄριμν τῶν ἐκφράσεών της, καὶ κάμει περισσοτέραν τιμὴν εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῆς δηλοποιήσεως. Ἄν ὁ πολυπαθὴς τῆς Κεφαλληνίας λαὸς, ἔχῃ ἢ μὴ τὴν ἀζήλον τύχην, νὰ χαίρῃται τὴν καλὴν τέραν γυνώμην τῆς Ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας, ὅπως ἀδιάφοροι καὶ ἀλλότριον τοῦ ἀντικειμένου, δὲν δύναται λοιπὸν νὰ τεθῇ ὡς ἀρχή, καθόσον μάλιστα μοναδικαὶ αἰσχροπραξίαι ἀτόμων δὲν δύνανται. reflect dishonour on the character ὁλοκλήρου λαοῦ, καθότι ἐὰν κατ' ἐπαγωγὴν συλλογίζόμενοι, ἡδυνάμεθα, πρὸς στιγμὴν, νὰ εἴπωμεν ὅτι: ὅπου εὐρίσκονται ἄνθρωποι ἀποκεκνημένοι ὥστε, εἴτε πρὸς ἀπλὴν τῆς ἀθλίας των ὁκνηρίας διασκεδάσιν, εἴτε πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ μοχθηροῦ ἐκείνου πνεύματος τῆς καταστροφῆς, εἴτε ὅπως δὴ ποτε, θραύωσι κοσμήματα τάφων, ὡς θραύουσιν τὰ κοσμήματα τῶν ὁδῶν, καὶ φέρωνται πρὸς τὰ Κοιμητήρια ὡς πρὸς περιβόλους: ὅπως ἀσημάντους, ἐὰν ἡδυνάμεθα, λέγω, λογικῶς νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὅπου τὰ τοιαῦτα κνώδαλα ὑπάρχουσιν καὶ ὁ λαὸς τοῦ τόπου ἐκείνου εἶνε βάρβαρος, ἠθέλαμεν πολλῶ μᾶλλον ἀναγκασθῇ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι:

Ἐπειδὴ ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπῆρχον, ὑπάρχουν καὶ θέλουν ὑπάρχει πολυπληθεῖς καὶ διωργανισμέναι νεκροδόροι συμμορίαι, αἵτινες πρὸς εὐφημισμὸν κλοῦνται ἐταιρίαι Νεκρογερετῶν (Resurrectionists), σκοπὸς τῶν ὁποίων ἡ βέβηλος καὶ ἐξόσυλος παραβίασις τῶν Νεκροταφείων, πρὸς ἐκταφιασμὸν καὶ ἐξεμπόλησιν ἀνθρωπίνων πτωμάτων (!!!) Καὶ ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα ὅλα διαπράττονται οὐχὶ ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστω, ἀλλ' ἀναφανδόν, καὶ ὅμως διαφεύγουσι τὴν Αὐθότητα καὶ τὴν Σοφείαν τοῦ τόπου ἐκείνου, καὶ ἐπειδὴ ὁ λαὸς τῆς Ἀγγλίας οὐδέποτε ὁμοθυμαδὸν καὶ παρῶσι κατὰ τῶν τοιούτων δὲν ἐξεφράσθη by the expression of their sentiments, to guarantee their dignity, their civilisation, and the respect of their Religion, τοῦλάχιστον for the opinion of others.

exposing those to shame, who reflect dishonour on their character. Δι' ὅλα ταῦτα λέγομεν ἡθέλωμεν φθάσει εἰς τὸ ἀλόκοτον συμπέρασμα, ὅτι ὁ λαὸς τῆς Ἀγγλίας ἦτο, εἶνε καὶ θὰ εἶνε ὁ λαὸς ὁ ἦττον πολιτισμένος, βαρβαρώτερος καὶ ἀγριώτερος αὐτῶν τῶν ἀγρίων, παρ' οἷς τοῦλάχιστον βέβηλος χεὶρ δὲν ἐκτείνεται ἐπὶ τοῦ Τάφου, καὶ ὅπου τὸ πνεῦμα τοῦ ἐμπορίου δὲν ἀνεπύχθη, ἀκόμη τόσον, ὥς νὰ ζητῇ, αἰσχροπλήτως τὰ ἀντικείμενά του, ἐν μέσῳ τῆς ἐρημώσεως τοῦ θανάτου, καὶ ὑπὸ τὰ παγερά τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος πώματα !!!.

Ἐὰν ἀπεναντίας ἡ δηλοποιούσα ἀρχή, ὡρίμως σκεφθεῖσα, ἤθελε διακρίνει εἰς τὰς αἰσχροπραξίας: ἐκείνας, βδελυρὸν ἀποτέλεσμα ἀρχῆς: εἴτε βδελυροτέρας, καὶ ἂν, σοβαρῶς ἐπιλαμβανομένη τοῦ ζητήματος, ἤθελε καίσοβαρῶς ἐνασχοληθῇ εἰς τὴν ἀνέυρεσιν τῆς αἰτίας, ἤθελεν ἰδῇ ὅτι τὸ ἀπόκεντρον καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τῶν Κοιμητηρίων ἐκείνων, τὰ ἐξεθετον ἔρμαιο τοῦ βαρβάρου ἐκείνου κατατρεπτικοῦ πνεύματος ὁκνηρῶν ἢ καὶ κακωντρεχῶν ἀνθρωπαρίων — Ναι, ὅσον πικρά καὶ ἂν ἦνε ἡ ἀλήθεια αὕτη, καὶ δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν τοσοῦτον ὑποληπτομένην ἡμᾶς Γερουσίαν, δὲν δυνάμεθα εὐσυνειδήτως νὰ τὴν κρύψωμεν! ἂς μὴ μετριασθῇ λοιπὸν τοῦ λόγου ἡ πικρία: Εἰς τὴν Κοινωνίαν μας εἶνε καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι βάρβαροι ἀλλ' ὁ βαρβαρισμὸς οὗτος, ὅσον περὶ ὁρισμένους καὶ ἂν ἦνε, ἡ ἀνέκαθεν ὑπῆρξε ἢ ἀνερύνη εἰς τὸ ἄχαρι μας ἔδαφος, ἀρ' οὐ διατεταλόμεν ὑπὸ τὴν Αἰγίδα τῶν ἐξευγενισμένων Ἀγγλῶν, ἀπαράλακτως ὡς ἀαφύου ἀιανθαι καὶ τριβόλοι εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ Γεωργοῦ τὴν φιλεργον καὶ πατρικὴν γεῖρα ἐγκαταλελειμένας γαίας! Καὶ ἐὰν τὸ πρῶτον ὅποια ἐπανορθώσεως μέσα μεταχειρίσθῃ ἡ Προστασία ἢ τὰ στρατοδικεῖα; . . Ἐὰν τὸ δεύτερον, τότε ὅλη ἡ εὐθύνη καὶ τὸ αἶσχος ἐπὶ τίνας;

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Μας γράφουσιν ἐκ Κερκύρας.

Πανικὸς φόβος καταλαβὼν ἅπανσαν τὴν Φρουρὰν, ὡς πρὸς τὴν θῆσιν καὶ τὰ μέσα τοῦ ἔγγραφου, ἡ παντελὴς σχεδὸν ἔλλειψις πολεμοσφοδῶν, προπάντων δὲ καὶ ὑπὲρ πάντα ἡ περὶ τὴν συνέταξέν εἰς τὴν ἀποροδόκητον συνθηκολόγησιν καὶ ταπεινωτικὴν παράδωσιν τοῦ Φρουρίου μας: ἄλλως τε πῶ; ἡδύνατο τὸ ἄχαρι ἐ-

κείμενο Παλλάδιον τῆς Ἐλευθερίας, ὃ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἐσκεμμένην τακτικὴν τοῦ ἰσχυροῦ καὶ πολυμηχανοῦ ἐχθροῦ ἐνῷ ἐκ τῶν 40 φρουρῶν του, πέντε μόνον ἦσαν ὠλισμένοι μὲ βομβάρδους, ὥστε καὶ γενναίως ἐξεκένωσαν, μολὶς δὲ πολέμιος ἐπλησίασεν—16 μέσας θάλασσας καὶ ἀντιπάλους, παλαιῶν μηχανισμοῦ, ἀχρήστους διὰ τὴν στρατηγητικὴν τῆς ἡμέρας, καὶ δὴ καὶ κενὰς, τὰς ὁποίας ἀνεκίνουν μετὰ δυνάμει τῆς τόλμης, ὅτε δὲ ἐχθρὸς εὐρίσκειτο μακρὰν, καὶ τὰς ὁποίας τῷ ἐπεκρῆσθαι μολὶς ἐπλησίασε, ψιθυρίζοντες ὅτι ἐπεφύλαττοντο νὰ τὰς μεταχειρισθῶσιν εἰς ἄλλαν ἐποχὴν—18 ἄσπλοι, ἄφωνοι καὶ ἡμίθανες ἐκ τῆς περὶ νῆος, οἷσιν δὲν ἐβλεπον τὴν ὥραν νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον, ὅπως τὰ πράγματα ἐπανεέλθωσιν in statu quo, καὶ τακτοποιηθῇ ἡ διανομὴ τῶν τροφίμων. — Οἱ λοιποὶ τῶν προμάχων, μὴ ὄντες συνειθισμένοι εἰς τὴν βαρεῖαν τῆς πυρρῆδος ἀποφορὰν, καὶ προνοήσαντες ὅτι ἡ παρουσία των εἰς τὸ φρούριον ἔφερε μᾶλλον ἔμποδον παρ' ἄλλο τι ὁρῶν συλλογιζόμενοι ἐπρωτίησαν νὰ μείνωσιν εἰς τὰ ἴδια, ἵνα ἐν ἀνάσει τηλεσκοπῶσι τὴν μάχην, ἔτοιμοι νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὰς θέσεις των, τοῦ κινδύνου ἀπελθόντος.

— Ἀγγλικὸν πνεῦμα, κατελθὼν ἐπὶ τοῦ Ἀγιοτάτου μας Ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας, τῷ ἐνέπνευσε διγλωσσὸν ἀρχιερατικὸν γράμμα, ὅπου τὸ στενὸν τοῦ φύλλου μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπει, ἐπὶ τοῦ παρόντος, πρεπόντως ν' ἀναλύσωμεν.

Κατ' αὐτὰς, Δικαστὴς τις ἀπώλεσε, ἐξ ἀπροσεξίας, τὴν συνείδησίν του. Προσκαλοῦμεν τὸν εὐδοκίαν αὐτὴν, νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ γραφεῖον μας, ὅπου θέλει λάβει πρὸς ἀνταλλαγὴν, μίαν πολὺ εὐρεῖαν συνείδησιν τοκογλύρου, ὅστις μὴ ἤξεύρων τι νὰ τὴν κάμῃ τὴν ἐστειλε, πρὸ πολλοῦ, καὶ νῦν εἰς τὸν Διάβολον.

— Ἐν Ἀθήναις καταδιώκεται ἡ Εὐφύει, καὶ δὴ καὶ ἡ Ἐλευθερωτυπία (ὅρ. Ἀριστοφάνους δίκαι)! .. ἐπανερχόμεθα.

— Αἱ συνδρομαὶ μας γίνονται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Κυρ. Πέτρου Πολλάνη.

Ο Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΔΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 6ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λεπτά 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὸ ἰσότιμον.

Κεφαλληνία, 15 Δεκεμβρίου 1859.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

Duplex libelli dos est, quod risum movet,
Et quod prudenti vitam consilio monet.

-- Phaedrus --

A.

ΔΥΟ ΚΟΠΕΛΑΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΑΝΑΘΕΜΜΕΝΑΙΣ.

Obbliò che il mondo vieta
Alla donna un' alta meta
Di Scienza nel cammin;
Che geloso-disdognoso
Tiene in ceppi il suo desitin.
(Caterina Bon Brenzoni).

Ἡ ἀνατροφή τῶν κοπελῶν εἶνε ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ αἰνίγματα, ὅπου ἡ Κοινωνία μας ἀκόμα δὲν ἐμάντεψε, καὶ πρὶς ἡξέρει πόσο καὶ πόσο θὰ περάσει ἵσα νὰν τὸ μαντέψῃ ἀπὸ ἐκείνη τὴν σφύρα τοῦ παλατιῶν, ὅπου ἐπτεχαζόντανε τὴ γυναῖκα σὰν ἓνα ἀπὸ τὰ σκάνδαλα, ὅπου ἀποκρίνονται σ' ἓνα σπῆτι ἡ καμμία καλὴ σκελὴ, ὅπου οἱ ἄνδρες ἐπτερονότουνε γιὰ νὰ πέρνῃ σ' τὴ δούλειψί του, ἐκαταντήσαμε σ' τ' ἄλλο ἄγρο· ἡ κλίσι καὶ ἡ τῶσι τῇ νέας μας ἐποχῆς εἰς τὴν πρόοδο, πᾶσι νὰ γεννήσῃ ἄλλο μεγαλότερο κακὸ, τώρα οἱ γονεῖς ἐδοθήκανε μὲ τὰ σωστά τους νὰ

μᾶς, τῇ σπουδάζουνε, καὶ ἐπειδὴ ὁ τόπος μας καὶ ἡ μέθοδος ὅπου ἀκολουθοῦμε δὲν ἡμπορεῖ νὰ τῷ δόσῃ, παρὰ μία πολλὰ φτενὴ παλαμυσὶ σπουδῆς, ποῦ ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰν τοὺς γιομῶζῃ τὸ κεφάλι ἀπὸ ἰδέαις ἐλαφραίς καὶ κούφιας, καὶ ἀπὸ δοκνησοσοφίας, ἀντὶ γιὰ γυναῖκες, ἐτοιμάζουνε σχολαστικοὺς ὀηλοκοῦς! καὶ ὅπου εἶνε καλοὶ ἄς ζήσουν μὲ τέτοια βράτσα!..

Ἐλαβε τὴν τύχη νὰ γνωρίσω δύο ἀρκόντισαις, ὁπόχουνε καθ' ὁμιλίαν μία θυγατέρα, τὴν Κυρία Μεγνωρίζη καὶ τὴν Κυρία Νατανάλλη.

Ἡ Κυρία Μεγνωρίζη, πιστὴ εἰς τὸ σύστημα τοῦ προνόμου τῆς, καὶ ἔχοντας ἄρθρον πίστεως τὸ « ἔ-τ-ζ-ι-τ-α-ὕ-ρ-η-κ-α-μ-ε-ἔ-τ-ζ-ι-τ' ἀφίνουμε » ἀνάθεψε τὴ θυγατέρα τῇ ὅπως καὶ ἐκείνη ἀναθράφηκε ἀπὸ τὴ Μάννα τῇ, πρῶτα ἀποῦλα γράμματα τίποτις, γιὰτὶ τὰ γράμματα εἶνε ὀργικὰ καὶ μάλιστα εἰς τ' ἀδύνατα μέρη—Ἄς ἀρχίσουμε τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὸ ἄλφα τῇ.

Ἡ Κυρία Μεγνωρίζη, ὄντες ἀπόκοψε τὴ θυγατέρα τῇ, τὴν ἔβαλε σκολὸν σὲ μία Δασκάλαν ὅπου εἶχε καὶ ἐκράτειε καὶ ἐσυγύριζε κάμμία σαρανταρὶὰ λεχονούδιον, μὲ οὐλὴν ἐκείνην τὴ προσοχὴ καὶ τὴν πάστρα ὅπου μία γυναῖκα γοητὴ, στραβὴ, καὶ μοναχὴ τῇ, μπορεῖ νὰ ἔχῃ γιὰ σαράντα παιδοβόλια, ἐκεῖ ἔμεινε ἡ Ντζόγια (ἔτ-ζ-ι τὴ λέγανε) ἔτσι πῶπὲ 9 χρονῶν, καὶ εἰς ὅλο ἐτοῦτο τὸ διάστημα, ἔκαμε πενήντα ζευγάρια τζουράπια τοῦ τατά τῇ, σαράντα ζευγάρια σκαρτζούνια, πολὺ μακριὰ, γιὰ τὴ μάννα τῇ, καὶ μία δεκαρὶὰ φασκιαῖς γιὰ κάτι δράκους σερνικοῦς, ὅπου ἡ σίδρα μάρετ-ζ-η ἐδιασκεδάζε νὰ βγάνῃ στὸν Κόσμον κάθε ἐννιά μῆνες. — Ῥάψιμο, δὲν ἤθελε ἡ μάννα νάντηνε ἀρχινίτη παρὰ ἀπουκάτου ἀπὸ τὰ μάτια τῇ, γιὰτὶ τοῦ σκολιοῦ τὸ ῤάψιμο, δὲν εἶνε ποτὲ (ἔλεγε) σὺν ἐκείνῳ ὅπου μία κοπελοῦλα ἡμπορεῖ νὰ μάθῃ στὸ σπῆτι, καὶ διαφέρει τῶνα ἀπὸ τῆλλο καθὼς τὸ ψωμὶ τὸ σπιτάτο ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ φόρου..

Ὅντες ἡ Κυρία Μεγνωρίζη ἔλαβε τὴ θυγατέρα τῇ στὰ χεῖρῃ τῇ, ἀρκύνισε μὲ τὰ σωτὰ τῇ νὰ γνοιάζεται τὴν ἀνατροφὴν τῇ, καὶ ἐπειδὴ, ὡς τὴν ἰδέαν της, τὸ μαγερεῖο πρέπει νὰ ᾔνῃ ἡ πρώτη καὶ πουλὶ οὐσιώδης ἔγγοια μιανῆς καλῆς νοικοκυρᾶς, ἤθελε, πᾶσα μέρα ἀπὸ τῇ 10 ἔτσι μὲ τῇ 12 νὰ κάθεται ἡ σίδρα Ντζόγια εἰς τὴν κουζίαν μὲ τὴ δοσιλκτῇ, γιὰ νὰ πέρνῃ τὰ πρῶτα μαθήματα τῇ μαγειρευτικῇ: ἀπὸ μία χοντρή θηνιάτσσα, πούτανε κόγια, καμαριέρα καὶ δούλα τοῦ σπητιοῦ, καὶ γιὰ νάντηνε προσέχῃ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸ νὰ μὴν ξεκουταλέῃ τὰ φαειτὰ —

ἐλάττωμα ὁπόχουνε ὅλαις ἢ δούλαις ὅλου τοῦ Κόσμου. — Στὴν ἀρχὴ ἡ Ντζόγια, κάθε ὅπου ὁ τατά τῇ ἤθελε εὔρει τὸ ζουμι ἀχαμνὸ, ἐπειτίουνε σὺν κόκορος καὶ τοῦ ἔλεγε ψευδᾶ, ψευδᾶ ὡς καθὼς μιλοῦνε σχεδὸν οὔλα τὰ παιδιὰ ἐννιά χρονῶν καὶ καμμία φορὰ καὶ μεγάλοι τοιάντα — Ἡ Ἀντώννα (ἔτ-ζ-ι ἔλεγανε τὴν κόγια) ἔβαλε μέχια χένα κουτέλι καὶ ἔλεγε ὁ ξαδέρφον τῇ ποῦ τὸ ἔπει πούτανε καλὸ.—Ἡ μαμούραις ἐν γένει ἔχουνε ἕνα σωρὸ δικού: ἀρσενικοῦς, ὅπου δέχονται κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἀφεντάδες τους στὸ καμαρὸ τοῦ μαγεριοῦ, καὶ ὅπου τοὺς κάνουνε καὶ εὐχάριστα τραταμέντα, μάλιστα ὄντες εἶνε νέοι καὶ ξαδέρφοι στὰ δώδεκα.

Ἡ Ἀντώννα μας ὅμως ὄντες εἶχε πῶς ἐξ αἰτίας τῇ Ντζόγιας, ἔτρωε κάθε λίγο ῥομαντζίναις καὶ γκρίναις ἀπὸ τὴν κυρά τῇ της, ἐστοχάστηκε νὰ βουλόσῃ τὸ στόμα τῇ μικρῆς, κάνοντάς της νὰ δοκιμάζῃ τὰ πρωτολούβια τῇ γωνιάς, καὶ ἔτ-ζ-ι ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅπου ἡ Ντζόγια ἐμέτεχε ἀπὸ τὰ ξεκουταλέματα, ἡ ἡσυχίη τοῦ σπητιοῦ ὡς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐματαγύρισε εἰς τὸν τόπον τῇ. Ἡ σίδρα μᾶς δὲν ἀνανογιότουε ὅπως γιὰ νὰ κάμῃ τὴ θυγατέρα τῇ νοικοκυρά τῇ, τῇ ἔδινε ἀφορμὴ νὰ γένεται μὲ τὴ συναναστροφὴ τῇ δούλας, κορκοσοῦρα, λειγούτσα καὶ ψεύτρα!.. καὶ πῶς τὰ ἄθῃα της ματάκια ἐβλέπανε γράμματα ποῦ μία κοπέλα, καλὰ ἀναθρεμμένη δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ ποτὲ ὅσο εἶνε ἀνύπαντρη, καὶ πῶς τ' αὐτάκι τῇ ἐδεχόντανε οὔλα ἐκεῖνα τὰ ὁμορφα λόγια ποῦ ἐξεφύγανε ἀπὸ τὸ πλατὺ στόμα τῇ Ἀντώννας.
(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ ἐπόμενα μᾶς ἐστάλησαν ἐκ Κερκύρας.

Χαῖρε Διάβολε, διὰ νὰ χαιρόνται καὶ οἱ ὁπαδοί σου!!

Κάθε ἐκτακτικὸν εἶναι νόστιμον. Καὶ τῶντιν ὁ κόσμος εἶχε βαρεθῇ νὰ πικρακάλῃ πάντοτε, πότε τὸν Κύριον Συντάκτην τῇ « Νέας Ἐποχῆς », τῇ « Φωνῆς τοῦ Ἰονίου » καὶ πότε ἐκείνους τοῦ « Παρατηρητοῦ » καὶ πότε ἄλλους, ἵνα καταχωρίζουν ἄρθρα τινὰ, εἰς τὰς ἀξιολύτους Ἐθνικάς, Φιλολογικάς, καὶ Μεταρρυθμιστικάς Ἐφημερίδας των. Καὶ ἂν ᾔτων χρεῖα νὰ λαμβάνῃ καὶ κατὰ ἐξαιρετικὰς περιστάσεις γιομάτες φωτιά, τῶρα τοῦλάχιστον, τοῦ καιροῦ ἡμετέρου βγάνει ἐφημερίδα, ὅλοι οἱ τρέχουνε ὑπὸ τὴν ἀσπίδα του, γιὰτὶ εἶδνε ποῦ ἔπειτα ἀπὸ τόσας καὶ τόσας ἐκ-

δόσεις διαφόρων ἡμερησίων δὲν ἤκουσαν τίποτε ἄλλο παρὰ φωναῖς καὶ συσσοῦρα, τώρα ὅλοι ἀτενίζουν εἰς τὸν Διάβολο νὰ ἰδοῦν καὶ αὐτὸς τί θὰ κάμει.

Τὸ κακὸ εἶναι ποῦ χέρι χέρι ἔγινε καὶ γαμπρὸς καὶ δὲν θὰ ἔχει τὸ μυαλότου εἰς τὰ πολιτικὰ, σὰν τοὺς Δασκάλους, ποῦ ὅταν πανδρευθοῦνε ἀμελοῦν τοὺς μαθητάδες, γιατί ἔχουν τὴν κοκῶνα κοντάτους. Ἐλπίζομε τοῦτο νὰ μὴ τὸ παθῇ ὁ Κ. Διάβολος.

Μὰ τοῦτο τὸ συνοικέσιο, τοῦ Διαβόλου καὶ τοῦ Λύχνου τοῦ Διογένους, εἶναι πολὺ παράξενο καὶ ἑκτακτον ἐνταυτῷ καὶ ἀσύμφωνον, καὶ εἰρήνη καὶ ὁμόνοια δὲν ἡμπορῶ νὰ τοὺς εὐχηθῶ.

Α'. Γιατί ὁ Διάβολος φεύγει ἀπὸ τὴν φωτιά, καθὼς ξέρουμε, καὶ Β'. ὁ συγχωρεμένος ὁ Διογένης ἐπρόδρατῃς τόσον καιρὸ γιὰ νὰ θρῆ ἄνθρωπον καὶ ἀπέθανε οὕτως εἰπεῖν, μὲ τὸ φανάρι εἰς τὸ χέρι καὶ τώρα χέρι χέρι οἱ ἀπόγονοιτοῦ νὰ κάμουν φιλικὰ καὶ γάμον μὲ τὸν Διάβολο!! Ἄν λοιπὸν στοχάζονται ὅτι ὁ Διάβολος εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Διογένους, ὅς σημειωθῇ εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὅτι α ὁ Διογένης εὗρεκε τὸν ἄνθρωπον τοῦ εἰς τὰ 4859 Μ. Χ. καὶ ὀνομάζεται Διάβολος, »

Ἄν ἀγαπᾷ; ἀποθήκευσαν τὸ ἀκόλουθον.

Α'.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

MENEΓA KAI NENE.

NENE — Καλῶς τὴν σιόρα Μένεγα—καὶ ποῦ τόσον καιρὸ;

MENEΓ.—Κακοστομαχία ὑπόφερα, δὲν χώνευα νερό!

NENE — Σὲ βλέπω ἀπ' τὴν ὄψι, πούσουν 'λίγο καλὰ!

Κελότυχη δὲν μ' ἐκράζεις, νὰ σοῦ πῶ τὴν γιαιραιά!

Ζουμὶ τῇ κότας τό 'πινες; εἶναι πολὺ καλὸ,

Τὸ μασιστὸ ρομπάρμπαρα, τὸ βόδινο μυαλὸ,

Καὶ τὴν αὐγὴν ἂν ἔπινες, ὀλίγην ἀψηθιά

Σοῦ τάζω σιόρα Μένεγα, ποῦ ἦσαν καλὰ.

MENEΓ.—Τί ἀψηθιές, ρομπάρμπαρα, τὸ τί ἔχω πιεῖ γυρεύει;

NENE — Τὸ ξέρω ἀναθεμάτα, νὰ μὴ παραδουλεύης,

Γιὰ τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, μὴ παραπολαῖς μπουγάδες!

MENEΓ.—Μ' ἐφάγαν τὴν καυμένην, αὐταὶ κ' ἡ σαπουνάδες,

Ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει, ποῦ στὸ λέω σὰν ἀδελφῇ

Ὅλη μέρα βασανίζομαι, ὅλα τὰ κάνω μοναχῇ

Τὰ νεφρὰ, τὰ κόκκαλάμου, νὰ τὰ πιάσω δὲν ἡμπορῶ

Στὸ κρεβάτι ὁποῦ-πέφτω, δὲν ἡμπορῶ νὰ κοιμηθῶ,
Ὅλη νύκτα ξενυκτάω, καὶ ἡ πλάτης μὲ πονοῦν
Τὰ μυρὸ . . . τρίζουν, καὶ τὰ μάτια μου θὰ βγοῦν,
Τὰ γόνατά μου τρέμουνε, 'σὰ νᾶμουν κρατημένη
Ὅλη εἶμαι ἄρρωστη, ὅλη σακατεμένη!..

NENE—Νὰ πάρης σιόρα Μένεγα, 'λίγο νέρβο χαλαστικὸ,
Γιὰ νὰ σοῦ φύγη εὐθύς, εὐθύς αὐτὸ τὸ τρεμουλιῶ

MENEΓ.—Μὰ βαρέθηκα ἡ καυμένη, ὅλη μέρα καθισθὼ
Στὴ λειτρουγιά χθὲς ἐπῆγα, 'λίγο γιὰ νὰ κουνηθῶ.

NENE—Ἐγὼ ἔχω πέντε μῆνες, γιὰ νὰ πατήσω ροῦγα,
Τόσο, ποῦ ὅτι 'λίγο βγῶ, μοῦ ἔρχεται σκοτοῦρα

Καὶ ποῦ κόπιασες ἔχτες, εἰς ποῖα ἐκκλησία

MENEΓ.—'Α! ἐπῆγα εἰς τὸν Ἅγιο, γιατί εἶμαι 'κεῖ κοντά,

Μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ δὲν μ' ἀρέσουνε ἡ φονταίνες,
Σὰν καμπόσαις ποῦ λυσιάζουν, καὶ ποῦ τρέχουνε εἰς ὅλες,

Καὶ πᾶνες ἀπὸτι φέξει, καὶ τὰ στασίδια πιάνουνε

Καὶ τῇ βλέπεις στιθασμένες, τί φαστίντιο μοῦ κάνουνε!

Καὶ τσοῦ τσοῦ τσοῦ τσ' ἀκούς 'ὅλη τὴν λειτρουγιά,
Κ' οὔτε ἀπόστολο οὔτε βαγγέλιο, ν' ἀκούσης, 'ὅς ἀφίνουνε καλὰ

Ποιὰ βλέπει τὰ τουρικάτση, μὴ τάχει 'λίγο σιραβὰ

Ὡ νὰ 'βλεπες καμπόσαις, μὲ μία πετεναδοῦρα

Μὲ βελούδιὰ στὸ κεφάλι, ποιὰ κόκκινα ποιὰ σκουρα,

Μὲ τουρικά πλατίζα μεγάλα, ποῦ πιάνουν τὰ στασίδια

Κεφαλάρια μὲ ἐκώλησε, ἀπὸ τῇ μυρωδιαῖς, πιῶνουνε σὰ μαντίλια

Μὰ τί μοῦσκια τί κολόνιες, τί μαντέκες στὰ κεφάλια

Καὶ τί κάπες φουσκοτὲς, τί κορδέλες καὶ γαλάνια!

'Ἀσπρες πένες, τριτσοπούλες, καὶ κορδόνια κορδονέττα

Καὶ τὰ κάνουν ὅλα τοῦτα, νὰ γελοῦν τὰ σκαρτοτσέττα (α)

« Καλὲς ἀντάμωσες »

Κερκύρα τῇ 4, η Δεκεμβρίου 1859 Ε. Ε.

Γ. Μ

Σ. Σ.—Παρατηροῦμεν εἰς τὸν Κύρ. Γ. Μ. ὅτι ἔσφαλε τὸ ὄνομα τῆς νύμφης· δὲν ἐνυμφεύθη ὁ Λύχνος τὸν Διάβολον ἀλλὰ τὴν ἀποθήκην του, λυπούμεθα ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἡ εὐφυὴς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

(α) Τὰ λέγουσιν καὶ (glavinotta)

καὶ εὐστοχος ἀλληγορία τοῦ δὲν δύναται νὰ υποστῇ. . . . ἀλλὰ τί θὰ γίνηι ; . . . Ἄλλως τε ἡ σχέσις, ἡ ἀνοφορά, ἡ ἀνολογία καὶ ἡ συμπαθεὶς παραβλέπονται καὶ εἰς αὐτὰ τ' ἀνθρώπινα συναισθήσια καὶ μολοντοῦτο ὑπάρχει ἡ υποτίθεται ὅτι ὑπάρχει ἡ ὁμόνοια ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη ἐκέλευε τὴν ὁποῖαν ὁ Κύρ. Γ. Μ. δὲν ἀποτολμαῖ νὰ μᾶς εὐχρηθῇ. Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ ἐκθέσωμεν ἐν ὁλίγοις τὰ περὶ τούτου, καὶ νὰ υποδείξωμεν συγχρόνως καὶ τὸν κοινωνικὸν σκοπὸν τοῦ ζεύγους μας : Καθὼς ὁρθῶς παρατηρεῖ ὁ Κυρ. Γ. Μ. ὁ Διογένης διεξελθὼν, ἂν οὐχὶ ὅλον τὸν τότε ἐγνωσμένον Κόσμον, τοῦλάχιστον ὅλην τὴν γειτονείαν του, μὲ τὸν σατυρικόν του Λύχνον ἀνά χειρας, δὲν ἠδυνήθη νὰ εὐρῇ ἕνα ἄνθρωπον καὶ ἀπέθανε μὲ τὴν ὄρεξιν τοιοῦτου εὐρήματος, ἀλλ' ἐὰν ἀντὶ νὰ ὀνειρεύηται τὴν εὐρῆσιν ἀνθρώπου τελείου καὶ ἀμέμπτου, (ζῶου ἀνυπάρχτου καὶ φανταστικωτέρου αὐτῆς τῆς Χιμαίρας) ἤθελε δοθῇ εἰς τὴν ἀνέυρεσιν τῶν ἀρετῶν καὶ ἐλαττωμάτων ἅπερ διεσπαρμένα εὐρίσκονται ἐφ' ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὰ ῥίπτει εἰς μίαν Ἀποθήκην διγρημένην εἰς δύο, εἰς τὸ ἓν μέρος, τοῦτέστι ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ εἰς τὸ ἄλλο ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ἡ προσκειμένη αὕτη ἀντίθεσις καὶ σύγκρισις τοῦ καλοῦ πρὸς τὸ κακόν, ἤθελεν ἴσως σχηματίσει κανένα ἄνθρωπον, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον παραπλήσιον μὲ τὸν ὑπ' αὐτοῦ ζητούμενον, στοχαζόμεθα δὲ ὅτι ὁ Κυνικός ἀναλογιζόμενος τὰς ἀδυναμίας τοῦ γένους μας, καὶ ἐνθυμούμενος ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, πρὶν εἰσελθῇ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἀντισθένης, εἶχε κάμει τὸν κηβδηλονομισματοποιὸν, καὶ ὅτι ἐφοῦ ἐξώθη τῆς πατρίδος του καὶ δὲν εἶχε πλέον ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, τότε καὶ τότε μόνον κατόκοισε τὸν πῖθον καὶ ἐδόθη εἰς ὅλας τὰς σκληραγωγίας τοῦ κινισμοῦ, συλλογίζόμενος, λέγομεν ὅλα ταῦτα, ἤθελεν εὐχαριστηθῇ μὲ τὸ παραπλήσιον μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιτύχῃ ὁμοιοῦντι μὲ τὸ φαντασιώδες του ἀρχαίτου. Ἀἱ σκέψεις αὗται μᾶς πειθναγάγκασαν νὰ ἐνώσωμεν εἰς γάμον τὴν Ἀποθήκην τοῦ Διαβόλου μὲ τὸν Λύχνον τοῦ Διογένηος· κατὰ πόσον δὲ ἡ ἐκδοσις θ' ἀνταποκριθῇ μὲ τὴν πρόθεσιν μας, εἶνε ζήτημα τοῦ ὁποῖου τὴν λύσιν, πλήρεις θάρρους, ἀναθέτομεν εἰς τοὺς φιλομούσους μας συνδρομητάς.

Τὸ ἐν Ἀργοστολίῳ Διαβολουδιδεῖον.

Κατ' αἵτησιν τῆς Δεσποσύνης, Καλλιόπης, κατοικοῦ Ὀλύμπου καὶ θυγατρὸς τοῦ Κυρ. Διδ. Αἰγιόχοιο καὶ τῆς Κυρίας Μνημοσύ-

νης, κλητεύει τὸν Κυρ. Ἀριστοτέλῃν Βαλαωρίτην Λευκαδίον, ἐκ παρουσιασθῆ εἰς τοῦτο τὸ Ἀρχεῖον διὰ νὰ ἀποφασισθῇ νὰ ἐκδραρῇ ζῶν, ὡς ἄλλος Μαρσύας ἢ νὰ τυφλωθῇ ὡς ἄλλος Θάμυρις, διότι χωρὶς νὰ ᾔη ἐντολοδόχος ἢ ἐπιτετραμμένος τῆς ἐναγούσης ἐβόησεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς, τὴν θυγατέρα τῆς φαντασίας τοῦ αὐτοῦ Φροσύνης ποίημα Ἐπικόν· ἐνῶ δὲν εἶνε, καθὼς θέλει ἀποδειχθῇ διὰ τῶν κάτωθεν μαρτύρων, οὔτε Ἀπόλογος.

Μὴ παρουσιαζόμενος ἐγκαίρως, δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς ἀνατίθεται εἰς τὸν Μῶμον ὡς καταλληλότερον.

Ἀντίγραφον τῆς παρούσης θέλει ἐπιδοθῇ εἰς τὸν κλητευόμενον καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἐνδιαφερομένων.

Μάρτυρες.

Ὀμηρος—Ἀριστοτέλης—Βυργίλιος—Στάτιος—Ὀράτιος—Ἀρίστος—Βολταῖρος—Βολῶ—Βογιάρδος—Γάσσο—Ὀσιανός—Μίλτων—Δάντης—Κλόπστοκ—Βλαίαρ—Φενελών—Γλόβερος—Γουίλκιος—Κομένος.

Ἐξεδόθη τῇ 1 Δεκεμβρίου 1859.

ΜΟΔΟΧ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ.

ΕΡΜΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Εὐαγγελίζου Ἰσραὴλ χάριν μεγάλην, αἰνεῖται Ὁ Θεὸς καὶ εἰς Θεοῦ τὴν δόξαν· ὁ ἐπὶ τοσούτον παραδοκούμενος Μεσσίας· ὅσον οὐπὼ ὤφεται τὰς πρώτας τοῦ φωτὸς ἀκτῖνας ἐκ τῶν συδηρῶν κιγκλίδων τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ Σωφρονιστηρίου. — Γυνὴ πρὸ δύο ἐτῶν δεσμίᾳ συνέλαβε, Κοτσιρία χαριτί, τὸν προφήτην σας, ἔχει δὲ ὁ Ἀντίχριστος εὖτος δι' Εὐαγγελιστάς του τοὺς τέσσαρους ἀποβλήτους ἀντιπροσώπους μας, αἱ ἀπόστολοι πρέπαι νὰ ᾤσιν πτωχοὶ τῷ πνεύματι!

— Κατ' αὐτὰς ἐλάβομεν ἐκ Βαβυλώνης μέσον Ζακύνθου, ἀνώνυμον ἀποστολὴν ἀνωνύμου ἐπιστολῆς πρὸς καταχώρισιν, τὸ μοναδικὸν τοῦτο καὶ ἀλλόκοτον εἰς τὰ χρονικά τῆς δημοσιογραφικῆς ἀλληλογραφίας, συμβῶν μᾶς ἀνεκάλυψε, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν, εἰς τὸν Νῆρον καὶ ἐπομένως τὸν Λύχνον καὶ ἐπομένως τὸν Κ. Λασκαράτον, πρὸς ὃν φιλικῶς παρατηροῦμεν ὅτι δὲν ἀρμόζει παντάπασιν εἰς τὸν Ἐγδότῃ τοῦ φωτοβόλου Λύχνου νὰ κρύπτηται ὑπὸ τὴν χαμερπῆ σκιά τῆς ἀνωνυμότητος. — Ὁπωτιῆ-

ποτε εἰς τὸν ἐπόμενον μας ἀριθμὸν θέλομεν καταχωρίσει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς ἀπλὴν τῶν συνδρομητῶν μας διασκέδασιν.

— 0 —

TEATRO CEFALO.

Gli ultimi giorni di Suli.

Per non esser tacciati di spirito di partito, d' incompetenza, di malignità e d' altre siffatte graziosità, che gratuitamente da certuni della compagnia ci vengono ad' ogni istante elargite, ed ai quali converrebbe rispondere: « non ragioniam di loro, ma guarda e passa », non facciamo che tradurre a d l i t e r a m ciò che l' onorevole nostro confratello dell' « Epoca Nuova » giornale di Corfu, inserì nel suo 80. numero sulla compagnia Teatrale di Cefalonia, avendo egli avuto l' vantaggio d' assistere alle prime recite dell' opera in questione.

« Il Baritono Si, r F. Sutter, mentre canta a meraviglia, » s' accende tanto nel atto che innalza il vessillo Greco e » quando risponde ad Ali Bascià, che dimostra non solo ch' egli » sia uno de' migliori, o per meglio dire, il migliore » della compagnia, ma eziandio un vero figlio dell' Italia » combattente per la sua libertà. — La prima donna fa la » sua parte machinalmente. — Il Tenore una sola sera can- » tò bene » Sin qui l' Epoca Nuova — a noi però cade in acconcio d' aggiungere che il S, r A. Ortolani eseguisce la parte d' Ali da vero artista, e non d' artista dei cavoli, come sconsideratamente sfuggì di bocca ad' una feminuccia)

« Ο Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ. »

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 7ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

Κεφαλληνία, 5 Ἰανουαρίου 1860.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

B. (1)

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

Les longs ouvrages me font peur.
Loin d' épuiser une matière,
On n' en doit prendre que la fleur.
(La Fontaine.)

« Ο ἄϊς Βασίλης εἶναι Ἅγιος μέγας καὶ φοβερὸς, εἶναι Ἅγ. ος
ὁποῦ θὰ λατρεύεται καὶ θὰ πανυγηρίζεται πάντα καὶ περισσότερο
ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους Ἀγίους, γιατί ἔλαβε τὴν τύχην νὰ πέφτῃ
τὸ πανυγήρι τοῦ τὴν πρώτη τοῦ χρόνου, μέρα τοῦ μικροὶ μεγάλοι
περιμένουνε σὰν τὸ Μεσσία. »

Τὸ παιδί τοῦ ἀκόμα δὲν ἤξερει τί πᾶ νὰ πῇ ὁ παρᾶς μὰ τοῦ
ἀρκινάει νὰ συλλογίζεται πῶς καὶτι μέγαλο πρᾶγμα εἶναι ἀφοῦ
βλέπει πῶς εἰς ὅλα μπένει καὶ μὲ οὐλα ἀλλάζεται, ἀκαρτερεῖ ν' »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(Ἡ ἀποθήκη τοῦ διαβόλου καὶ τὸ λυχνίον τοῦ Διογένητος ἀ. σκιαγραφίας ἀναγκασθέντες
νὰ καταγράψωμεν τὴν πρώτην τοῦ χρόνου. »

ἄρτη τ' αἰ Βασιλεῖος, γὰρ νὰ λάβῃ τὴ φτώχῃ εὐχαρίστησι νὰ παίξῃ μὲ κανένα τάλλαρον, ποῦ ὁ πατέρας του τοῦ δίνει καὶ ποῦ ἔπειτα ἀπὸ λίγο τοῦ ἀσηκῶνει γιὰ δύο ἢ τρεῖς μίθβολα ἢ κανένα πατιγίδι ἢ γιὰ καμμιὰ λιχουδιὰ. (2) Καλοτίχό μου πόση μεγαλῆτερη φιλοσοφία δείχνεις ἀπὸ μᾶς τζοῦ μεγάλου, ὁποῦ λατρεύομε καὶ κάνομε φιλαχτό ἐκεῖνο τὸ μέταλλο!..

ὄντες· εἶναι κομμάτι μεγαλύτερο, ἀρκινάει καὶ καταλαβένει
 πῶς τὸ τάλλαρο δὲν εἶναι τρογγυλὸ γιὰ νὰ χρησιμεύῃ σὰ παι-
 γνίδι, οὔτε ὁπ' ἔχει ἐκοῖα τὰ σημάδια γιὰ τὰ μαύρα μάτια, ἐτό-
 τες τὸ βαστάει πουλιὸ σφιχτὰ καὶ δὲν τὸ δαίνει πουλιῷ, οὔτε
 γιὰ μίσθολα, οὔτε γιὰ λιχουδιὰς, ἀρκινάει καὶ ἐμπορεύεται καὶ
 τὸ πουλεῖ τοῦ μάννας του γι' ἓνα ἐξῆρ, γι' ἓνα μισοσέλληνο, γι'
 ἓνα σελλήνη κατὰ τὴν νόθησιν ὁπ' ἔχει καὶ κατὰ τὴ διάκρισιν τοῦ
 μάννας· ὄντες ὁμῶς φθάσῃ στὴν ἡλικίαν ἐκεῖνη ὁποῦ νογáει ὁ-
 πῶς τὸ τάλλαρο ἀξίζει ἐκατὸν τέσσερα ὄβολα καὶ ἡ ριγγίνα ἐκατὸ
 καὶ ποῦ ἔχει τοῦ πρώταις ἀρχαῖς τοῦ πολυπλάσιασμοῦ· τρέχει
 σὲ κανένα κατὰστημα, καὶ τοῦ περιττότεραις φοραῖς γυρίζει στὸ
 σπῆτι καταθυμωμένους ἐναντίον στὸν αἰ Βασίλη, ὁποῦ, μὰ τὴν ἀ-
 λήθειαν, δὲν τοῦ φταίνει τίποτ' ἑ, καὶ τοῦ ψάλλει ἄττι κοντάνια
 πλαγίου τετάρτου ὁποῦ ἀνατριχιάζουν τὴ πέτ' α καὶ καλοῦ χρι-
 στιανοῦ!

Μὴ στοχαστῇ, ὁμῶς ὅπως καὶ ἡ ἀρκούντισσαι, δὲν περιμένουν με ἀνυπομονουσία νάρτη τ' αἰ Βασιλεῖ, ποῖα γὰρ νὰ πρωτοφο-
ρέσῃ κανένα καινούριο φόρεμα—ποῖα γὰρ νὰ δεχτῇ ἐπισκέψεις,—
ποῖα γὰρ νὰ παίξῃ τὸ Φαραῶ—ποῖα γὰρ νὰ ξεραθυμίῃ τὸ μαν-
τολάτο, σὰν ψόνι τοῦ ἀντρός τῆς — καὶ οὐλὲς γὰρ νὰ λάβουνε
ἐκὶν τὸ βλοῦμένο ὑποναμαῖ, ὅχι τόσο γὰρ τὴν ἀξία του ὅσο γὰρ τὸ
καλὸ τοῦ χρόνου.

Μερικοί κοπέλαις βλέπουνε τὸν ἄι Βασίλη στὸν ὕπνο του πάντα νέους κ' ὁμορφους καὶ καμμιά φορά ξανθούς, ὅπου τζοῦ κάνει ὁ ἴδιος τὸ μποναμά τζου. Μιά φορά μιὰ κοπέλα ἔλεγε ὅπως τὸν εἶδε στὸν ὕπνο τῆς ὡς εικοσιπέντε χρονῶνε, ψιλῶνε λυχῶνε, μὲ μαῦρα μάτια, μικρὴ μύτη (εἶναι κοπέλαις ποὺ βουρλιζονται γιὰ μικραῖς μύταις) μαλλιά μαῦρα καὶ μακρὰ, μ' ἓνα σουρτοῦκο

(2) Τὰ λεγόμενα ἀφορῶσι τὰ ἀρχοντοπρωτοῦς, οἷον: διὰ τὰ πτωχὰ ἢ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἔτους εἶναι, ὡς καὶ ἡ τελευταία.

à la Pelissier, μ' ἔνα καππέλο ἀ σούστα, καὶ μ' ἓνα τζιγάρο τζι-
βάνας στὸ στόμα του· ἐρώτησε λοιπὸν τὸ πνευματικὸ της ἂν ὁ
ἄϊς Βασίλης ὁποῦ εἶδε στὸ νύπιο τζι ἔμοιαζε μὲ τὸναληθινὸς
ἄϊ Βασίλη· ὁ παππᾶς ἀφου ἄνοιξε ἓνα ζευγάρι μάτια σὰ φώτολα
καὶ ἔκαμε ἐφτά φοραίς τὸ σταυρό του, τζήπε ὅπως καῖτι παγανὸ
ἠθέλησε νὰ ντῆ πειράξει κι' ἔλαβε τὴν ἀδιαντροπία νὰ ξοδέψῃ τ'
ὄνομα τοῦ μεγάλου Βασιλείου· ὅπως δὲν ἤξερε ἂν στὸν καιρὸ του
ἐφορούσανε σουρτοῦκα à la Pelissier, καππέλα ἀ σούστα καὶ ἂν
ἐφοιμάρανε τζιγάρα τζ' ἁβάνας, μὰ πῶς ἤξερε πῶς ὁ ἄϊς Βα-
σίλης δὲν ἐντύθηκε ποτέ του φραντζέζικα καὶ πῶς ἂν δὲν τὸ πί-
στευε νὰ πάη τὰ καμμίαν Ἑκκλησιὰ καὶ νὰ κυττάξῃ σὲ καμμία
ἀπὸ τζῆ θύραις ὁποῦ ἤθελε τὸν ιδῇ μὲ τὴν Ἀρχιερατικὴν του
στολή, μὰ νὰ μὴν πάρῃ τὸ κονδίλι ὁποῦ βασιάει στὸ χέρι του
γιὰ τζιγάρο τζ' ἁβάνας — ἡ κοπέλα ἐπίστεψε τοῦ παπᾶ ἀλλ'
ἔμεινε μὲ τὴν πεποίθησιν ὅπως ὁ δικότζι ἄϊς Βασίλης ἦτανε καλὴ-
τερος ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα τοῦ Καισαρίας, τέτοια μυαλὰ ἔχουνε
ἡ κοπέλαις!!..

Κοντολογῆς ἡ ἡμέρα τ' αἰ Βασιλεῖοῦ εἶναι γιὰ ὅλους μιὰ μέρα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, εἶναι μέρα ὅπου πιστεύουμε πῶς ὁ Θεὸς μᾶς στέρνει σὰ δεῖγμα τοῦ νέου χρόνου· ὅτι κάμης τ' αἰ Βασιλεῖοῦ τὸ κάνει οὖλον τὸ χρόνο, ὅτι δὴς τ' αἰ Βασιλεῖοῦ τὸ βλέπεις οὖλον τὸ χρόνο, ἀγλαῖα ἀπὸ ἐκίῳαν ὅπου ξυπνήσει τ' αἰ Βασιλεῖοῦ μὲ κόσμῳ γιὰτὶ θὰ ποιδεύεται μὲ μένταις καὶ μὲ χαρομήλια οὖλο τὸ χρόνο—καὶ τὸν παρὰ ὅπου μικροὶ μεγάλοι μαλάζουνας ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶναι φυσικὰ γιὰ ν' ἄχουνας οὖλο τὸ χρόνο γι-ομάτες τῇ σακκούλαις—τ' αἰ Βασιλεῖοῦ οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς ἐπισκέφτουνται, γιὰ νὰ ἐπισκέφτουνται οὖλο τὸ χρόνο—κάνουνας ἔνχ σωρὸ κομπλιμέντα, τῇ περισσύτεραις φραγαῖ, ψεύτικα, γιὰ νὰ τὰ κάνουνας τέτοια οὖλο τὸ χρόνο—ἡ φιλονάδες ἐνόουνται καὶ ἐξετιμώνουνας τὴν μία καὶ τὴν ἄλλη, ἀμὰ ὄντες πάνε σπῆτὶ τζου ἐξετιμώνουνας ἀνάμεσὸ τζου, καὶ τοῦτο γιὰ νὰν τὸ κάνουνας οὖλον τὸ χρόνο.

Ἐνὰ βρύδῳ ἤμουνα κλεισμένοις τὸ σπῆτι, ἐξ αἰτίας μιανῆς δυ-
νατῆς **ἸΑΚΩΒΟΣ ΚΑΙ ΤΡΕΙΣ ΤΟΛΕΜΑΙ** νὰ γίνω μὲ τρεῖς δόσαι τῆ-
γάρον, **ΠΑΡΕΣΤΑΡΚΕΙΝ ΔΥΝΑΜΙ**, **ΠΕΝΤΑ ΔΥΝΑΜΙ** δόσαι ἀνάπαυσι· μὲ μία·
ἀγριζοῦ **ἘΝΑ ΣΑΡΙΣΣΑΝ** ἀπὸ φωναῖς, κτυπιαῖς, κουδούνια, καμπα-
νέλια, προσταῖς, καὶ βιολιά, ἐστοχάσθηκα εὐθύ· ὅπως οἱ αἰῶλοι

μου, βγαίνοντες από τὸ Θέατρο, ἠθελήσανε νὰ μοῦ κάμουνε ἐκείνη τὴν ἀρκοντιά, προβαίνω στὸ παρεῖρι καὶ τί νὰ γδῶ ἓνα σωρὸ παιδιὰ ὅπου μὲ μία φωνὴ μοῦ ἐζητούσανε τὸ θέλημα νὰ μοῦ ποῦνε τὸν αἶ Βασίλη—τί νὰ πῆς; ὑποχρεώθηκα μὲ οὐλὴ μου τὴν ἀρρώστια νὰ ὑποφέω ἐκεῖνο τὸ παρνανάι, καὶ ἐπειδὴ ἓνας διάολος διώχνει τὸν ἄλλον τὴν αὐγὴ ἐξέπνησε θεργιά — ἦταν ἡ πρώτη τοῦ χρόνου—ἤξερα τὸ συνήθειο τοῦ τόπου, — ἄλλ' ἐπρωτίμῃς νὰ μείνω σπῆτι μοναχός μου καὶ νὰρχινῆσω τὰ εὐλογημένα 1860 διαβάζοντας τὸ Δύχνο τοῦ Λασκαράτου γιὰ νὰ περάσω ἡθικὰ οὐλον τὸ χρόνο, εἶχα τὴν πόρτα μου κλεισμένη γιὰ νὰ ἀποφύγω τζοῦ μποναμάδες· ἐστοχαζόμουνα πῶς θὰ περάσω τὴν ἡμέρα μου ἡσυχα καὶ ἀναπαμένα· μὰ μία δυνατὴ κυτυπιὰ στὴν πόρτα μου, χτυπιὰ ὅπου ἐγνώρισα, μοῦ ἀναποδογύρισε οὐλα μου τ' ἀναπαυτικά σχέδια, ἦτανε ἐνὸς φίλου ὅπου τοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ περάσω τὴν πρώτην τοῦ χρόνου στὸ σπῆτι τσου καὶ ποῦ ἐρχότανε νὰ μοῦ ἐνθυμήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν μου.

(ἀκολουθεῖ.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

Ἀπάντησις εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Κ. Λασκαράτου καταχωρισθεῖσαν εἰς τὸν Ἑωσφόρον καὶ ἀναγγεληθεῖσαν εἰς τὸν 6.ον μας ἀριθμόν.

Ἀκριβέμου Ἀντρία

Ἀργοςτόλι τῇ 20 Δεκεμβρίου 1859

Nous allons messieurs et dames, vous donner une représentation de la lanterne magique, pièce curieuse !...

Ch. Paul de Kock.

Ἐλαβα τὸ γράμμα σου 16 Δεκεμβρίου· ἀρπάζω μιὰν στιγμὴν ποῦ ἡ πολλὰς ἐνασχολήσεες μοῦ ἀφίουνε ἀδειανὴ γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω :

Σοῦ παραξοφάνεται πῶς ἄλλαξα ἀπ' ὅτι ἤμουν, πῶς ἄντις ν' ἄμαι τὸ φοβερὸ ὄργανο τοῦν καλογηθῶν, ὁ μπαμπάσουλας τοῦ

Βασιλιάδων, καὶ τὸ σκιάχτρο τοῦ κόσμου· ἐκατήντησα νὰ γέω μπαίγνιο Ἀντριάμου, καταμαδάκι καὶ ἐφημερίδα σὲ χέρια παιδιῶν ! . . . Δὲν ἐπρεπε ὅμως ἐτούτημου ἡ ταπεινωτικὴ ἀλλαξιὰ νὰ σὲ λαμπάξῃ τόσο, πρῶτο ἀπ' οὐλα γιὰτὶ ἂν ἐδιάβασες τὸ πρόγραμμάμου, θὲ νὰ εἶδες πῶς ἦρτα στὸν Κόσμο γιὰ νὰ σώσω τὰ ψυχῆμου καὶ νὰν τὰ κάμω καλὰ μὲ τὸν ἄνθρωπο ὅπου τόσαις καὶ τόσαις φοραῖς ἀδίκησα· καὶ ἐπειδὴ ἡ ὑπερηφάνιαμου μ' ἐγκρέμισε καὶ μ' ἐβούλιαξε, ἤλπισα πῶς ἡ ταπεινώσίμου καὶ ὁ θεληματικός·μοῦ ἐξευτελισμός ἤθελε μὲ ματασηκώσει καὶ μὲ θάλει πάλε στὴ θέσι ὅπου μιὰ φορὰ ἐκάτεχα. Νὰ λοιπὸν γιὰτὶ ἐγίνηκα μπαίγνιο Ἀντριάμου, νὰ γιὰτὶ ἐγίνηκα καταμαδάκι, καὶ ἐφημερίδα παιδιῶν, νὰ γιὰτὶ τέλος πάντων εὐρίσκομαι σ' ἀλληλογραφία μ' ἐ σ ἐ ν α !

Κακὰ ἤθελε μοῦ στέκει τὸ φόρεμα τοῦ δημοκόπου ἢ ἐκεῖνο τοῦ ἀγύρτου, Ἀντριάμου, καὶ σὲ εὐχαρισῶ γιὰ τὸ χάρισμα, γιὰτὶ ἡ εἰρήνη ποῦ πολεμῶ νὰ στερεώσω μὲ τὸ ἀνθρώπινο γένος ἔχει σκοπὸ πολὺ ὑψηλότερο καὶ ἐλπίζω πῶς θὰ βαστάξῃ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν δημαγωγικὴ ἐπιβρὴ ποῦ πιτυχαίνεται, ῥίχνοντες στάχτη στὰ μάτια τοῦ ὄχλου γιὰ σκοποὺς χαμερπεῖς καὶ ὅπου βαστάει ὅσο βαστάει ἡ τύφλα τῇ στάχτης· ἄλλ' ἂς μ' ἀτάρτουμε εἰς τὸ προκειμένον μας καὶ ἂς ἐξετάσουμε τὸ ζήτημα τῇ μεταμόρφωσις ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον :

Δὲν ἐπρεπε, Ἀντριάμου, νὰ σοῦ παραξοφανῇ ἡ μεταμόρφωσί μου γιὰτὶ ὅπου καὶ ἂ στρίψῃς τὸ βλέμμα σου βλέπεις κάθε στιγμὴ μεταμόρφωσες, ἀκόμα πουλιὸ περίεργες ἀπὸ ἐκεῖναις ποῦ ψάλλει ὁ Ὁβίδιος καὶ ὅπου τῇ συνήθειε τόσο ὁ Κόσμος ὥστε δὲ προξενοῦνε ἄλλο παρὰ γέλοια Σβῶσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ λυχναρίσου καὶ ἀκολούθαμε . . . Ὁ δρόμος εἶναι κομμάτι δύσβατος μὰ δὲ σοῦ εἶναι νέος, πολλὰς φοραῖς ἠθέλῃσες νὰν τοῖς κάμης καὶ ἔμεινες πάντα μισοστρατῆς Τόνε λένε δρόμο τοῦ ὀρθοῦ λόγου, εἶναι γιομάτες ἀπὸ κάθε λογῆς πόσοκόρματα ποῦ τὰ λένε ἀπάταις, πρόληψες, μικροπρίπειαις, καὶ πάθη· ἂς μὴ σὲ τρομάξῃ κανένα, μὴ σκιαχτῇς ἐκὶ τὸ θεργιά ποῦ τὸ λένε Ἐγὼ τὸν Βασιλῆα οὐλα· ἔτσι γιάσου, ἐφθάσαμε τέλος πάντων σὲ ὅσην ἀντιμετώπιση· εἶναι τόπος ποῦ δὲν ἀνέβηκες ποτέ σου τὸ λένε οὐλοῦν τῇ ἀμεροληψίᾳ!.. κύτταξε τί ὁμορφα φαίνεται κόσμος καὶ οὐλοῖτου εἰ κάτοικοι! ἐδῶ ἀπάνου ἔχομε τὸ

ὄντας, καὶ δὲν ἦσαν ὁ τόπος ἐκτεθειμένος πάρα πολὺ στὸν ἀγέρα τῆς κακολογίας σὲ συμβούλευα νὰ φέρῃς καὶ ν' ἀνάβῃς ἐδ' ἀπ' αὐτοῦ τὸ λυχνό σου... μὰ καμμία σβυλάδα ἐμπόριε νὰ στὸ νὲ σβύσῃ καὶ τότες πῶς ἤθελε τὴ κάμουσε δίχως λυχνό;

Ἦξε ἓνα βλέμμα ὁλότριγιράσου καὶ ἀρχίνησε ὅθε θέλεις· κύτταζε τὸ ἀνθρώπους κ' ἐγὼ σοῦ ξιγάω τὴ μεταμόρφωσις. Γδὲς πρῶτ' ἀπ' οὐλα ἐκείνον τὸν μικρόμεγα πολιτικό, εἶναι εὐκολο νὰν τότε διακρίνῃς ἀπὸ τῆ χειρονομίας ὅπου κάνει καὶ ἀπὸ τὴν καράφλατου· ἐγεννήθηκε ριζοσπάστης, φθάνει ὁ πρόδρομος Γλάδ-στων καὶ τὸν βαφτίζει εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀπάτης, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς προδοσίας εἰς τὸν Ἰουρδάνη τῶν μεταρρύθμιστων, τὸν βγά-νει ὁλόκληρο καὶ τοῦ χαρίζει γιὰ φῶτι ἓνα πολὺ μακρὶ κομπολοῖ ὑποσχέ-σεων· καθὼς ὅλοι οἱ ἀποστάται φέρονται καὶ αὐτὸς γιὰ τὴν νέατου αἵρεσι, μὲ ὅλον ἐκείνον τὸ ζῆλο ὅπου εἶχαν οἱ μάρτυρες τοῦ Χρι-στιανοῦ ὄντες οἱ Χριστιανοὶ ἐκαταδιοκόντανε· ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ ζωὴ δὲ θυσιάζεται πούλιδ τόσο εὐκολα, καὶ ἐπειδὴ τὰ βασιανιστήρια δὲν εἶναι πούλιδ τοῦ συρμοῦ, ἔκαμε ὁ φτωχὸς γιὰ τὴ μπίση του θυσίας· τῆς ἐποχῆς, τιμῆς δηλ. ὑπολήψεως καὶ πάει λέοντες. Ἄν τὸν ἀκούς ὁμῶς τώρα νὰ σκούζῃ πῶς ὅσοι θέλουνε μεταρρύθμισαι εἶναι Ἀγγλόφρονες καὶ πῶς τὸ μοναχὸ τοῦ μπορεῖ νὰ γλυτωῖ τὸν τόπο ἀπὸ τὴ μπεινα εἶναι ἡ ἐνωσί του μὲ τὴν Ἑλλάδα, γέ-λασε ὅσο θέλεις γιὰ τὴν μεταμόρφωσι, μὰ μὴ μπῆς πῶς στὸ νε πῆρε καὶ ὁ Διάολος! — Γδὲς ἐκείνη τὴν ἀρκόντισσα κ' ἐκείν τὸν ἄρ-χοντα, ὅπου ὑποχρεωμένοι νὰ συναπαντηθῶν, γυρίζει ὁ ἕνας τ' ἀλλοῦ τοῦ τζῆ πλάτες μὲ τὸ πούλιδ ἀχρίονε τρόπο, ἐκείνοι οἱ δύο ἦτανε ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, τὸ πούλιδ εὐτυχισμένο ἀντρώγενο· ἡ ὁμῶνιό τους καὶ ἡ εὐτυχία τους εἶχε περάσει σὲ παροιμία, ὄντες ἤθελε κανεὶς νὰ καλοριζικιάσῃ κανένα γάμο ἢ μεγάλητερη εὐχὴ πὸ μπόργιε νὰν τοῦ πῆ, ἦτανε ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ νὰ τοὺς μοιάσεται! καὶ ἂν τώρα τὰ Ἐπισκοπεῖα, τὰ Δικαστήρια καὶ ἡ Εὐσκαγγελία εἶναι ἄνου κάτου μὲ τὴ χωρισιά τους, ξέτασε νὰ μάθῃς τὴν αἰτία καὶ ἀφοῦ τὴ μάθῃς γέλασε ἃ θέλῃς, μὰ μὴ μπῆς πῶς τοῦ ἐπῆρ καὶ ὁ Διάολος. — Ἐκείνονε πού βλέπεις ἐκεῖ πρὸς μ' ἓνα δεμάτι χαρτιά ἀπουκάτου στὴν ἀμοσκάλη του, καὶ ὅπου πλεμάει νὰ στίξῃ τὸ πλῆθος τοῦ Δικανικῶν γιὰ νὰ ἐμπῇ εἰς τὰ Δικαστήρια, εἶναι ἓνας κάλλιστος ἄνθρωπος καὶ πολὺ καλὰ ἀναθρεμμένος, ἀλλὰ κατὰ δυ-στυχίαν ἐγέννηκε ἐμπορο· ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ἦτανε τὸ παρά-

δειγμα τοῦν ἐμπόρου καὶ τοῦν κληματῶν, ἓνας *negotiantmodèle* ἓνας *propriétaire modèle*, ἂν μὲ μίας ἐπαψε ταῖς πληρωμαῖς του ἂν ὑποχρεώθηκε νὰ ἐξασκῇ παλαιὰ πιστώματα γιὰ νὰ πληρῶνῃ νέα· ξέτησε μὲ ὑπομονὴ νὰ μάθῃς τὴν αἰτία, μὰ μὴν μπῆς εὐθὺς εὐθὺς πῶς τὸν ἐπῆρ ὁ Διάολος!

(ἀκολουθεῖ.)

Κύριε Διάολε.

Ἀργαστόλι ταῖς 31 Δεκεμβρίου 1859.

Εἶναι πολὺς καιρὸς ὅπου δὲν ἐμπόρεσα νὰ σοῦ στείλω τίποτε, γιὰ τὴ ἔγνοιας τοῦ σπητιοῦ δὲν μ' ἀφίνουε μιὰ στιγμὴ ἀδειανή· ἀρπάζω μίαν ὥρα πού μου παρρησιάζηται γιὰ νὰ κάμω καὶ νὰ σοῦ στείλω ἐτούτους τζοῦ στίχους, ἄμποτες νὰ χρησιμεύσουνε σὰν μπουναῖς εἰς ταῖς εὐαισθηταῖς σου συνδρομητοῦδισαίς!.. σοῦ εὐχο-μαί τὸν καλὸ χρόνον καὶ εἶμαι

Ἡ συνδρομητίσά σου
Α. Μ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΤΣΟΥΝΑ.

A tout age on a sa poupée
Panard.

Εἰς ἐκαστὴν ἡλικίαν ἡ γυναῖκα παιδιρίζει,
Κι' ἔχει χρεια ν' ἄχῃ πάντα καὶ γιὰ νὰ παιγνιδίζῃ.
ὄντες εἶναι κοπελοῦλα, στὴν κουτσοῦνα ξεθυμαίνει
Τὴ μιλεῖ, τὴν ἐστολίζει τὴ χτενίζει καὶ τὴν μπλένει·
ὄντες κομματάκι ἀξίνει καὶ γνωρίζει τὴ μορφή της
Ἐἶδομ' ἔχει τὸν καθρέχτη καὶ κουτσοῦνα τὸ κορμὴ της·
ὄντες φθάσ' ἐκείνη ὥρα πού γεννάει τζῆ τρελαμάδες,
Ἐἶδομ' ἔχει τὴν ἀγάπην καὶ κουτσοῦνα τζ' ἐραστάδες
Φθάνει ἡ στιγμὴ τοῦ γάμου; ὡ στιγμὴ χαριτωμένη!
Ἀνυπόμον' ἡ κοπέλα πάντα τῆς περιμένει,
Ἐἶδομα τὰ νυφικάτα της στολίδια ἔχει πάντα,
Καὶ κουτσοῦνα γιὰ νὰ παίξῃ ἔχει τὸν καυμένον ἄντρα.
Μάνα γένεται ὡ χαρὰ της ἓνα παχουλὸ παιδάκι
Ῥόδο κόκκινον πορτοκίον Πίπι ἢ Νιόνιο ἢ Παναγάκη,
Ἐὰν κορμὸν ἔχῃ τρεῖς ἢ τέσσαρες ἀγκυλάς·
Μόνη εἶναι τὸν παχουλὸν τοῦ μιλεῖ μὲ τὰ σωστά της,

Εἶν τὰ μάτια της τὸ φῶς τῆς ἡ ζωῇ της ἡ ψυχὴ της,
 Τότε ξέδομα εἶν' ὁ ἄντρας καὶ κουτζοῦνα τὸ παιδί της·
 Ἐφαιμέλεψ' ἡ καυμένη τὴν ὠμάσανε οἱ χρόνοι,
 Ἐγνοίε βάσανα καὶ πύκραις καὶ σκοντάματα καὶ πόνοι.
 Ὄχ' τὸ σπῆτι τῆς δὲ βγένη τὸ παστρεύει τὸ στολίζει,
 Γνοιάζεται τὸ γέροντά της, τὰ παιδιὰ της συγυρίζει,
 Ξέδομά της εἶν τὸ σπῆτι καὶ κουτζοῦνα ἡ φαμελιά τῆς
 Διασκέδασέ τῆς ἔγνοιας καὶ παιγνίδι· ὁ γέροντάς τῆς.
 Φθάνει ὥρα νὰ παντρέψῃ καὶ καμμιά της θυγατέρα,
 Ἰσια νὰν τὴν ἐτοιμάσῃ δὲ σιγάει νύχτα μέρα,
 Ξέδομά της εἶν ὁ γάμος καὶ παιγνίδι· οἱ συμπεθέροι
 Καὶ στὰ μάτια της κουτζοῦνα εἶν τὸ εὐτυχισμένο ταῖρι.
 Ἄν χηρέψῃ ἡ γυναῖκα τὴν ἐνθίμψι τ' ἀνδρός τῆς
 ἔχει ξέδομα ἡ καυμένη καὶ κουτζοῦνα τὸ μυαλό τῆς,
 Ἐφθασεν σὲ ηλικία ποῦ δὲ δύναται ἀμαρτίαις,
 Ἀκολουθαί, κόντι. κόντι, ὅλαις ταῖς ἀκολουθαίς,
 Ὄχ' τὴν Ἐκκλησίᾳ δὲ λείπει ταῖς παρχμικραῖς γιορτάδες
 Κάνει ὅλες τῆς νηστειαῖς κανισκεύει τοὺς παππάδες,
 Ἡ συνειδησίς της πλέον βάστα βάστα δὲ βασταίει
 Οὐτ' ἀθώαις ἀμαρτίαις, καὶ στὰ μούτρα τῆς ἔρναιει
 Τοῦ Παππᾶ της κάθε λίγο, ποῦ τ' ὑπόσχηται μίαν ὥρα
 Ὀλοτζούτζουρη νὰ πάη στῶν Ὀσίωες τῇ χώρᾳ
 Ἡ Ἐκκλησίᾳ εἶν τὸ ξέδομά τῆς
 Κι' ὁ Παππᾶς ὁ κουτζοῦνάς τῆς.

Φθάνει τοῦ θανάτου ἡ ὥρα τρομερὴ γιὰ τὸν καθένα ;
 Ἡ γρηὴ τὴν περιμένει μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα,
 Ἄρρησε γιὰ τὴν ψυχὴν της ψυχικὰ καὶ σαραντάργια,
 Βλέπει ἀπάνουθὲ τῆς Ἀγγέλους ποῦ τῆς ψάλλουνε θροπάργια!
 Ὡ χαρὰ της δὲν ἀκούει στὴν ψυχὴ κανένα βᾶρος
 Εἶν παιγνίδι ἡ ἀγωνία καὶ κουτζοῦνα εἶν ὁ Χάρος!

A. M.

Ἄ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΕΒΑΛΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ »

τοῦ 7.ου ἀριθμοῦ τῆς Ἀποθήκης τοῦ Διαβόλου.

LA BACCHETTA MAGICA.

O s s i a

La Meravigliossima Metamorfofi della nostra
 Compagnia Teatrale, operata dal celeberrimo
 M. Brunet, per la rappresentazione
 dell' opera

LA SONNAMBULA.

Sull' albeggiare dell' anno di grazia 1860.

Giorni fa, ebbimo l' avvantaggio di posseder tra noi il Sig.
 A. Brunet, celebre professore di fisica sperimentale, ele-
 trico—magnetizzatore, esimio prestiggiatore, i n i t i è nei più
 ascosi misteri della Magia bianca e nera, e Gran Saltinbanco
 della casa Imperiale di Francia, presso di Sua Maestà
 Britannica; titoli tutti fedelmente trascritti del suo autografo
 Manifesto, e sui quali non è permesso d' aver il benchè mi-
 nimo dubbio, per la sola e convincentissima ragione che ven-
 nero da lui stesso asseriti, nonchè stampati ed affissi a sue
 spese per tutte le facciate della nostra Città; donde possia-
 ms trarre la massima seguente, che invitiamo i nostri mo-
 derni giuristi, daggiungere al corpo del loro j u s g e n t i u m.
 « Ogni qual si voglia avventuriere, che dalla sua tempe-
 stosa sorte viene gettato su questi nostri herbari scogli d' O-
 riente, ove non ha chi possa celebrare le sue straordinarie
 qualità, ed attribuzioni, ha l' incontestabile dritto di procla-
 marsele da se medesimo. »

L' impressione, che i suoi molteplici e svariati giuochi,
 produsse sul nostro pubblico non fu, a vero dire, adegnata al
 merito del celebre operatore, ma in tutto questo non abbiamo
 apigliarcela che col nostro carattere un po' positivo ed inda-
 gatore, che non si lascia troppo facilmente abbagliare da co-
 sette, che fanno formicolare di sfancendata curiosità le piaz-
 ze delle Capitali dell' Europa.
 Giuoco costante, saremmo colpevoli della più grande in-

giustizia, che a publicista possa esser mai apposta, se lasciassimo passare inosservata ed incommendata la sola esperienza che onori sommamente il Sig. Brunet e la sua scuola fisico-magnetico-elettrico-prestigiatrice, ed alla quale scorgesi che il dotto francese può benissimo aggiungere, alle sue tante attribuzioni e titoli di cartello, quello di Metamorfofa, titolo che, al certo per modestia, non fece apparire nel suo magniloquente Manifesto, (prova evvidente che i saltinbanchi hanno essi pure la loro modestia) ciò preposto, passar possiamo all'esposizione di questa curiosissima e singolare esperienza, esperienza che farebbe la fortuna agli impressarij del Levante, ed a molti artisti, ritirati per troppo modestia. Lo creda chi vuole, noi non facciamo che narrare:

Al tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet, la prima donna Sig. A. Turchi fu cangiata, come per incanto, in Usigniuolo! ed il pubblico stenta a riconoscere la smorfiosa ed insipida Gilda, la sguajata e rauca Violetta, la stuonata e buffoneggiante Caido, nella semplice ed ingenua Amina piena di voce, d'intelligenza, di azioni drammatica e di decenza di scena! Evviva il Sig. Brunet e la sua bacchetta, che in un attimo potè operare, un sì felice cangiamento!

Il tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet cangiò il Sig. Scalamenti e la sua orchestra, in una frotta di cardellini, irreprensibilmente armonica che ci fa dimenticare per sempre la tempesta del Rigoletto, il baccanale della Traviata e la sinfonia di Suli. Viva il Sig. Brunet e la sua bacchetta, senza la sua intervenzione chi sa come avremmo lacerato il nostro Bellini!

Al tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet, la fresca e vispa contessa Diceprano trasformossi in Stridula Cicogna! Viva il Sig. Brunet e la sua portentosa bacchetta!

Al tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet, di Samuele il tetto, che disgraziatamente poi servi di ricetto all'Ottomana rabbia, trasformossi in selva folta ed ombrosa, piena di pioppi, d'abeti e di faggi, irrigato il tutto dall'onda limpida d'un mormoreggiante rio! Viva il Sig. Brunet e la sua bacchetta! chè senza il suo miracolo l'impresa avrebbe

avuto forse il coraggio, di presentarci per selva folta ed ombrosa in camera da letto cogli accessori!

Insomma la bacchetta magica del Sig. Brunet rese servizj, che il nostro generoso pubblico, speriamo, non vorrà disconoscere, ciò però di cui, secondo la nostra limitata intelligenza, non possiamo renderci conto si è, la parzialità che l'esperto Taumaturgo mostrò, escludendo dalla sua esperienza il Tenore, il Basso, la Comprimaria a lias Contralto, e finalmente il nostro buon Pittor-machinista! Confortiamoci però, poichè di tutti questi che rimasero in stato quo, non è da compiangersi che il povero Tenore, che più di tutti aveva bisogno d'esser mutato in qualche cosa!

ΠΡΟΟΔΟΣ ΕΙΣ ΚΙΝΑΝ.

Πρὸς διάψευσιν τῶν ἐθχρῶν τοῦ Κινεζικοῦ ἔθνους, τῶν συκοφαν-
τούτων αὐτὸ ἐπὶ στασιμότητι, καὶ προληπτικῇ ἀποσιώσει εἰς τὰ
καθεῶτα, ἀποθηκεύμεν τὸ ἀκλόουθον ἀνέκδοτον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1800 ἐπὶ τῆς μακρίας βισιλείας τοῦ Αὐτο-
κράτορος Τάο-Κάγκ, Ἰαπωνίς τις χῆρα ὁμοῦ μὲ τὸ ὄρφανόν της
τέκνον κατέφυγεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ Οὐρανίου Κράτους·
οὗτα δὲ νέα δὲν ἔλλειψε νὰ εὑρῇ μεταξύ τῶν κατοίκων τοῦ Πι-
κίνου δεύτερον σύζυγον, παρήγαγον τῆς χηρείας της καὶ προστά-
την τοῦ τέκνου της, νυμφευθεῖσα δὲ μόλις τὸν Κινέζον, κατὰ
παναρχαίαν τινὰ ἐθιμοταξίαν τοῦ Κράτους, κατεγράφετο, μετὰ
πολυπλόκου τεκαὶ σχολινόμενου πομποτελειῆς, μεταξύ τῶν ὑπη-
κόων τοῦ ἀδελφοῦ τῆς γελήνης.

Προϊόντος τοῦ χρόνου, καὶ φθάσαντος τοῦ υἱοῦ της εἰς ἀνδρικήν
ἡλικίαν, ἠτήτατο νὰ συμπεριληφθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ὁμάδα τῶν
εὐδαίμωνων ἐκείνων θνητῶν τῶν διατελούντων ὑπὸ τὴν Κυβέρνη-
σιν τοῦ μεγαθύμου Τάο Κάγκ· συγκαλεσθέντος δὲ τοῦ Ἀνωτά-
του Δικαστηρίου τοῦ Δικαίου, καὶ καθυποβληθείσης τῆς αἰτήσεως
τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰαπωνίδος εἰς τὰς διασκέψεις τοῦ νομομαθοῦς ἐκεί-
νου Συμβουλίου, τὸ σὺν ὁμοθυμαδὸν ἐξέθεσαν: ὅτι μολοντί
κατὰ τὸν νόμον ἐοικνεύοντο τὸ Γ'. ψῆφισμα τοῦ 7ου Συμβου-
λαίου, τὸ περὶ πολιτογραφίης διαλαμπάνον, καὶ τελεῖν κατὰ τὸ

ἔτος 1793 ἐπὶ τῆς τῆς βασιλείας τοῦ Αὐτοκράτορος Κια-Κάγκ, δὲν παρέσχεον τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς οὓς, μετὰ τὴν ἐπὶ τούτου δὴλων, ἤθελον διαμείνειν εἰς τὸ Κράτος διὰ πέντε ἔτη κατὰ συνέχειαν (ὅπερ ὁ υἱὸς τῆς Ἰαπωνίδος δὲν εἶχε πράξει.) ἀλλ' ἐπειδὴ νῆπιον σχεδὸν ἐφέρετο παρὰ τῆς Μητρὸς τοῦ ἐκ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του, ἐπειδὴ εἰς τὸ περὶ πολιτογραφήσεως ψήφισμα, σὺν τοῖς ἄλλοις, εἴρηται οὖν τὸ συνοικέσιον μετὰ τοῦ ὑπηκόου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἡλίου ἐδίδε δικαίωμα εἰς τὸν ξένον ὡς πρὸς τὰ ἀστυκὰ καὶ πολιτικὰ δικαιώματα τοῦ Κράτους, καὶ τοιοῦτον δικαίωμα ἀπολαύσασα ἡ Μητήρ, ἠδύνατο νὰ τὸ μεταδότη, εἰς τὸ παρ' αὐτῆς ἐπιτροπεύμενον ἀνήλικον τέκνον, ἐπειδὴ οἰκογενεῖάν του ἀνέκαθεν ἐθώρησεν ὁ υἱὸς τῆς Ἰαπωνίδος τὴν τῆς Μητρὸς του καὶ Πατρικοῦτου, ἐπειδὴ θέλημα καὶ ἀνάθεμα τῆς Κίνας, ἐπειδὴ τοιοῦτος ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης ἐθεωρεῖτο, ἐπειδὴ ὡς τοιοῦτος ἤρχισε ἀνεμπροδίστως νὰ ἐξασκῇ, σχεδὸν ὅλα, τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τῶν γνησίων υἱῶν τῆς Κίνας, ἐπειδὴ τέλος ἡ ἀποβολὴ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἠδύνατο νὰ δότῃ γέννησιν εἰς τὸ ἀλλόκοτον πολιτικὸν τέρας ἀτόμου ἀπάτριδος καὶ τοι διαμέναντος ἐφ' ὁλόκληρον εἰκοσάετιαν παρὰ τῷ μᾶλλον πεπολιτισμένῳ ἔθνει τοῦ Κόσμου· δι' ὅλα ταῦτα παρεδέχοντο κατ' ἔκτασιν τὴν αἴτησιν τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰαπωνίδος.

Ἐκτίσαντες τὸ γεγονός τοῦτο, δὲν δυνάμεθα εἰμὶ νὰ θαυμάσωμεν τὸν ὀρθὸν λόγον, τὴν φρόνησιν, καὶ τὴν περὶ τὸ δικαῖον ἐπιστημονικὴν ἐμπειρίαν τοῦ ἐν Κίνα Ἀνωτάτου Συμβουλίου τοῦ Δικαίου, τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον καλῶς ἐπισταμένου νὰ συμπληρῇ τὰ ἐλλείματα τοῦ θετικοῦ Δικαίου, καὶ νὰ συναρμολογῇ ἀδυστάκτως τὰς ἀρχὰς τοῦ πρὸς τὰς ἀμεταβλήτους ἀρχὰς τῆς φιланθρωπίας καὶ τῆς φύσεως!..

Ἐκ καρδίας εἰς τὴν Κυβέρνησιν μας εὐχόμεθα, νὰ μὴ ἤθελε δειχθῇ ποτέ κατωτέρα τῆς Κινεζικῆς, παρυσιαζομένης εἰς αὐτὴν τοιαύτης ἢ παραπλησοῦ περιστάσεως...

Ο Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΕΒΑΛΙΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑ. »

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡΙΘΜΟΣ 8ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λεπτά 45. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

(Συνέχεια βλέπε ἀριθ. 7.)

— Μπα διάολε! φωνάζει μπένοντας ὁ φίλος μου, ἐλὼ θά ν' ἀποφάσεις νὰ γένῃς καλόγερος!

— Γιατί Νικολή μου; τὸν ἐρώτησα χαμογελῶντας, καὶ τριβόντες τὰ μάτια μου.

— Γιατί; καὶ ῥωτᾷς τὸ γιατί, σήμερα τέτοια μέρα ποῦ ὁ κόσμος χαίρεται, ποῦ τ' ἀσπροκόκκινα γυρίζουνε σὰ ῥοδέλες, τὰ κεφάλια τοῦν ἀνθρώπωνε σὰν ἀσπροκόκκινα, τέτοια μέρα ν' ἄσαι κλεισμένος μοναχός σου εἶναι ζουρλαμάδα νὰ μὴ μπῶ ἄλλο, ἀνάμεσα στ' ἄλλα μοῦ ὑποσχέθηκες νὰν τὴ περάσουμε μαζὶ!

— Ἐχεις δίκιο μὰ δὲν εἶναι παρὰ δέκα ὥραις,

— Καὶ τζὴ ἐπίσκεψες;

— Ἐρεῖς ποῦ δὲν κάνω ποτέ μου.

— Ἐλα μωρ' ἀδελφε στὸ νοῦ σου, δὲ θυμᾶσαι τ' εἶπαμε δὲ

μοῦ ὑποσχέθηκες νὰ πάμε στοῦ σιὸρ Μένεγου;

— Καλὰ λέει, ἐκείνη τὴν ἐπίσκεψι τὴν κάνω μ' εὐχαρίστησι
ΜΟΤΕΛΙΟ ἄλλο γὰρ νὰ γελάω οὐλον τὸ χρόνο. Νὰ σοῦ πῶ ὅμως

Ένα λόγο, στο λέω από τατώρα, άλλη επίσκεψη δὲ κάνω, στοῦ σιὸρ Μένεγου ἀμὰ σπητί σου.

— Ὅπως θέλεις.

Εὐσυγυρίστικα λοιπὸν ὅπως ἐμποροῦσα καλλίτετρα, γιὰ νὰ μὴ ντροπιᾶσω τὸ φίλο μου π' οὐτανε στολισμένους σὰ λείψανο, καὶ ἐκινήσαμε νὰ πᾶμε στοῦ σιὸρ Μένεγου.

Ὁ σιὸρ Μένεγος εἶναι ἓνας ἀπὸ κιοὺς τσ' ἀνθρώπους τοῦ σοῦ φαίνονται γεννημένοι γιὰ τσῆ γιορτᾶδες, καὶ γιὰ τσῆ ἐθυμοταξίαις· ἡ μοναχὴ του εὐχαρίστησι ἦναι νὰ πληρῶνῃ καλὰ γιὰ νὰν τοῦ λένε τὰ Χριστόγενα, τὸν αἰ Βασίλη καὶ τὰ Φῶτα μὲ τὸ βιολί, — νὰ κάνῃ τοῦ μπουναμάδες του, νὰ κόβῃ τὴν κουλοῦρα μὲ τὰ παιδιὰ του, νὰ φερίῃ τὸ κόκκινο αὐγὸ μὲ τὴν γυναικούλα του, νὰ πανηγυρίζει οὐλα τὰ ὀνόματα τοῦ παιδιῶνε του, τ' ὄνομα τσῆ γυναικός του, τὸ δικό του, καὶ καμμιανῆς πιστῆς δοῦλας, μὲ τηγανίταις καὶ τηγανοψώματα, νὰ κάνῃ βύζιτες σ' ὅσους ἐγνώριζε καὶ ὅσους δὲν ἐγνώριζε, νὰ πηγαίνει σφάμελα στὰ κούλουμα, καὶ νὰ χαιρετᾷ μ' ἓνα χαμὸγελο οὐλον τὸ κόσμολ' ἀμποτε νὰν τοῦ μοιάζαν' κί ἄλλη ὅπου... μὰ δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ ἡθικολογήσουμε γιὰ τὴν ὥρα. Ἡ γυναῖκα του εἶναι ἡ καλλίτερη γυναῖκα τοῦ κόσμου, καὶ ἄλλο ἐλάττωμα δὲν ἔχει παρὰ νὰ ρεσέβῃ τὰ παιδιὰ της καὶ νὰ ἦναι ζουλαργιὰ στὸν ἄντρα τσῆ, μὰ ἐπειδὴ ἐτοῦτα τὰ ἐλαττώματα προσέρχουντε ἀπὸ τὴν ἀγάπη ὅπου ἔχει γιὰ τὰ κουτρομπέλια τσῆ καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπη ὅπου ἔχει γιὰ τὸ μπρέστη πρέπει νὰ τσῆ τὰ συχαιρέσουμε· εἶναι μία σαρανταργιὰ χρονῶνε χοντρή καὶ μπαστελάμενη σὰ μανά δέκα παιδιῶνε, διότι μὲ οὐλὴ τὴ μανία του γιὰ τσῆ γιορτᾶδες, ἐλαβε καιρὸ ἐκὶδὸ τὸ εὐτυχισμένο ἀντρώγενο νὰ γενήσῃ δέκα παιδιὰ τρία σερνικά καὶ ἑφτά θηλικά, ἡ δυστυχία του ὅμως ἢ ἡ εὐτυχία του δὲν τ' ἄφησε ζωντανὰ παρὰ τρία, δύο θηλικά κ' ἓνα σερνικό.

Τὰ δύο θηλικά ἦταν' ὡς δεκαπέντε καὶ δεκοχτὼ χρονῶνε καὶ τὸ σερνικό δέκα.

Φθάνουμε στοῦ σιὸρ Μένεγου, καὶ σὰ φίλοι τοῦ σπητιοῦ μπένουμε μὲ τὸ θάρρος στο καμαρὸ τὸ καμαρὸ τοῦ σιὸρ Μένεγου εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα καμαρὰ ποὺ νὰ ἔχουμε, ἀξίζει λοιπὸν νὰ περιγραφθῇ μὲ κομμάτι προσοχή: Οἱ τοῖχοι του πρῶτ' ἀπ' οὐλα εἶναι κατασκεπασμένοι ἀπὸ κουάδρα — ἰδὼ βλέπεις τὸ Μπουναπάρτε ὅπου ζεσταίνει τὰ χέρια του στὴ φωτιά τσῆ Μόσχας

— ἀπάνουθε τὸ χωρισμὸ τοῦ ἔκτωρος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης — καὶ ἀπουκάτουθε τὸ Ντὸν Κισιῶτ, ποὺ πέρνει τοῦ μίλους γιὰ γίγαντας — Στὴ μέση, βλέπεις τὸν Ἀλέξανδρον τσῆ Ρουσιᾶς (ἐλησμόνησα νὰ σᾶς πῶ πῶς ὁ σιὸρ Μένεγος ρουσιᾶζει σὰν ὑπουργός), ἀπάνουθε τὸν Ἀλῆ Πασᾶ καὶ ἀπουκάτουθε τὸ φρεδερίκο τσῆ Προυσιᾶς μὲ οὐλα του τὰ στιβάγια καὶ τὸ τρικαντό του καπέλο — Στὴν ἄλλην μεριὰ εἶναι τὸ κουάδρo τοῦ σπιτονοικοκύρη, ὄντες ἦτανε στὴν Ἰταλία, καὶ ἔχει ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὸ μακαρίτη Νικόλαο καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ Μετερνίχο — Ἀπουκάτουθε βρίσκεται ὁ ὄρκος τοῦ Παπᾶρων — καὶ ἀπάνου ἀπάνου τὸ κουάδρo τσῆ σπιτονοικοκυρᾶς, ἀνάμεσα σὲ κεῖνο τσῆ Βασίλισσας τσῆ Ἀγγλίας καὶ τσῆ Βασίλισσας τσ' Ἑλλάδος. Τί καλὰ ποὺ ἤξερε νὰ στολίζῃ τὸ σπητί του μὲ κουάδρα ὁ σιὸρ Μένεγος! — δύο μεγάλοι' καναπέδες, ἀξιοσέβαστοι γιὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ καὶ γιὰ τὸ σχῆμα τοῦ, ἦτανε ἑτοιμοὶ νὰ δέχωνται τοῦ φίλους τοῦ σπητιοῦ, εἶχανε καὶ τὸ πρότερημα νὰ κυνῶνται ἐδόθενε κ' ἐκείθενε χωρὶς ῥόδες, ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦν κορβέανε εἰς τὸ ὅποιο ἐδίνανε καταφύγιο.

Τὸ ὠραιότερον ὅμως καὶ περιεργότερο, ὅπου εὗρισκε κανεὶς μέσα σὲ κὶδ τὸ καμαρὸ, ἦτανε ἡ ῥοτόντα, ὅχι τόσο γιὰ τὸ μέγεθός τσῆ, γιὰ τὸ ξύλο τσῆ ἢ γιὰ τὸ σχῆμα τσῆ, παρὰ γιὰ κείνες τσῆ ὥραιες μπαγατελοῦλες ποὺ ἐβάσταζ ἀπάνου της, σοῦ ἐφαινότανε καθαυτὸ πῶς δὲν ἐπερίμενε παρὰ κανένα ἄξιο μπουσουλοτιέρα γιὰ νὰ βάλῃ σὲ κύνῃσι ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιγνιδάκια! Ὅ, τι ἤθελε λαλήσῃ τοῦ πουλιοῦ ἡ γλῶσσα τ' ὄβρισκες ἀπάνου στὴ ῥοτόντα τοῦ σιὸρ Μένεγου, ἦτανε ἓνα μικρὸ Μουσεῖο, ἓνας μικρὸς κόσμος μέσα στὸν κόσμo μας... Προϊόντα τσῆ φύσις καὶ στὴ τέχνης ντόπια καὶ ξωτικά, ζῶα, φυτὰ καὶ μέταλα, νοβιταῖς καὶ ἀντικιταῖς· ἐδῶ ἔβλεπες ἓναν ἀνθρωπάκι ποὺ σ' ὀδεῖχνε τὴ γλῶσσα τοῦ! σὰ γιὰ νὰ σὲ κογιονάρῃ καὶ ἔχυνε μιρουδιά! Ἐκεῖ καὶ μία κοπελοῦλα π' ὀλεγες πῶς κάνει πρὸς... καὶ ἔχυνε κολόνια! — ἰδὼ ἓνα τοσούφιο ἀπὸ στρόδι, ὅπ' ἔλεγεν ὁ σιὸρ Μένεγος πῶς ἦτανε ἀπὸ κείνα ὅπου ὁ Ἀδὰμ κί ἡ Εὐᾶ ἐμεταχειριστίκανε στὸ κολατσιό τους, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, καὶ ὅμως ἀπαράλλακτο σὰν ἐκεῖνα ὅπου βγαίνουνε στὸν πλατὺ γιάλδ καὶ στὸν κόκκινο βράχο — ἐκεῖ ἔβλεπες ἓνα δόντι ποὺ στὴν ἀρχὴ τ' ὀπερνες γιὰ δόντι σκύλου κεινοῦ — μὰ ὁ σιὸρ Μένεγος σ' ἔδωκε εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀπάτην καὶ σ' ὀλεγε πῶς ἦτανε τὸ δόντι τοῦ σκύλου τοῦ Τωβία —

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΔΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

εδῶ ἐβλεπες παιγνιδάκια, λεμονάκια, συκαδάκια, κανένα βέν-
τουλο τσακισμένο, βουρτσούλες, μπιομπᾶ, τσιγαρούλες, βυζιά
τοῦ παναγίας, κέρατα περιέργα, καὶ ἂν ἤθελ' ἔχεις τὴν ὑπομο-
νὴ τοῦ Ἰῶδ ἄκουες ἀπὸ τὸ σιδρ Μένεγο τὴν ἱστορίαν κάθε μιανοῦ
κατ'ἐκτασιν—Θυμῶμαι μίαν ἡμέραν ποῦ, βλέποντες ἕνα τσούφλιο
ἀπὸ κάστανου ἀπάνου στὴν βοτόντα του, ἠθέλησα νὰ τὸν ἐρω-
τήσω τί ἦτανε—ὦ ν'ἄξερεις, μ'ἀποκριθῆκε, τί τσούφλιο εἶναι τοῦ-
το! εἶναι τίποτσι λιγώτερο παρὰ ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ τσούφλια ποῦ
εἰμείνανε τοῦ Μποναπάρτε ὄντας ἐφευγεν ἀπὸ τὴ Μόσχα, ἐφευγε
βλέπεις τρώοντες, τὰ τσούφλια τοῦ ἐπέρτανε καὶ ἐτοῦτο ποῦ
βλέπεις ἐδῶ εὐρέθηκε ξεπαγιάσμενο ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ ἕνα
χωριάτη Ροῦσο, ποῦ τὸ πούλησε μιανοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ ἀξι-
ματικός τὸ ἐχάρισε μιανοῦ πλούσιου πραγματευτῇ Ἀγγλου ποῦ
ἐπαίθανε ἐδῶ, καὶ ὄντες ἐβάνανε εἰς τὸ ἱνκάντο τοῦ μομπιλιαῖς
του, ἔλαβα τὴν τύχην νὰ πιτύχω γιὰ δύο λίρες μιὰ ὠραία ταμ-
πακιερούλα καὶ μέσα σὲ κείνη τὴ ταμπακιερούλα εὗρικα τὸ τσού-
φλιο μὲ τὴν ἱστορίαν του. (ἀκολουθεῖ.)

Ἀπάντησις εἰς Ἐπιστολὴν τοῦ Κ. Λασκαράτου κτλ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθμὸς 7,ος)

Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν καταξέσχισμένον καὶ λερομένον γεροντοῦ-
λι, ὁποῦ ἀμφίβολος, καὶ σκιασμένος σταματᾷ ἐπὶ τὸ κατόφλι,
ἐπὶ καφφενείου γιὰτὶ δὲν ἤξεύρει ἂν ἔχη ἀπάνουτου ἔξω λεπτὰ
νὰ πάρῃ ὁ κακομοῖρος ἕναν καφφὲ; Ἐκεῖνος ἦτανε ἕνας ἀπὸ τοὺς
πλουσιοτέρους Ἀρχοντας τοῦ τόπου του, ἂν τότε ἐκατάντησε νὰ
μὴν ποτάξῃ ἔξω λεπτὰ, ζέτασε μὲ ὑπομονὴ νὰ μάθῃς τὸ γιὰτὶ,
μὰ μὴν εἶπῃς πῶς τὸν ἐπῆρε ὁ διάολος.

Κύτταξε ἐκεῖνον τὴν κοπέλα πόσο ἀχαμνὴ ὁποῦ εἶναι ἡ μαῦρην,
πόσο ἀχνὴ ὁποῦ φαίνεται, κύτταξε τὰ μάτια της πῶς εἶναι μπᾶ-
σμένα, πόσο ἐμάκρινε ἡ μύτη της!!!! πῶς ἐψόθηκε καὶ ἐμαρά-
θηκε τ' ἀχειλάκι της, ἐκατάντησε τὸ δύστυχο, μὲ πολὺ συγχώ-
ρεση σὰν σκιάκτρο, καὶ ὅμως ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἦτανε παχειλᾶ,
ροδοκόκκινη, εἶχε μάτια γερὰ καὶ ὠραία, μάτια ποῦ δὲν ἐχαμ-
πίλωνε κατὰ δυστυχίαν τση, ἔτσι εὐκόλα! τί νὰ τὴν ἔφερε σὲ
τέτοια κατάστασι! ζέταξε καὶ μαθαίνεις, μὰ μὴν εἶπῃς, τὸ κακο-
ρίζικο, πῶς τὸ ἐπῆρε καὶ ὁ διάολος!—Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν νέον

καθισμένον ἀποκάτω εἰς ἕνα δένδρι, μὲ τὸ κεφάλι ξίσκοπο
μὲ τὰ μαλλιά ἀναφουφουλιασμένα, μὲ τὰ μάτια ξεπαταχτὰ, καὶ
ὁποῦ βαστάει μὲ τὰ δύο του χεῖρα τὴν καρδιά του, μὴν κάμῃ
φτερά καὶ τοῦ φύγῃ; θαυμάζει εἰς τὰ κάλλει τῆς φύσεως, συγκι-
νιέται εἰς τὸ καλαϊδίμα τοῦ Σπουργίτου καὶ ἀνατρίαχάδωνε ἡ πέ-
τσα του μὲ εὐχαρίστησε εἰς τὴν συμφωνίαν τοῦ μποθρακλάδωνε!
Ἐκεῖνος ἦτανε μία φορὰ ὁ πούλιθ εὐθυμος καὶ ὀλικὸς ἄνθρωπος,
δὲν ἦτανε ζεύκη ποῦ νὰ μὴν τὸν εἶχε, δὲν ἦτανε πανηγύρι ποῦ νὰ
νὰ μὴν ἀκλούθαι, οἱ φίλοι του τὸν ἐσέρνανε ἀπὸ τὴν μύτη καὶ οἱ
φίλοι ἦτανε μία φορὰ γιὰ δαύτον τὸ πᾶν, τί νὰ τὸν ἔκαμε τό-
σον μονότονον; τί νὰ τοῦ ἐμπνευσε αἰσθήματα τόσο ρομαντικά;
ζέτασε καὶ μαθαίνεις μὰ μὴν εἶπῃς γιὰ τὸ Θεὸ, πῶς τὸν ἐπῆρε
καὶ ὁ διάολος!..

Βλέπεις ἐκεῖνη τὴν γρηοῦλα ποῦ τὴν ἀκλουθᾷνε δύο τρία παι-
δάκια; Εἶνε μία Νόνα, στὰ νεατάτης ἔδωκεν ἀφορμὴ νὰ μι-
λήσουνε πολλὰς κακαῖς γλώσσαις, τώρα ὅμως εἰς τὰ γεράμα-
τάτης ἐδόθηκε μὲ ὄλην της τὴν ψυχὴν, εἰς τὴν ἀνατροφή τοῦν
ἀγκωνίωνετης, ὁποῦ ἀπὸ μικρὰ πολεμάει νὰ βάλῃ στὸν ἴσι ο
δρόμο, τὰ πᾶσι εἰς τὴν ἐκκλησίαν γιὰ νὰ τὰ μαθαίνῃ νὰ
προσεύχονται, καὶ ἐπειδὴ ἡ καὶμένη ἐκάυκε καὶ ἐψόθηκε στὸν
καιρότης ἀπὸ τὸν περασμὸ, τὰ κάνει καὶ ἐπαναλαμβάνουνε
χιλίας φορὰς; τὸ «μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν!» Νὰ
μίαν ἀληθεῖν μεταμόρφωσι, μιὰ εἰλικρινὴς μολονότι ἀργεῖν
ἐπιστροφή στὴν ἀρετὴ. Ἄν ἐξακολουθήσῃ ἡ γρηοῦλα εἰς ἔλαια
μὲ τὸ ὕστερο βέβαια δὲν ἔχει χρεια νὰ τὴν πάρῃ ὁ διάολος.

—Κύτταξε ἐκεῖνον τὸν πατέρα ὁποῦ διασκεδάζει μὲ τὰ παι-
δάκια του, τὰ διαβάδῃ, τὰ βγάνει στὸν περίπατο, τὰ κουβεντι-
άζει καὶ τοὺς ἐξηγᾷ μὲ ὄλην τὴν ὑπομονὴν καὶ μὲ ὄλην τὴν πα-
τρικὴν τρυφερότητα, ὅτι κάνει ἐντύπωσι εἰς τὸ νοῦ τους τὸν παι-
διαρίστικον, εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦν πατερνῶνε, εἶναι ἄν-
θρωπος ποῦ ναντουμοιάζαν καὶ ἄλλοι... καὶ ὅμως γυρίζοντας
ὀπίσω δύο ἢ τρία φύλλα τῆς ἱστορίας του, τότε βλέπουμε ὅλως
διόλου διαφορετικόν, ἀπὸ μιστὸ πάντα, γιὰτὶ ἡ καρδιά του
ἐστάθηκε πάντα ἡ ἴδια.—Ὄντες εὐρισκότουνε εἰς τὴν Ἰταλίαν, γιὰ

ΙΑΚΩΒΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, ἔχει μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ σταυρώσῃ τὸν Κό-
λημα καὶ ἐν τῷ ὅλῳ ἐπὶ τῷ φινδόνουμας γραφάδας καὶ μὲ σίτυραι,
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

δὲν ἄφησε τίποτες ἀγκιχτο, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ Θεὸ τοῦ τότε ἔπλασε καὶ τελειόνοντας εἰς τὴ Μάννα ποῦτον ἐγένεσε, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν κακομοῖρα τὴ Μοῦσα του νὰ μιλήσῃ χειρότερα ἀπὸ τὸν ἀναιδέστερη Κίρκη, τοῦρτε ἡ δύστυχη ιδέα νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη τῶν Σοῦε καὶ τῶν Φεβᾶλ καὶ νὰ συντάξῃ τὰ ἀπόκρυφα τοῦ τόπου του, ὁ καρπὸς ἦτανε καλὸς μὰ πάρα πολὺ ἀγουρος καὶ ξυνὸς γιὰ τὰ περισσότερα στομάχια, καὶ μάλιστα γιὰ κείνα τοῦν Παππάδωνε οἱ ὁποῖοι ἐσυναχθήκανε εἰς ἑκτακτὴ σύνοδον γιὰ ν' ἀποφασίσουνε τί ἔπρεπε νὰ γένῃ ἕνας ἀνθρώπος ὁποῦ ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ τρυπώσῃ ἀκάλεστος εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων! Ὁ ἕνας ἐπρότεινε νὰν τότε στείλουνε, δι' ἐξόδων τοῦ ἱεροκομείου, εἰς τὸ Φρονοκομεῖον τοῦ Σαν-Ρόκου— Ἄλλος ἔλεγε πῶς ἔπρεπε νὰ γένῃ μία γενικὴ προσευχὴ ἀπὸ τὸν Κλήρο γιὰ νὰ πιτύχῃ ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ ματακάμῃ τὸ θαῦμα τοῦ Ἀρείου— Ἄλλος (καὶ ὀρθότῃτα) πῶς δὲν ἦτανε ἀξιοπρεπὲς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν νὰν τοῦ δότῃ ἀπάντησι ἴσια ὁποῦ ἀσηκόνεται ὁ πουλιὸ προσεστὼς καὶ νέος Τορκουεμάδας τῆς Συνόδου, καὶ λέει πῶς, ἐπειδὴ κατὰ δυστυχίαν δὲν ἐμποροῦσανε νὰ κάψουνε τὸν συγγραφέα, ὁποῦ τοῦ ἔπρεπε νὰ καὶ ὁλοζόντανος ὡς αἰρεσιάρχης, ἀποφάσιζε νὰ ψηφισθῇ ἕνα Auto de fῆ εἰς τὸ ὁποῖο νὰ κάψουνε τὸ σύγγραμμά καὶ νὰ ἀφορέσουνε τὸ συγγραφέα— Ὁ ἱερὸς σύλλογος ἐπαρεδόχθησε κατὰ πλειονοψηφίαν τῇ γνώμῃ τοῦ Τορκουεμάδα, ἔκαψε ὅσα ἀντίτυπα ἐμπόρεσε, ἀφόρεσε τὸ σύγγραμμά καὶ τὸ συγγραφέα καὶ ὅσους ἤθελε τόχουνε, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μπακάλιδες, ὁποῦχουναι τὸ προνόμιον νὰν τὸ μεταχειρίζονται εἰς κάθετους χρεῖα. Ὁ μαῦρος Συγγραφεὺς ἔχασε τὰ ἐξοδὰ του καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ φύγῃ σφάμελα ἀπὸ τὸν τόπον του, κλαίοντας τοὺς συμπατριώτας του ποῦ δὲν ἦτονε ἄξιοι νὰν τὸν ἔχουνε μεταξὺ τους, καὶ μουρμουρίζοντας το κα ν ε ἰ ς δ ὲ ν ε ἴ ν ε π ρ ο φ ῆ τ η ς σ τ ὸ ν τ ὅ π ο ν τ ο υ, τ ὴ ρ α τ ὴ ν ε β λ έ π ε ι ς εὐτυχῇ μέσα στὴ φαμελιά του ὁποῦ διδάσκει μὲ τὴν πουλιὸ αὐστηρὰ ἠθικὴν, συσχετισμένονε μὲ τὰ πρῶτα καὶ μὲ τὰ ὕστερα ὑποκείμενα τοῦ Κλήρου, Ἐγδότη μιᾶς ἐφημερίδος Οἰκογενειακῆς, ὁπόχει σκοπὸ νὰ μορφόνῃ τὰ νήπια, ὧς τί εὐτυχισμένη μεταμόρφωσι! O quantum mutatus ab illo! μὲ μία τέτοια διαγωγὴ μπορεῖ ποτὲ νὰν τότε πάρῃ ὁ Διόλογος;

Ἀγκυλὰ καὶ ἐπέρασεν ἡ πρώτη τοῦ χρόνου ἐλπίζομεν ὅτε ἡ εὐχὴ μας δὲν θέλει δυσαρεστήσουν τὸ κοινόν. Ἡ εὐχὴς ποτὲ δὲν εἶναι κακὴς καὶ πάντα ἔχουνε τὸν τόπο τους.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ Ἡ ΑΙ ΕΤΧΑΙ ΜΑΣ.

Κατὰ τὴν 1,ην Ἰανουαρίου 1860.

Ἦρτανε καὶ τὰ ἐξήντα! καὶ μὲ γέλια καὶ παιγνίδια ἀδελφοὶ ἄς τὰ δεχθοῦμε.

Κι' ἐπειδὴ ὅλοι εὐκινδύνται, γιὰ νὰ κάμουμε τὰ ἰδία, καὶ ἐμεῖς ἄς εὐκηθοῦμε

Καὶ ἄς ψάλλουμε ἀπῶνα, καθενὸς, καλὸ τροπάρι, σὰν ὁ τόπος μας τὸ ζ ἄ ρ ε ι.

Καὶ λοιπόν· στὸν Ἀρμωστή μας εὐχομάστε νὰ, καλὰ, κι' ὅσους ἐρίσκει ἀνοήτους, σὰν μπορεῖ, νὰ τοὺς γελαῖ, Στὴν Κυράτσα Γερουσία ἐλαφρότερα νὰ βήχῃ καὶ τοῦ παλατιοῦ τὰ πιάτα ὀλιγώτερο νὰ λείχῃ.

Εὐχομάστε στὴ Βουλὴ μας νὰ χωνέψῃ τὸ φαίτης κι' ἀκριβώτερα τοῦ χρόνου νὰ πουλήσῃ τὴν τιμὴ της. Εὐχομάστε στὸν Πρωτέα Παδοβᾶν μας νὰ μᾶς ζήσῃ

καὶ τοῦ χρόνου νὰ μᾶς στείλῃ τὴ μου τ σ ο ῦ ν α ποῦ θὰ φῆσῃ Εἰς τὸ φίλο του Λομβάρδο νὰ μᾶς λέγει χίλια δύο καὶ νὰ τρέχῃ κάθε πρώτη τοῦ μηνὸς εἰς τὸ ταμεῖο.

Εἰς τὴν «Νέαν Ἐποχὴν μας» εὐχομάστε καὶ ἑς ἐκείνη νὰ μὴ δῇ ποτὲ κακὸ,

Καὶ τῶν ἱατρῶν τὸ σμῆνος στοὺς ἀρρώστους νὰ τὴν δίνῃ σὰν καλὸ ξερατικό.

Εἰς τοὺς μεταβρύθμιστάς μας, σὰν πολιτικούς μεγάλους, εὐχομάστε, γιὰ καλὸ τους, νὰ χωνέψουνε τοὺς γάλλους. Καὶ νὰ μείνουνε γιὰ πάντα εἰς τοῦ Γλάδστωνα τὴ μνήμη, ἡ εὐρίσκεται στὴν π λ ὡ ρ η, ἡ εὐρίσκεται στὴν π ρ ὅ μ η. Εἰς ἐκείνους π' ἀναβαίνουν—καταβαίνουν γιὰ μιὰ θέσι τοῦ μεγάλωνε τῆς σκάλες.

Εὐχομάστε, πῶς κανέναν ἀποδαύτους νὰ μὴν πέσῃ καὶ νὰ γλύψουνε κουκάλεις.

Καὶ εἰς ὅσους προσώπιδά ἐθνισμοῦ: φιλοπατρίας φέρουν, εὐχομάστε πιτύχῃ τῆς ἀγυρτείας. (α) ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ τὴν ἀστυνόμεν,

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΩΤΗΡΙΟΥ

(α) Ἐννοοῦμεν ἐκείνους ὁποῦ βασταίνουνε τὴ σημαία τοῦ ῥιζοσπάξ

ἡ βουλὴ μας νὰ ξεντώσῃ τὸν περὶ προστίμων νόμον.

Καὶ εἰς ἓνα Ἐπαρχεῖον,
λῆστευσιν μοναστηρίων.

Στὸ λαὸ μας εὐχομάστε ὀλιγώτατον φαῖ
καὶ καθάλλα τοὺς ἀγύρτας, εἰς τὴ ράχη του, νὰ φέρνῃ,
Καὶ εἰς ὅλη του—γὰ τὸ ἄλλους—νὰ δουλεύῃ τὴ ζωὴ
κίβσο γιὰ τὴν πληρωμὴ του—ἀν τοῦ δίνουνε—νὰ πέρνῃ.

Στὸ Δεσπότη: στοὺς παπάδες
θάνατο καὶ μποναμάδες.

Στοὺς ἐμπόρους: σκάρσα μέτρα

στοὺς δασκάλους μαθητάδες καμωμένους ἀπὸ πέτρα.
Στοὺς συζύγους (τοὺς καϊμένους!!!) θάλασσαν ὑπομονῆς·
στὰς συζύγους ὅσο θέλουν,—μ' ὅποιους θέλουν,—νὰ γελοῦνε.
Εἰς τοὺς ἰατροὺς, νὰ ἔχουν πάντα πλούσιους ἀσθενεῖς
καὶ εἰς τοὺς φαρμακοπῶλας, νὰ μὴ φθάνουν νὰ πουλοῦνε.

Στοὺς καλοὺς μας δικηγόρους,
ὥς πελάτας φιλοδίκους νὰ πιτύχουνε ἐμπόρους.
Εἰς τοὺς νέους, πᾶν μέρα περιτρέχουν στὰ καντούνια,
ἔρωτες μὲ τὰ κουδούνια.

Εἰς τὲς νέες, ἓνα θαῦμα! τῆς πατρίδος μας τὰμπέλλα,
νὰ ξεμερῶθουν ἐξαίφνης, τοῦ μαλακοφίῳνε τέλεια.

Καὶ τοῦ Αἵνου μας τὸ χιόνι,
νὰ μεταβληθῇ εἰς ἄσπρο καθαρὸ σὲ μιὰ ματιά.

Τῶν δὲ δρόμων μας ἡ σκόνη,
νὰ γενῇ, ὡς ἐκ μαγείας, πούδρα σὲ χρυσὰ κουτιά.
Καὶ ἐπὶ τέλους τὰ σοκ ὅλα νὰ γεινοῦνε μαρουτσέλα, (6)
νὰ τὰ βάνουν στὰ τσουρούφλια, ὅπου νᾶναι μία τρέλλα.
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ.

ετισμοῦ θηλυκωμένη. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ὅπως ἐδύσανε ἀπο-
δαύτην τὴν λέξιν ΚΑΘΗΚΟΝ καὶ ἀντικαταστήσανε τὴν λέξιν ΣΥΜ-
ΦΕΡΟΝ.

(6) Μαρουτσέλλα ἢ τὰ ἄλλως λεγόμενα μ. π. ῥόμ. π. ο. λ. α.,
εἶναι κατὰ παντὶ παραγομισμένα σὰν λουκάνικα, ὅπου τώρα λίγον καιρὸ
ἀρχινῆσανε, ἡ Κυρία μας καὶ θηλυκώγουνε μέσα στὰ μαλλιά τους, γιὰ
νὰ στέκουνε φουντωμένα.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΕΒΑΛΙΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 9ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

Κεφαλληνία, 30 Ἰανουαρίου 1860.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε ἀριθ. 7 καὶ 8.)

Τώρα ὅπου καλὰ ἢ κακὰ ἐγνωρίσαμε τὸ καμαρὸ τοῦ σιὸρ Μένε-
γου, ἂς προχωρήσωμε στὴ διήγησί μας.

Ἡ σιὸρα Μενεγίνα ἤρτε, μόλις μᾶς ἄκουσε, νὰ μᾶς μπάσῃ εἰς
τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, μὲ οὐλοὺς ἐκιοὺς τζοῦ κλοὺς τρόπους π' ὤ-
χουν ἢ ἀρκόντησαι. Κάθε πρῶτῃ τοῦ χρόνου, καὶ ἀρκινήσαμε
τὴν κουβέντα.

— Τί μοῦ κακοφαίνεται ὅπου δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Νιόνιος! (τὸν
σιὸρ Μένεγο τὸν ἐλέγανε Διονύση καὶ ἡ γυναῖκά του τὸν ἔλεγε
χαϊδευτὰ Νιόνιο).

— Δὲ βλάβει ἀρκόντησσα, εἶσαι ἡ ἀφεντιά σου ὅπου τὸν ἀντι-
κατασταίνεις, ἐξαίρετα.

— Οὐμμ! κάνει ἡ σιὸρα Μενεγίνα, πρὸς ἀπάντησιν τοῦ κομ-
πιμέντου μου ὅπου δὲ θὰ νὰ κατάλαβε, καὶ γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὴν
κουβέντα, ῥωτάει χαμογελῶντες καὶ σουφρώνοντες τὸ στόμα, τὸ
φῶς μου ἔλα νᾶναι Ὁ Κυρία σας;

Ἀπὸ Κιὰλὰ εἰναι καὶ πρὸς τὴν ἐκείνην, ἀποκρίνεται ὁ Νικολῆς ποῦ
δὲν ἔμπορε νὰ φαστᾷ τὰ γέλοια, γιὰτὶ εἶχε παρατηρήσει πῶς

ἡ σύβρα Με.εγίνα εἶχε θαμμένα τὰ φοῦδια τῇ σὲ τρόπο ὅπου
ἐφαινότανε σὰ μασκαράδα.

— Ὁ Νίνιος προβατεῖ ἀπὸ τὰ χαράματα γὰ νὰ προφτάσῃ τῇ ἐπίσκεψί του, καὶ μὲ ἄφησε μοναχὴ νὰ δέχωμαι ! καὶ σὰς βεβαιώνω πὺς ἐβαρέθηκα κλύες !

Σ' ἄλλο στόμα ἐτοῦτο δὲν ἦθελ' εἶναι ἓνα κουπλιμέντο γιὰ
μᾶς, ἀλλὰ σὺ στόμα τῆς σόρας Μενεγίνας δὲν ἦτανε τίποτ' ἄλλο,
εἶχε λίγο νὰν τὸν πῇ καὶ τὸν εἶπε.

— Ἡ ἀρχοντοπούλαις σας τί κάνουνε;

— Καλά είναι τὰ δύστυχα ἡ Φροσύνη διαβάζει τὸ μυθιστόρημά τζη καὶ ἡ Θέκλα τὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

— Εἶναι περίεργο ν' ἄχουνε γούστα τόσο διαφορετικά!

— Εἶναι βλέπετε ἡ διαφορτικὴ ἀνατροφή ὅπου ἐλάβανε, ἡ
Θέκλα ἀνατράφηκε ἀπὸ τὸν ματάρμπα τῆς τὸν παπᾶ ὅπου τὴν
ἐκαμε σχεδὸν Θεολόγο, καὶ ἡ Φροσύνη δὲν ἠθέλησε νὰ δοθῇ ποτὲ
νὰ σπουδάξῃ τίποτε τῆς προκοπῆς παρὰ οὕτω τὴν ἡμέρα στὰ
μυθιστορήματα.

Μὲς τὴν ὥρα ἔμπαινε ἡ Φρόσω, ἦτανε ὡς δεκάξη γρονῶνε ἄσπρη, ῥοδοκόκκινη, ξανθὴ καὶ μὲ ἕνα ζευγάρι μάτια ποῦ δὲν ἔχαμπήλωνε παρὰ ὄντες ἤθελε τῇ πέσῃ τίποτ' εἰ γάμου, μᾶς ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι μὲ μεγάλην χάρι, μᾶς ἐρώτησε γιὰ τὰ σπῆτια μας καὶ ἐπῆγε καὶ ἔκατ' εἰ κοντὰ στὴ μάνα τῇ σὰ νάθελε πάει νὰ κάτ' τ' εἰ κοντὰ σὲ μία τῇ φιλονάδα.

— Καὶ τί καλὰ ἐδιαβάζετε Κυρ. Φρόσω;

— Τὰ ἀπόκριφα τῶν Παρησιῶν, καὶ μ' ἀρέσουνε πολὺ.

— Τὰ διαβάζετε γαλλικὰ φυσικά ;

— Ὅϊσκε, κατὰ διστυχίαν δὲν ἤξερω γαλλικά, γιὰτὶ ὁ σιορπά-
ρες μου ἐτίγινουενύτης νὰ μοῦ πάρῃ δάσκαλο, καὶ μοῦ λέει πῶς
μιανῆς κοπελὸς φθάνει ἡ γλωσσά τ' αὐτοῦ.

— 'Ο διοργάνωσός σου μπορῇ νὰ ἔχῃ τὰ δίκαια του, ἐκεῖνο όμως, ὅπου εἶναι βέβαιο εἶναι πῶς ἤθελε διασκηδάζετε πολὺ περισσότερον ἢ τὰ διαβάζετε ὅπως ἐγχαρτήθηκαν.

— Μου τὸ λέει καὶ ἡ Νένη Τζαρουχᾶ, ποῦ κείνη ξέρει τὰ
γαλλικὰ καλλίτερα ἀπὸ τὴ γλῶσσά τ' ἐξ.

— Ὡ βέβαια πρέπει νὰν τὰ ξέρη καλλίτερα, πετιέται ἡ μάνα,

— Μήτηρ δὲν κράζεις τὸν Πίπτην ποῦ θέλει νὰ με φανακίσῃ!

Ήτανε ἡ φωνὴ τῇ σιόρᾳ Θέκλας, ποὺ στοχοζόμενη πῶς δὲν
εἶναι κανεῖς, ἐρχότανε νὰ μολοῇ τὸν Πίππη, ὁ Πίππης ἦτανε
τὸ παιδί τὸ μονάκριβο τοῦ σιόρ Μένεγου. Ὁ σιόρ Πίππης κατα-
κόκκιнос, ὅλος βρώμιος ἀπὸ καφὲς, κομφέτο καὶ παμπουρλῆδες, βα-
στῶντες εἰς τ' ὄνα του χέρι ἕναν τζαρλατάνο ποὺ τ' ὄλλειπε τό-
να ποδάρι, καὶ στ' ἄλλο ἕνα κομματί μαντολάτο καὶ μὲ τὴ μποδιά
τοῦ γιομάτη ἀπὸ παστῆλια ἐπαρρησιαζότανε γιὰ ν' ἀπολογηθῇ.

— Δούλη σας Κύριοι! κάνει η Κυρ. Θέκλα μόλις μάς είδε, και χωρίς να παραγθῇ ξακολουθεῖ τὰ παράπονά της.

— Θεέ μου, δὲν ἤξυρὼν ὅποῖαν ἀνατροφὴν δίδεται αὐτοῦ τοῦ παιδαριόμου, εἶμαι εἰς τὸν καιτῶνά μου, ὅπου ἀναγινώσκω ἕνα πολὺ θαυμάσιον χωρίον τῆς Γενέσεως, καὶ τίς θὰ τὸ πιστεύσει αὐτὸς ὁ τρελὸς ἔργεται κάθε στιγμὴν καὶ μὲ ζαλίζει!

— Οὐ ή ψευτήρινα! φωνάζει ὁ Πίππος, ήτανε μάννα, μὰ τὸ Θεὸ
 στὸ παρεθύρι καὶ ἐπέταε τ' ἀδελφοῦ τοῦ Παγῆ, ἐκιοῦ μὲ τῇ
 μπαρμπέταις ἕνα κοντζά μου κομμάτι κομφέτο θηλικωμένο σ' ἕνα
 γραμμα, καὶ γιὰ τὴν εἶδα καὶ τζ' εἶπα πῶς θὰ στ' ὀρίσω ἤξετε
 τώρα νὰ μὲ μολογήση. χι! χι! χι!..

Ἡ κατηγορία ἦτανε πάρα πολὺ ξάστερη γιὰν' ἀντικρουσθῆ,
ἔλεγα λοιπὸν πῶς ἡ σφόδρα Θέελλα, μὲ οὐλοῦ τῆς Sang froid
καὶ τὰ ἑλληνικὰ τῆς ἤθελε τὰ χάσει! μὰ τὴν ἐσφαλὰ...

— Ἀδιάνθρωπον, ζωάριον ὀλίγον θέλω να ἔλθω να σοῦ σπάσω ἐκεῖνο τὸ λερωμένον προσωπάριον, δὲν πταίεις ὁμως ἐσὺ, πταίουν οἱ γεννητόρές σου διότι φέρονται πρὸς ἐσέ μετὰ μεγάλην ἀδυναμίαν! ἀλλ' ὅς τρέμουν μὴ τὴν πάθουν ὡς τὸν Ἀρχιερέα Ἡλὶ!

— Δούλη σας Κύριοι! καὶ με τοῦτο φεύγει.

—Ναῖσκε! ναῖσκε! ἐμουρμούριζε ὁ Πίππης· γιὰτὶ δὲν τὴ μολο-
γάω ποτὲ σ' ὅτι κάνει, καὶ ἐπροχθίς τὸ βράδυ ὅπου ἐκουβέντιαζε
ἀπὸ τὸ παρεθύρι μὲ τὸ μπάρμπα τοῦ Στεφανῆ ἐκεῖνὸν τὸ μεγάλο...

— Σκασμός! φωνάζει ἡ σίβρα Μενεγίνα, μὴ μπένης ποτὲ τζή
κουδέντες τοῦ μεγαλητερώνε.

— Ἡ Φρόσω ἦτανε ξερὴ ἀπὸ τὰ γέλια. — Τέλος πάντων ἡ ἡσυχία ἐπέστρεψε, ὁ Πίπτης ἐπῆε καὶ ἔκατ'ζε σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ καμαροῦ μὲ τὰ παιγνιδιά του, καὶ ἐμεῖς ἐπήραμε τὰ καπέλα μας

καὶ ἀποῦ ἐκείνου

ΔΗΜΟΨΑΛΤΗΡΙΟΝ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΕΥΣ

φρύδια τῆς γυναικὸς του καιμέτην θυγατέρα του ὅπ' ἔκανε τὴν ἀγάπην μετὰ τὴν Ἀγίαν Γραφή στὸ χέρι καὶ ποῦ ἐχάριζε μαντολάτα μετὰ τὰ γράμματα τοῦ ἀγαπητικῶν τῆς.

Ἐπῆαμε στὸ σπῆτι τοῦ φίλου μου ὁποῦ εὐρήκαμε ἔτιοιμο ἕνα καλὸ γιόμα, τ' ἀπόγνωμα ἐβγήκαμε καὶ ἐπροβατήσαμε, τὸ βράδυ ἐπαίξαμε καὶ τὴ νύκτα ἐκοιμηθήκαμε. Ἐτῆς ἐπεράσαμε τὴν πρώτη μας μέρα τοῦ χρόνου.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΛΙΝΩΔΙΑ.

Ἀφοῦ τὸ Θέατρον κατέστη τὸ μόνον ἀντικείμενον τὸ ἄρχον καὶ ἐπικρατοῦν εἰς τὰς συναναστροφάς μας, τὸ συνέντευκτῆριον τῆς κομψῆς μας γερωντονεολαίας, τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ἰμέγα τῶν καθημερινῶν μας ἐνασχολήσεων, τὸ κέντρον καὶ ἡ περιφέρεια τοῦ κοινωνικοῦ μας κυκλίσκου, οὐδὲ στιγμὴν καὶ ἡμεῖς δυστάζομεν νὰ διακυνδινεύσωμεν τὴν δημοσιογραφικὴν μας ἐλαχίστην ἀξιοπρέπειαν, χοριγοῦντες εἰς αὐτὸ τὸ μοναρχικὸν σκῆπτρον τῶν μικροσκοπικῶν μας σελίδων. Ἐσπέραι εἰς ὄφελος τοῦ δεινός ἢ τῆς δεινός, καὶ ἔσπέραν διαδέχονται, ἔσπέρας εἰς ὄφελος τῆς δεινός ἢ τοῦ δεινός, καὶ πόσαι ἐπιζήμιοι ἡμέραι ἀνατέλλουσι τοιοτοτρόπως διὰ τὸ φιλόμουσόν μας καὶ γενναῖον κοινόν! Εἰς τὸν γενικὸν τοῦτον κατακλυσμὸν τῶν θεατρικῶν προσκλητηρίων, σῶον καὶ ἀσφαλές μόνον ἐπιπλέει, ὡς ἄλλη κιβωτός, τὸ ταμεῖον τῶν ἐργολάβων, ὁ Πρεσβύτερος δ' αὐτῶν ὡς ἄλλος Νῶε, ῥίπτει μετὰ τοῦ Σὴμ, Χαμ, καὶ Ἰάφεθ, ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ἀσφαλείας του, βλέμμα οἴκτου ἐπὶ τῶν πνιγομένων καὶ βλέμμα φιλαρεσκείας εἰς τὸ τετράκλειδον κιβώτιον δυνάμει τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἐπιζήσῃ εἰς τὴν γενικὴν ταύτην μας καταστροφὴν! Τὰ προσκλητήρια ταῦτα συνοδεύονται ὡς εἰκὸς πάντοτε ἐκ τῶν ἐμφαντικῶν συστάσεων τῶν σχετικῶν πατρόνων καὶ ἐφόρων τῶν ὥραιων τεχν(ήτρι)ῶν, πρὸς δὲ θεατρικὰ ἀντιπολιτεύσεις — κόμματα — ἐφοδοὶ — πολιορκίαι, στρατηγήματα — συνθήκαι — προπαρασκευαί γελοῖως πομπώδεις, πρὸς ἐμψύχωσιν θεατρικῶν τινῶν ἀδυναμιῶν — θεατροπαθοῦς καὶ θεατροαπαιχτικῆς μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Θιάσου — ἐγκαταλείψεις πατρόνων — ἀποσχιρίσεις προστατευομένων καὶ ἐπὶ πάντων ὧν ἐπέμβασις τοῦ εὐλογημένου

ἐκείνου ἐπαρχιωτικοῦ πνεύματος !!!... Τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ; ὑπάρχουσι καὶ Κυρίαι αἵτινες εἰς τὴν γενικὴν ταύτην θεατροματιάν, εἰς τὸν πάνδημον τοῦτον ὄργασμὸν δὲν μένουσι ἄπλοι θεατοί, ὡς πολλοὺ γε καὶ δεῖ! μάλιστα ἵνα μὴ φανῶσι τῶν ἀνδρῶν κατώτεραι, ἐξελέξαν καὶ αὐταὶ τοὺς προτέγες τῶν, ἦτοι καλλιασθητικὰς συμπαθείας, ἐπομένως, ἡ μὲν ἐμψυχώνει δι' ἐνθαῤῥυντικῶν νευμάτων τὸν Βαρύτονον, ἡ δὲ χειροκροτεῖ τὸν Βαθύφθογγον, καὶ ἄλλη τέλος ἐξακοντίζει περιπαθέστατα καὶ φλογερώτατα βλέμματα πρὸς τὸν ὀξύφθογγον, ΔΑΚΝΟΥΣΑ ΚΑΙ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ ΔΑΚΤΥΛΑ !!!... Οὕτως τῶν πραγματιῶν ἐχόντων, ἄσμενοι προμαντεύομεν εἰς ὧλους καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον τοῦ εὐτυχοῦς τούτου Θιάσου εὐτυχεῖς ἔσπέρας, ἀφοῦ καὶ τὸ ὥραιον μας φύλον τοσοῦτον ὑπὲρ αὐτῶν ἐνδιαφέρεται.

Ἐν τούτοις ἡ ἐργολαβία μας κλαίει καὶ ὀδύρεται ὅτι τῶν ἐξόδων ὑπερβάντων τὰ ἔσωδα, τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς θ' ἀποβῇ πρὸς αὐτὴν ζημιωδέστατον, διὸ καὶ ἠναγκάσθη ἐναντίον τῶν ὑπαγορεύσεων τῆς τετραπλῆς τῆς συνειδήσεως νὰ ἀπολογίσῃ εἰς τὴν Κυρίαν Βουρατῆνην (τὴν ἄλλην πρώτην γυναῖκα) ὅλα τὰ ἔξωδα τῆς ἐσπερίδος τῆς, ἀντὶ τοῦ ἡμίσεως, καθὰ φέρει τὸ συμβόλαιόν τῆς, ἡ διαφορά αὕτη συνίστατο εἰς πέντε δίστηλα, ποσὸν ναὶ μὲν οὐτιδανὸν ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐξίσωσιν τῶν λογαριασμῶν τῆς ἐργολαβίας, ἡ τοῦλάχιστον νὰ ἐλαττώσῃ τὸ deficit τοῦ ταμεῖου τῆς! Συναισθανόμενοι καὶ ἡμεῖς τὴν δυσάρεσόν τῆς θέσιν, τὴν ἐπιβάλλουσαν εἰς αὐτὴν καὶ μέτρα καὶ μέσα ὧς ἀπάγοντα εἰς τὰ γενναῖα της φρονήματα, τολμῶμεν νὰ τῇ συμβουλευσώμεν νὰ προσδιορίσῃ ἔσπέραν καὶ αὕτῃ πρὸς ὄφελός της, ἐκδίδουσα τὸ ἐπόμενον προσκλητήριον:

ΘΕΑΤΡΟΝ Ο ΚΕΦΑΛΟΣ.

ΑΛΛΟΚΟΤΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΝ ΤΗΣ

ΚΑΘΑΡΑΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

Πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐργολάβων τοῦ Θεατρικοῦ ἔτους 59-60.

Πρόγραμμα τοῦ Θεάματος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

Τετραπλῆ α Εἰμασθε ἡ δὲν εἰμασθε ὡς ἐκ τοῦ ἀνεκδότου

Μελοδράματος, «Οἱ Ἑργολάβοι» ἐκτελεσθησομένη ἐν πλήρει ὁρχίστρια ὑπὸ τῶν ἀποζημιωθησόμενων.

Μέρος Β'.

Διωδία μὲ σχολιότητος ἐπὶ τοῦ θέματος « Τράει, τράει, τράει τὴν πῆραν καὶ πάει, » ἐκτελεσθησομένη διὰ Κλαρίνου καὶ Σάλπιγγος ὑπὸ τοῦ Κ. Γ. Μολφέτη τοῦ καὶ βιολαντζῆ λεγομένου, καὶ τοῦ Κυρ. Α. Προκόπη, οἵτινες φιλοφρόνως προσφέρονται.

Μέρος Γ'.

Διωδία « Ἄς λογαριαστοῦμε » ἐκ τοῦ μνησθέντος Μελοδράματος, ἐκτελεσθησομένη ἐκ τῶν δύο μᾶλλον διαφωνούντων Ἑργολάβων.

Μέρος Δ'.

Κωμωδία γελοιωδестаτή εἰς τέσσαρας πράξεις « Τὴν ἔπαθαν οἱ Νικολάκιδες » ὑπὸ τῶν Φιλοδραματικῶν Νέων, οἵτινες συνήθως προσφέρονται.

Μέρος Ε'.

Πλαστικαὶ Εἰκῶνες : Τὰ Βασανιστήρια τοῦ Προκρούστου, — Ὁ Πύργος τῆς Πείνης, — Ἡ Πυργοποιία, ὑπὸ τῶν Ἑργολάβων, τῆς Μελοδραματικῆς Ἑταιρίας, καὶ τῆς ἰσοβίου Εὐγενούς Ἐπιτροπῆς.

—ο—

Ἰδοὺ, φιλόμουσοι καὶ γενναῖοι Συμπολῖται, τί προσφερόμεν εἰς ὑμᾶς πεποιθῶτες ὅτι ἡ τρυφερά Σας καρδιά, ἡ περιοδικῶς συγκινουμένη εἰς τὰς προσκλήσεις ξένων, δὲν θέλει φανῇ ἥττον πρόθυμος, οὐχὶ νὰ εὐεργετήσῃ ἀλλὰ νὰ ἀποζημιώσῃ τέσσαρας Συμπολίτας, οἵτινες ἐπιδιώκοντες μόνον καὶ μόνον τὸ Συμφέρον, τὴν διανοητικὴν ἀνάπλασιν, καὶ τὴν μόρφωσιν τῆς καλλιαισθησίας Σας, ποσῶς δὲν ἐδύσταξαν νὰ φορτωθῶσι τὸ ἀτλάντειον βάρος τῆς Θεατρικῆς ταύτης ἐπιχειρήσεως.

Τὸ Θέατρον ἐν πλήρει σκοταφίᾳ.

Ἀρχεται εἰς τὰς ὥρας 7 1[2

Ο ΒΑΡΥΤΟΝΟΣ Κ. ΣΟΥΤΕΡ.

Κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς περελούσης Πέμπτης 28 Ἰαννουαρίου ἔτ. ἑλλ. ἐλάμβανε χώραν ἡ πρὸς ὄφελος τοῦ Α. Βαρυτόνου πα-

ράστασις, τοῦ θεάτρου φωταγαγομένου καὶ ἐξωθεν καὶ ἐσωθεν· Ἡ δημοτικότης καὶ ἡ ἱκανότης τοῦ Καλλιτέχνου τούτου τῷ παπαρήγαγεν φίλους, προστάτας καὶ θειαστάς εἰς ὅλας τῆς Κοινωνίας μας τὰς τάξεις πρὸ πάντων δὲ μεταξὺ τοῦ Ἀξοῦ ἀναρίθμητον ὄθεν συνέρευσε τὸ πλῆθος κατὰ τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο, ἡ Πλατεία ἐκινδύνευε νὰ καταχωσθῇ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν συμπιεζομένων ἀνθρωπείων στιβάδων—ἅπαντα τὰ θεωρεῖα Κυριοστόλιστα καὶ τὸ ὑπερῶν παρίστα, καθ' ὅλην του τὴν ἔκτασιν, πυριμίδας εὐθύμως νεουσῶν κεφαλῶν. Ἡ παρὰστασις δ' ὅλη ἦτο συνεχῆς καὶ θοριβώδης θρίαμβος διὰ τὸν εὐεργετούμενον, ὅστις μικροῦ ἐδέησε νὰ ταφῇ ζῶν ὑπὸ τὰς βολὰς τῶν ἀνθέων, τῶν στεφάνων, τῶν περιστερῶν καὶ τῶν χρυσογραμμάτων στιχαρίων· ὅτε δὲ εἰς τὴν γ'. Πράξιν τοῦ Σουλίου ἐπορουσιάζετο μὲ τὴν Σημαίαν μας, τότε δὲ τότε ὁ ἐνθουσιασμός ἐφθανε εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, τρίχρωμος δὲ Σημαία τῷ ἐρρίπτετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τὴν ὁποίαν δραξάμενος ἦγωνε μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς, ἦτο ἐκεῖνη ἐκφρασίς εὐχῆς ψυχῆς ἐλευθερίας!.. Σίσωμον τὸ θέατρον καὶ ἀπὸ ἐν καὶ μόνον αἶσθημα ἐμπνεόμενον ἀπεκρίνετο διὰ ἐπευφημιῶν καὶ ζητοκραυγῶν εἰς τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν τοῦ υἱοῦ τῆς Αὐσονίας, ἥθειεν εἰπεῖ τις ὅτι Θεόμυθος Προφήτης, ἀναγινώσκων τὴν βίβλον τῶν ἐσομένων, ἦγωνε τὰ σύμβολα τῶν δύο ἀδελφῶν ἐθνῶν—Ἀριστος ὁ οἰωνός, ὦ Σοῦτερ! καὶ τὸν δεχόμεθα, ἀν οἱ συμπαθεῖς τῆς κοινῆς δυστυχίας δεσμοὶ μᾶς προσπειλάζωσιν ἄς μᾶς ἐνώσῃ καὶ κοινὴ ἀποκατάστασις!

Διεκρίνετα τὰ μέγιστα κατὰ τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο καὶ ἡ πρωταγωνιστρία Κ. Τούρκη, ἥτις μετὰ πλείστην ὀψης ἐπιτυχίας διέτραγώδει τὴν Χαΐδω.

Τὸ ποσὸν τοῦ εὐεργετήματος, ἀνάλογον μᾶλλον εἰς τὰς οἰκονομικάς μας δυσχερείας ἢ εἰς τὴν καλὴν μας πρόθεσιν, ἐφθασεν μολαταῦτα εἰς δίστυλα 260 ἐπὶ τοῦ δίσκου, πληροφοροῦμεθα ὅμως ὅτι πολλοὶ Κύριοι μελετῶσι νὰ κάμωσι ἰδιαιτέρας ἀποστολάς.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΔΙΑΛΟΓΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΙΑΤΙ ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ—ΔΙΑΤΙ, ΜΟΛΙΣ ΕΙΔΗΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΝ ΑΡΙΘΜΟΝ

τῆς α' Αποθήκης, » μερικὰ ἀρχοντόπωλα ἐταραχθήκανε τόσο, ὥστε ὁποῦ ἀπὸ τὸν πολὺ τους θυμὸ ἐκαταντήσανε μανιακοὶ καὶ σοὺ ἐδίνανε μέσα ἔς ἓνα σπετσαρὶὸ τόσες βρισιεῖς, ὁποῦ οὔτε νῆτανε χαμᾶλιδες; . . .

— Αἰ! φίλε μου, — τοῦ ἀποκρίθηκα — μίαν φορὰ ἓνα παιδάκι ἐγύριζε σὶδὸ φόρο καὶ ἐφώναζε: « μὰ τὴ πετροῦλα θεὸ νὰ ρίξω, πομπωμένον θὰ κτυπήσω » καὶ μέσα ἀπὸ περισσότερους ἀπὸ χίλιους ἀνθρώπους ὁποῦ ἦτανε ἓνας ἐπετάχτικε καὶ τοῦ εἶπε: αἰδὲς καλὰ μὴ μὲ πάρης ἐμὲ γιὰτὶ σοὺ σπᾶω τὰ μούτρα. » Ἐῖσι τὸ πάθανε καὶ τὰ ἀρχοντόπωλα ἐκείνα· εἶπα γιὰ ἐκείνους τοὺς ἀγύρτας, ὁποῦ βασταίνουने τὴ σημαία τοῦ ριζοσπαστισμοῦ θηλυκωμένη κτλ. καὶ ἐκείνοι τόπειραν ἐπάνου τους, καὶ διὰ τοῦτο ἐθυμώσανε.

— Ἀλλ' ἀρ' οὐ καὶ ἐσὺ δὲν τοὺς ἐμελετοῦσες κατ' ὄνομα; ποῖδς τοσὺ τόπε πῶς ἔγραψες γιὰ δαύτους;

Ἰ Ποῖδς τοσὺ τόπε; Ὡμορφη ἐρώτησι! Ὁ κόσμος, πῶρριξε μὲ μίας τὰ μάτια του ἀπάνου τους, καὶ ἡ συνείδησί τους, ὁποῦ ἀμέσως τοὺς ἐκέντησε.

— Ὅσο γιὰ τὸ πρῶτο τὸ πιστεύω, ἀλλὰ τὸ δεῦτερο συχώρεσέ με νὰ μὴν τὸ παραδεχθῶ.

— Καὶ διατί;

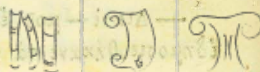
— Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον: ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ΔΕΝ ΕΧΟΥΝΕ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙ.

Εἰς τὴ παρατήρησι ἐτούτη τοῦ φίλου μου μὴν ἡξεύρωντας τί νὰ ἀποκριθῶ, ἐσιώπησα. Ἐσυλλογίσθηκα μόνον πῶς, σὰν ὁποῦ ἔχει περισσότερη ἡλικία, ἔχει καὶ περισσότερη πεῖρα καὶ γνωρίζει τοὺς ἀνθρώπους καλλίτερα ἀπ' οἱ τοὺς γνωρίζω ἐγώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ.

Ἐ Ο' Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΛΙΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ».

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΔΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑ'ΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 10ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λεπτά 45. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

Κεφαλληνία, 14 Φεβρουαρίου 1860.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΚΕΦΑΛΙΚΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ
ΚΑΤΑΚΛΕΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΥ.

Mais à quoi bon prendre des masques?

Déjà nos figures fantasques

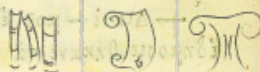
Semblent faites pour les jours gras

Ne nous déguisons pas!

(Almanaeh Chantant 1860)

Αἱ θύραι τοῦ Βουκεφάλου μας, τοῦ νέου τούτου Νχοῦ τοῦ ἱάνου, αὖριον κλείονται καὶ ἄσμενοι εἰσαγγέλλομεν εἰρήνην εἰς ὅλην τὴν κομφοεργολαβοβουκεφαλικὴν σφαίραν!.. Οἱ Βουκεφαλίζοντες ἔχουσι ἐξάμηνον ἀντικωχὴν ὅπλων τῆς ὁποίας θέλοντες δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν τὰ μέγιστα. — Τί δὲ νὰ εἴπωμεν πρὸς τὴν εὐαίσθητον ἐκείνην μερίδα τῆς Κοι ν ῆ ς Ν ε ο λ α ί α ς μ α ς εἰς ἣν ὁ Βουκέφαλος προσεῖνεγκεν εὐρὸ τὸ στάδιον πρὸς ἐξωτερικευσιν τῶν Παλμῶν τῆς Καρδίας της; Τῇ εὐχόμεθα ἐξάμηνον ὑπομονὴν καὶ ἰσόχρονον ἐπιμονὴν patientia omnia vincit!. Ἄλλως τε ἡγγικεν ἡ Τεσσαρκοστή, ἡ νηστεία τοῦ ΚΟΒΑΤΕΤΙΟΥ καὶ νηστεία καρδίας καὶ ἐνὶ τρέφομεν ἡμᾶς καὶ τὰς ἐμὰς ψυχὰς, ἡμᾶς, καὶ τὰ τοιαῦτα

TEATRO BUCEFALO

IL BARBIERE DI SIVIGLIA.

Siamo felici di poter offrire ai nostri lettori un frammento di lettera del M.^o Bellini scritta dall' altro Mondo ed indiritta ad un suo amico di quassù, che gentilmente ce la comunicò permettendocene nell' istesso tempo la pubblicazione — approfittandoci di questo preziosissimo Manoscritto non possiamo far a meno di ringraziar cordialmente questo nostro corrispondente Belliniano, che in tal modo ci capacita d' inserir un articolo teatrale rivestito di tale un Autorità e a cui non potrassi apporre se nonchè il M a g i s t e r d i x i t.

CORRISPONDENZA.

Del mondo di giù con quello di sù.

VINCENZO BELLINI A. N. N.

— o —

Campi Elisi Scientifico — Letterario —
artistici. Aprile ∞

Mio Caro Collega Postumo

Ve lo ripeto anco una volta che in questi beati siti d' eterno crepuscolo e di continua primavera, si sta tanto ma tanto bene che un anima d' artista assuefatta alle vicissitudini del quondam nostro Mondo sublunare ed alle stravaganze e variabilità terrene, e tentata quasi quasi ed annojarsi, jer l' altro appunto m' intratenevo su di ciò col buon Cimarosa, col Lulli e col Cagliostro; quest' ultimo commosso della mia nostalgia con un di quei sorrisi sardonici a lui particolari mi disse — Se tanto desiati punge del tuo ex — Mondo, vo' contentarti! guarda in questo specchio, e

sbramati a tuo talento! — Voglio farti assistere alla rappresentazione del Barbiere del Rossini, non solo, ma per offrir ampio il campo alla tua maldicenza artistica, ti trasporterò su questo cristallo il Teatro Parigino ed il Cefaleno ove contemporaneamente si dà quest' opera, ingegnati se puoi a far un parallelo tra le *Théâtre des Italiens* ed il Bucefalo! — a questi sui detti parvemi che un sudor di gelo mi scorresse per tutte le membra; come se fossi tuttora vivo, e mille affetti tra loro contrari si dilaniavano ciocchè i vivi chiamate cuore!... esser testimonia oculare della vivente gloria d' un confratello e vederlo lui stesso gonfio tutto còrre da un paechetto de *s Italiens* palme e allori se non immeritati almeno troppo profusamente elargiti, ed io starmene chi sa per quanto in questa deliziosa passività in questa beata inerzia!... ma finira quest' esilio e l' anima del Bellini sarà anco una volta emanata, si riincernerà e ritornerà ad occupare il posto dal quale fu sì intepestivamente e bruscamente sbalzata!... perdona amico mio, perdona questi d' un anima tribolata amorosi deliri! perdonali tu sopra cui l' arte esercita un sì possente e felice ascendente; piangi! piangi! anima predestinata al pianto d' un genio sventurato; unisci i tuoi lamenti ai gemiti d' un cuore ancor palpitante d' amore artistico, malgrado il duro gelo d' una sì lunga morte!

Amor, che a nullo amato amar perdona,
Presemi del costei piacer sì forte
Che come vedi ancor non m' abbandona!

Calmate appena le prime impressioni feci; uno sforzo su di me stesso e gettai gli sguardi sullo specchio incantato. L' orchestra a *ux Italiens* intona la sinfonia d' introduzione, quella del Bucefalo attende in silenzio ch' abbiano finito a Parigi per incominciare assieme l' entrata del Coro — Non so capire con che dritto il Maestro di Cefalonia abbia escluso dell' opera una parte sì essenziale e sì integrante!

S' alza finalmente il Telone in ambi i Teatri —

Este il d' *Almaviva* fatto a Parigi dal Mario ed in Cefalonia dal Zambini: il primo mantiene molto l' altro promette

TEATRO BUCEFALO

IL BARBIERE DI SIVIGLIA.

Siamo felici di poter offrire ai nostri lettori un frammento di lettera del M.^o Bellini scritta dall' altro Mondo ed indiritta ad un suo amico di quassù, che gentilmente ce la comunicò permettendocene nell' istesso tempo la pubblicazione — approfittandoci di questo preziosissimo Manoscritto non possiamo far a meno di ringraziar cordialmente questo nostro corrispondente Belliniano, che in tal modo ci capacita d' inserir un articolo teatrale rivestito di tale un Autorità e a cui non potrassi apporre se nonchè il *M a g i s t e r d i x i t*.

CORRISPONDENZA.

Del mondo di giù con quello di sù.

VINCENZO BELLINI A. N. N.

— o —

Campi Elisi Scientifico — Letterario — artistici. Aprile ∞

Mio Caro Collega Postumo

Ve lo ripeto anco una volta che in questi beati siti d' eterno crepuscolo e di continua primavera, si sta tanto ma tanto bene che un anima d' artista assuefatta alle vicissitudini del quondam nostro Mondo sublunare ed alle stravaganze e variabilità terrene, e tentata quasi quasi ed annojarsi, jer l' altro appunto m' intratenevo su di ciò col buon Cimarosa, col Lulli e col Cagliostro; quest' ultimo commosso della mia nostalgia con un di quei sorrisi sardonici a lui particolari mi disse — Se tanto desio ti punge del tuo ex — Mondo, vo' contentarti! guarda in questo specchio, e

sbramati a tuo talento! — Voglio farti assistere alla rappresentazione del Barbiere del Rossini, non solo, ma per offrir ampio il campo alla tua maldicenza artistica, ti trasporterò su questo cristallo il Teatro Parigino ed il Cefaleno ove contemporaneamente si dà quest' opera, ingegnati se puoi a far un parallelo tra le *Théâtre des italiens* ed il Bucefalo! — a questi sui detti parvemi che un sudor di gelo mi scorresse per tutte le membra; come se fossi tuttora vivo, e mille affetti tra loro contrarij si dilaniavano ciocchè i vivi chiamano cuore!... esser testimonio oculare della vivente gloria d' un confratello e vederlo lui stesso gonfio tutto còrre da un pacchetto di *Italiens* palme e allori se non immeritati almeno troppo profusamente elargiti, ed io starmene chi sa per quanto in questa deliziosa passività in questa beata inerzia!... ma finira quest' esilio e l' anima del Bellini sarà anco una volta emanata, si reincarnerà e ritornerà ad occupare il posto dal quale fu sì intepestivamente e bruscamente sbalzata!... perdona amico mio, perdona questi d' un anima tribolata amorosi delirij! perdonali tu sopra cui l' arte esercita un sì possente e felice ascendente; piangi! piangi! anima predestinata al pianto d' un genio sventurato; unisci i tuoi lamenti ai gemiti d' un cuore ancor palpitante d' amore artistico, malgrado il duro gelo d' una sì lunga morte!

Amor, che a nullo amato amar perdona,
Presemi del costei piacer sì forte
Che come vedi ancor non m' abbandona!

Calmate appena le prime impressioni feci uno sforzo su di me stesso e gettai gli sguardi sullo specchio incantato. L' orchestra *aux italiens* intona la sinfonia d' introduzione, quella del Bucefalo attende in silenzio ch' abbiano finito a Parigi per incominciare assieme l' entrata del Coro — Non so capire con che dritto il Maestro di Cefalonia abbia escluso dell' opera una parte sì essenziale e sì integrante!

S' alza finalmente il Telone in ambi i Teatri —

Esce il *Primo* Almaviva fatto a Parigi dal Mario ed in Cefalonia dal Zanni; il primo mantiene molto l' altro promette

assai—Esce Figaro a Parigi dal Badiali a Cefalonia dall'Ortolani entrambi fanno la loro parte a meraviglia.

Ecco Don Bartolo—Lo Zucchinielli lo fa da vero artista il Dondi lo fa bene e specialmente quando, quando . . . sembra una statua che par propriamente quella del Commendatore che viene ad invitar a cena Don Giovanni

Vediamo la Bosina come viene trattata:

Le bellissime basse note della Signora Alhoni fanno rimaner di stucco i Parigini, ma i Cefaleni ammirano i voli ardimenti o si della Signora Assunta Turchi, ciò che manca a l' una se lo trova in abbondanza nell'altra; la prima è una Rosinetta ma la seconda è una Rosinettona, i loro rispettivi meriti uniti insieme vi darebbero una Rosina quale fu dal Rossini ideata, La maestria ed il possesso con cui la prima si riposa sulle note di sotto è sorprendente, ma la leggera leggiadria della Signora Turchi nello svolazzare per l' eterree regicni d' o l t r a r i g o è veramente innarivabile!

Don Basilio mal fatto dal Gori a Parigi e contrafatto dal Sutter a Cefalonia non è più riconoscibile—Il primo sembra un Pantalone, ed il secondo un Arlecchino travestito—Osservo ad entrambi che gli attori non devono mai emanciparsi dallo spirito dell' Autore per quanto meschino e limitato lo sembri!

Quanta affettazione e caricatura mostra il Mario nel Mascalco e nel Don Alonso altrettanta semplicità e naturalezza scorgesi nel Zannini! quando poi fa da ubbriaco lo fa cesi bene ma così bene, ch' è difficile il discernere se lo finga o se veramente lo sia!

Fa sapere al Bonicoli che i suoi dolci concetti giunsero più d' una volta fra noi sulle ali di quella Diva Armonia che dilettevolmente accorcia i lunghi istanti del nostro perenne esiglio.

Addio! Addio! Addio! Ama per tutta un eternetà chi fu.

VINCENZO BELLINI.

Per copia conforme

Ferdinando F. Oddy.

TO APΘPON THΣ « NEΑΣ EΠOXHΣ »

Chi è colui che se 'ne vien discosto
Dagli altri, tinto il sen di sangue e d' ostro?
I dissi al mio maestro; ed ei ben tosto;
Egli è Caton, famoso in ogni inchiostro,
Che prestò altrui per or la sua moglie; }
E d' esempi non manca il secol nostro.

(Parini, il Trionfo della spilorceria.)

Parli omai come i putti alle natrici,
dici tutto col dice e nulla dici.
(Angiolo d' Elci).

Οἷοί μ' ὦ πονηρὲ βωμολοχεύμασιν ταραίτταις;
(Ἀριστοφ. Ἰπ. στ.χ 902.)

Ἄνθρωποι διὰ τοῦς ὁποίους οὐδὲν ἱερὸν, οὐδὲν ὅσιον ὑπάρχει· διὰ τοῦς ὁποίους ἡ ἀνθρωπότης, ἡ πατρις, ἡ οἰκογένεια, ἀντὶ τῆς ἡναι ἀντικείμενα ἀγάπης καὶ μερίμνης, εἶναι ἀπειναντίας τόσα σημεῖα κερδοσκοπίας, τὰ ὅποια κατὰ τὰς περιστάσεις ἐγκολποῦνται ἢ ἀπωθοῦσιν· ἄνθρωποι, διὰ τοῦς ὁποίους αἱ ἱερώτεραι ἰδέαι εἶναι ἀντικείμενα χλευασμοῦ καὶ περιφρονήσεως, δὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον ἂν ἐπετέθησαν ἐσχάτως καὶ κατ' ἐμοῦ, καὶ διὰ τίνος ἄρθρου των, ἐν τῷ 81ῳ ἀριθμῷ τῆς « Νέας Ἐποχῆς » καταχωρηθέντος, προσπαθοῦσι νὰ μὲ σύρωσιν εἰς τὸν βέρορον τῆς ἀτιμίας καὶ τοῦ ὕλισμου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκείνοι κυλῶνται. Πρέπει μάλιστα τι νὰ θαυμάζῃ, ὅτι πρὸ πολλοῦ δὲν τὸ ἐπραξαν!

Κεκρυμμένοι ὀπισθεν δύο ψυφίων Ω. Ψ. ἐκτοξεύουσι κατ' ἐμοῦ πανθ' ὅσα ἡ ὀδηγοῦσα τὸν κάλαμόν των κερδοσκοπία πρὸς αὐτοὺς ὑπηγόρευεν· διαστρέφουσι, κατὰ τὸ δοκοῦν, τὰ γεγονότα καὶ δημοσιεύουσιν ἀνυπόστατα ψεύδη, καὶ τοῦτο, ἐκ προθέσεως, ἵνα μὲ δυσφημήσωσι καὶ συκεφαντήσωσι! φρονοῦσι δὲ οἱ ἄθλιοι! ὅτι εὐκολώτερον θέλουσι ἐπιτύχει τοῦ μιανοῦ καὶ βδελυροῦ σκοποῦ των καθόσον ἐγὼ, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ εἰσδύσω εἰς τὴν πυκνὴν τῆς ἀνωταύτης ἀτμοσφαῖραν, δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ ἀπολογηθῶ καταλλήλως. Δὲν μὲ λανθάνει ὁ τρόπος αὐτῶν.

Ἐνθ' οὐτιωδῶς δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ὑπερχασισταί τοῦ Κ. Ἀννίνου, προβαίνουσιν ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ, δολίως καὶ ἰησουϊτικῶς, ὡς ῥιζοπαῖται, ὡς φιλοπάτριδες καὶ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μεριμνῶντες;—ὕπὲρ τοῦ λαοῦ, τὸν ὅποιον ἴσως μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδέποτε ἐνεθυμήθησαν, Ἄλλ' ἂν ἀληθῶς εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ φιλοπάτριδες διατὶ κρύπτωνται; τὸ τοιοῦτο εἶναι ἴδιον χαμερπῶν καὶ ἀτίμων!... διατὶ δὲν δημοσιεύουσι τὰ ὀνόματά των; Ἰδοὺ τί τοὺς προσκαλοῦμεν νὰ πράξωσιν, ἂν ἔχωσι χαρακτῆρα· ἄλλως ἐξουσιοδοτούμεθα νὰ τοὺς θεωρῶμεν ὡς Αἰσχροὺς καὶ Ατίμοις Ψευστάς, Ὡς Δολιοὺς καὶ Χαμερπίς Συκοφάντας καί, ὡς ἐκ τούτου, ἀναξίου; ἀπαντήσεως.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ.

ΦΙΛΕ ΣΥΝΤΑΚΤΑ ΤΗΣ « ΑΠΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ. »

Ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην πληροφοροῦμαι, ὅτι Κύριοί τινες (ἴσως ἵνα μὴ λησμονήσωσι τὴν τέχνην των) εὐηρεσθήθησαν νὰ διαδώσωσιν, ὅτι « ἐν σατυρικὸν χειρόγραφον, » τοῦ ὁποίου σήμερον διάφορα εὐρέθησαν ἀντίγραφα, συνετάχθη παρ' ἐμοῦ, διαδηλῶ ὅτι οὐδέποτε συνέπραξα, οὔτε συνεργάσθην, οὔτε ἐπεδοκίμασα παρόμοια ἔγγραφα, πολλῶ δὲ μᾶλλον τοῦτο, ἐν ᾧ ἀναφέρονται καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι μου, διὰ τοὺς ὁποίους ὀχι ὀλίγον ἐνδιαφέρομαι, καὶ Κύριοι τοὺς ὁποίους ἀρκετὰ γνωρίζω καὶ σέβωμαι. Δηλόνων δὲ ταῦτα, κηρύττω ψεύστας, τοὺς νοστιμευομένους νὰ διαδίδωσι τὰ τοιαῦτα. Ταῦτα φίλε Συντάκτα, παρακαλῶ νὰ δημοσιεύσῃτε διὰ τῆς Ἐφημερίδος σας.

Ἐν Ἀργυροπόλει τὴν 11/23 Φεβρουαρίου 1860.

ΠΑΝΑΓΗΣ ΑΝΤΙΠΠΑΣ.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑ » 1860

ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 10 ΤΗΣ ΑΠΟΘ. ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΣΠΟΥΔΑΙΟΛΟΓΙΑ

Σπεύδομεν, ἐν βίᾳ, νὰ κοινοποιήσωμεν τὸ παρὰ πόδας ὑπόμνημα, καίτοι φοβούμενοι ὅτι θὰ εἶνε φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ.— Ἐργολάβοι, ψεύσατε τὸν Διάβολον!..

Κεφαλῆνες.

Πολιτικαὶ δυσχέραι, ἡ ἀνθρωποκτόνος χολέρα, ἡ καστροπεπτικὴ τῶν σταφιδαμπέλων ἀσθένεια ἀφ' ἐνός, ἡ ἐπέλευσις τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου ἀφ' ἐτέρου, συνέτεινον ὥστε πρὸ δεκαετίας ἐν οἰκτρᾷ οἰκονομικῇ νὰ χεῖμεθα θέσει. Ὡς ἐκ τῶν πρώτων, ἀνεξαρτήτως τῆς ιδέας ὅτι δὲν προσεγγίζομεν ὡς ἔδει εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὅσον θελξικαρδίου ἄλλο τόσον ἐπωφελοῦς, συνάμα δὲ καὶ ἱερᾶς μετὰ τῆς μητρός μας ἐνώσεως. Ἀνεξαρτήτως λέγωμεν τοῦ ἀτυχήματος τούτου, ὑπεέσαμεν καὶ εἰς ἐκεῖνο τῆς στερήσεως τῶν ἀπαιτουμένων καὶ καταλλήλων θεσμῶν καὶ Νόμων πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν μας. Προσέτι δὲ ἡ ἀπαίσια χολέρα πολλῶν οἰκογενειῶν ὑστέρησε τὰ στηρίγματα αὐτῶν, καταλειποῦσα νεογνὰ ἀνευ γεννητόρων, καὶ γεννητόρων οἵτινες διὰ τοῦ μόνου ἰδρώτος των ἠδύναντο νὰ ἀποκτῶσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Κατόπιν δὲ τούτων ἐπῆλθε καὶ ἡ φρικαλέα τῶν σταφιδαμπελων ἀσθένεια ἐνεκα τῆς ὁποῖα τινὰ ἔτη ἐστερήθημεν τῶν κυριῶν τέρων δύο προϊόντων μας, τῆς σταφίδος καὶ τοῦ οἴνου. Μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς θειώσεως, κατεδικάσθημεν μετὰ ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ νὰ ἀνταλλάττωμεν τὸν χοῦν τῆς Ἰταλίας, ὃν μετὰ πολυχρονίων ἐπιπόνων μόχθων καὶ κόπων μεταχειρίζομεθα πρὸς θεραπείαν, ἥτις ἐκ τοῦ ἐνός μὲν μᾶς ἐπιφέρει εἰς τὰ προϊόντα ἱατρίαν, ἀφ' ἐτέρου δὲ μᾶς προσενεῖ δισιάντους πληγὰς, τὰς ὁποίας ἀπὸ καίρου εἰς καιρὸν, ἔχοντες, ἄκοντες, οἱ δανεισταὶ πρέπει νὰ σῶσιν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΥ

Ὡς ἐκ τοῦ δευτέρου, ὁ ἐπελθὼν ἐν γένει οἰκονομικός
σάλος ἔνεκα τοῦ ἀνωλεχθέντος πολέμου ἐπήνεγκε καὶ
εἰς ἡμᾶς τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα του. Ἡ ὑπερτί-
μησις τῶν σιτηρῶν, τῶν λοιπῶν τροφίμων, καὶ τῶν
πλείστων ἐκ τῶν ἀναγκαιούντων πρὸς διατήρησιν μέσων.
ἔφθασε καὶ ἔκτοτε διαμένει ἐν τῇ μικρᾷ μας ταύτῃ γω-
νίᾳ, ἥτις ἔνεκα τῆς μικρότητός της, ἐπαισθητότερον αἰ-
σθάνεται τὸ βάρος τῆς ὑπερτιμῆσεως.

Ἐνῷ λοιπὸν ἐστερημένοι καταλλήλων θεσμῶν, μα-
στιγωμένοι ἐξ ἀπηνῶν ἀσθενειῶν, βεβαρυμένοι ἐκ τῶν
βαρέων βάρων τῶν βαρυτίμων, πρὸς τὴν ζωάρκειάν μας
μέσων, ἐνῷ ἐν τοιαύτῃ κείμεθα θέσει. Ἰδοὺ θεατρικαὶ
παραστάσεις ἐν ὀλοκλήρῳ πενταμηνίᾳ ἐκτελοῦνται. Καὶ
Ἰδοὺ χιλιοστὰλληροι ὑπὲρ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ Θεάτρου
ἔρανοι γίνονται. Ὡς τῆς ἀβελτηρίας! Τὰ πραγματικὰ,
τὰ ἀναμφίλεκτα γεγονότα μαρτυροῦσι πενίαν, αἱ δὲ θεα-
τρικαὶ ἐπιδείξεις, ἐμφαίνουσι πλοῦτον! Τί τὸ αἷτιον
τῆς ἀντιφάσεως ταύτης; Ἐν ὅλῃ τῇ ἀμεροληψίᾳ καὶ ἐν
ὅλῃ τῇ ἐφικτῇ εὐθύτητι ἠθέλωμεν πειραθῆ, τὴν ἀνίχνευ-
σιν πρὸς ἀνεύρεσίν του. Ἀλλὰ περὶ τούτου δὲν πρόκει-
ται. Τὸ καταφαίνεστερον εἶναι ὅτι ἀντίθετοι συμπάθειαι
ὑπὲρ τῶν ὑποκριτῶν ἐγέννησαν κόμματα, τὰ κόμματα
προεκάλεσαν τὴν ἀμιλλαν, καὶ ἡ ἀμιλλα τὴν φιλοτιμίαν,
καὶ ἐπομένως προέκυψαν ὑπὲρ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ Θεά-
τρου γενναῖοι ἔρανοι. — Συμπάθεια λοιπὸν, ἀμιλλα, καὶ
φιλοτιμία ὑπῆρξαν οἱ γόνοι τῆς γενναιότητός Σας ὦ
Κεφαλληνες.

Ἀλλὰ ἂν ταῦτα πραγματικῶς ὑπῆρξαν τὰ αἷτια —
Ἐὰν ἀληθῆ τὰ προεκτεθέντα σπαραξικάρδια ἀτυχήματά
μας — Ἐὰν βέβαιον ὅτι πολλαὶ πολλαχοῦ ἐν τῇ Νήσῳ
ὑπάρχουν οἰκογένειαι αἷτινες θετικῶν τροφῶν τῶν μόνην
ἔχουν τὰ ἐν τῇ ξηρᾷ μας γῇ ἀναφύμενα εὐτελῆ χόρτα.
Ἐὰν θετικὸν ὅτι πολλαὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς μόνον, καὶ κε-
καλυμμένοι ἐξέρχονται πρὸς ζήτησιν ἄρτου. — Ἐὰν ἀναν-
τίρρητον ὅτι πολλοί, ὅχι τῶν τυχόντων πολλάκις, εἰς

πολλοὺς ἀπετάνθησαν ἐπικαλούμενοι ποταπὴν καὶ εὐτελῆ
βοήθειαν, ταλλήρου, καὶ ἡμιταλλήρου πρὸς ἡμερουσίαν
τροφὴν τῶν. Ἐὰν ἀναμφίλεκτον, ὅτι ἐν τῇ διαρκείᾳ τῶν
ιερῶν τούτων ἑορτῶν χωρικαὶ Οἰκογένειαι αἷτινες, ἀντὶ ὡς
ἄλλοτε ἐσυνείθιζον, νὰ φέρουν τὸ ἔλχιόν των, τὰ ζῳά των,
ἢ, ἄλλο τι καὶ μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν νὰ προμηθεύονται
τὰ ἀναγκαιούντα, πρὸς διατήρησιν τῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς ταύ-
ταις ἑορταῖς, ἀπ' ἐναντίας ἤλθον μεστὰι ἱκεσιῶν διὰ τὸν
ἄρτον, καὶ ἐπέστρεψαν ἐμπλεοὶ παραπόνων καὶ ἀπελπισί-
ων, ἐν τῇ οἰκίᾳ των δὲ εἰς τὰς κλαυθυμῆρας ζητήσεις
διὰ τὸν ἄρτον τῶν τέκνων τῶν ἀνταποκρίνοντο μὲ
δάκρυα καὶ στεναγμούς. — (Καὶ τοῦτο ἂς μὴ θεωρηθῇ ὡς
ὑπερβολή, καθότι, καὶ ὀνομαστὶ, ἂν εἶναι δέον, τὰ άτομα
ἀναφερθῇσονται.) Ἐὰν ἀδιαφιλονίκητον, ὅτι παῖδες μὴ
υπερβαίνοντες τὰ δέκα ἔτη, ἀναγκασθέντα ἐκ τῆς πείνας,
ἔφυγον τῶν Μητέρων των καὶ ἤλθον εἰς τὴν πόλιν ὅπως
χορτάσουν ἂν ὅχι ἄρτον, τοῦλάχιστον φλοῦδας ὁπώ-
ρων. Ναὶ ἤλθον ἀπὸ περιοχῆν ἐξώρου ἀποστήματος.
Ἐὰν τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι ἄνθρωποι προσδυμένης
ἡλικίας, οἷτινες ἐστερημένοι τῆς ἀπαιτουμένης φρο-
νήσεως, ἢ ὑποπέσαντες εἰς τυχέα δυστηχήματα
κεῖνται ἐν ἀπελπιστικῇ στερήσει. Ἐὰν γεγονὸς εἶναι
ὅτι πτωχοκομεῖον δὲν ὑπάρχει καὶ ἐπομένως ἡ τα-
λαιπορία εἰς τοὺς δρόμους περιφέρεται. Ἐὰν λέγω πραγ-
ματικὰ καὶ ἀληθῆ εἰσὶν ὅλα ταῦτα, δὲν εἶναι πρέπον, δὲν εἶ-
ναι καθήκον καὶ καθήκον ἐκ τῶν ἱεροτέρων καθηκόντων νὰ
ἐπικαλεσθῶμεν ἵνα ἀποταθῇ χεῖρ ἐλέους, χεῖρ περι-
θάλψεως, ὑπὲρ τῶν συναδελφῶν μας; — Ναὶ αὕτη ἡ ἀνα-
δειχθεῖσα ἀμιλλα, ἡ προσπάθειά Σας, καὶ ἡ φιλοτιμία
Σας, ἂς ἀναβῇ ἔτι μᾶλλον εἰς ὑψηλοτέραν καὶ εὐγενε-
στέραν περιοπὴν, ὧς αἷτινες, εἴτε ἔνεκα τοῦ πλοῦτου
Σας, — εἴτε ἔνεκα τῶν εὐτυχῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεών
Σας, — εἴτε ἔνεκα τῶν ἐπιστημῶν Σας, — ὑμεῖς οἱ Ναυ-
τικοὶ, ὑμεῖς ἐν γὰρ, οἱ εὐποροῦντες, οἷτινες ἔνεκα
τῆς μὲν ἢ τῆς δὲ αἰτίας ἀνεπερρέαστοι ἐμείνατε ἢ κατὰ

μικρὸν ἐβλάβητε ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν προεκτε-
θέντων ἀτυχημάτων, συνασπίσθητε, συμπράξτε, καὶ
ἀναπτύσατε, πραγματοποιοῦντες τὸ εὐγενές, καὶ φιλαν-
θρωπότερον τῶν αἰσθημάτων ὅπερ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν
Κεφαλληνίων ἐμφωλεύη, ὑπὲρ τῆς βοηθείας τῶν ἀτυχη-
σάντων Συμπολιτῶν Σας.

Σὺ δὲ ὦ Νεολαία ἥτις ἐν πράγματι ἐπέφερες τὸν
τόνον εἰς τοὺς προλεχθέντας ἐράνους, δρᾷς τὴν περι-
πτασιν ταύτην, ἵνα καταδείξῃς ὅτι καθὼς εἰς τὰ πατρία
διαπρέπεις, ἔνεκα τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων Σου, — οὕτω
καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὑπὲρ τῶν πασχόντων
ὑπερτερεῖς. — Ὑπερτέρησε δὲ, ἂν ὅχι κατὰ τὴν καταβο-
λὴν, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἐνέργειαν. — Ἡμεῖς δὲ οἱ
λοιποὶ οἵτινες γενναῖα προσφορά δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ
κίμωμεν, ὥς συμπράξωμεν καταβάλλοντες τὸ κατὰ
δύναμιν, ὅπερ ἀνάγεται εἰς τὴν τάξιν, ἣ νὸ Σωτὴρ ἡμῶν
ᾤρισε διὰ τὸν ὁβολὸν τῆς χήρας.

Ἀργὰ ὑπεκινήθη τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, πλὴν ὅχι
καὶ παράκαιρα. Ἀληθῶς δύο καὶ ὅχι ὀλόκληραι ἡμέραι
μᾶς μένουσιν, πλὴν ἡ θέλησις μόνον ἂν συντρέξῃ, τὸ
ἔργον περατοῦται ἐγκαίρως· τὸ ἀπροσδόκητον εἶναι καὶ
ἐπαισιθυτότερον. Ἐπειδὴ δὲ καλὸν τὸ ἔργον, ἔσεται καὶ
εὐχαριστώτερον.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐμπορικὸν Κατάστημα σύγκειται ἐξ ἑκα-
τὸν καὶ περίπου συνδρομητῶν. — Ἐπειδὴ εἶναι γνωστὰ
τὰ ὑπὲρ τῆς φιланθρωπίας αἰσθήματα τῶν μελῶν του.
Ἐπειδὴ ἐπίσης γνωστὴ εἶναι ἡ ἐμφρων, καὶ εἰς τὸ ἀγα-
θὸν βέπουσα Ἐπιτροπὴ του, ἥτις ὁμολογουμένως εἶναι
κίτοχος εὐγενῶν αἰσθημάτων, πρὸς Αὐτὴν ἐναπόκειται
ἡ περαιτέρω ἐνέργεια.

Εἰς Κεφαλληνίαν
εἰς τοὺς ἐράνους συμμεθέξας.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΝΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ». 1860.

ΛΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡΙΘΜΟΣ 11ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

Κεφαλληνία, 25 Φεβρουαρίου 1860.

Δημοσιεύομεν εὐχαρίστως τὸ ἐπόμενον.

— ο —

Νεολαία τῆς Ἑφτανήσου!

Οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν πατέρων σας στὴ Βουλὴ ἐκηρύξαν ἄν-
τιθρησκευτικόν τὸ Λύχνου! Τὸ Λύχνου σεῖς πρέπει νὰ τὸν
ἐλάβετε, ἐπειδὴ τώρα πλέον δίνω 350 ἀντίτυπα στὴν Ἑφταν-
νησο, καὶ πρέπει νὰ ἴδωτε εἰς αὐτὸν ὅτι δὲν ἐμπεριέχει τίποτε
ἐναντίον εἰς τὴ θρησκεία τὴν ἐδική σας, τὴ θρησκεία τοῦ ἐδιδά-
χθηκατε στὰ σχολεῖά σας, τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. — Οἱ Ἀν-
τιπρόσωποί μας λοιπὸν ἔχουν εἰς ἄλλη θρη-
σκεία!... — Πραγματικῶς, ἔχουνε τὴ θρησκεία τῆς Δημοκο-
πίας!... Ναι, ἡ Δημοκοπία εἶναι ἡ θρησκεία τους, διὰ τῆς ὁ-
ποίας κερδίζουνε 40-δίστηλα τὸ μῆνα!... 40-δίστηλα, ἀν-
ταλλαγμα τῶν ὁποίων ἐδώσαν τὴν ἐνπροπὴν τοῦ προσώπου τους,
καὶ τὸ μέλλον σας!...

Ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὰς δημοκοπικὰς συκοφαντίας ἐλὼς ἀπὸ
δαύτους νὰ τοὺς κράξω νὰ ἐκφρασθοῦν ἀπάνου στὸ Λύχνου μου,
τοῦ κάκου τοὺς ἐπαραινέσης νὰ δώσουν μία γνώμη τοῦ νὰν τοὺς
κάνη τιμὴ! Τοῦ κάκου τοὺς ἐνθύμιας ἐσὰς ὅπου αὐτοὶ ἤθελε
τοὺς κατακρίνεται· τὴ μερίδα τῶν νοσημόνων καὶ τιμίων ἀνθρώ-
πων τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἵντραποῦνε τὴν ἐξου-

ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΡΕΠΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

γενισμένην Εὐρώπῃ, ἡ ὁποία ἤθελε λάβει κακὴν ὑπόληψιν γιὰ τὴν κοινωνία μας· οἱ Δημοκόποι ἐκάμαν' καλῆτερους ἀπὸ ὅλα ταῦτα τοὺς λιπάριδες, τοὺς μιλόρδους, τοὺς κονσόλους, τοὺς πινατόρους, γιὰ τὸ τοῦτο τοὺς δίνουν ψήφους, καὶ ἡ ψήφοι εἶναι χρήματα!

Ἀλλ' ἂν ἔνα θυμά ἀπαιτῇ ἡ Δημοκοπία γιὰ νὰ ἐξιλεοθῇ καὶ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερα τὰ νησιά μας, ἐγὼ τῆς τὸ δίνω εἰς τὸ ἄτομό μου, ἐγὼ ἐτοιμασμένος ἀπὸ χρόνου· πρῶτα, καὶ τώρα φερμένος μισοστρατὶς στὸ Βωμότης. Ἐγὼ ἐχτυπήθηκα πάντα μὲ ὅλα τὰ εἶδη τῶν λαοπλάνων, καὶ δὲν ἐξέφυγα τὴ μάχην μήτε ὅταν τὴν ἴδα ἄνισον διὰ ἐμέ. Ἐγὼ θέλει ἀπαντήσω μὲ γεναιότητα καὶ τούτους τοὺς Δημοκόπους ἐμπρὸς εἰς τὰ Δικαστήρια, ἂν τὸ ἐπιθυμοῦνε. Ἐγὼ χτυπηθῶμαι προθύμως καὶ μὲ τοὺς δυνατωτέρους μου, ὡς καὶ ὄντις γνωρίζω πῶς θὰ μείνω νικημένος καὶ καταπατημένος γιὰτὶ ξέρω κηλὲς πῶς ὄντις ἡ Δικαιοσύνη νικεῖται, ἡ Ἀδικία κλονίζεται. . . . πῶς ὄντις ὁ κόκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, καὶ πολὺν καρπὸν φέρει;

Μὰ, σὰς τὸ λέω καὶ τώρα, στὸ ὅστερο βῆμα ποῦ μ' ἔχετε, Δημοκόποι ἀπονειομένοι, — Ἐγὼ, τὸ Μαρτύριον ἤθελα νὰ τὸ λείψω, κ' ἐσεῖς, δὲ σὰς συμφέρει τὰ μοῦ τὸ δῶσ' εἰς ἐτε.—

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

Τὸ ἐπόμενον ἀποθηκεύεται.

Ο ΚΑΥΓΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΠΛΩΜΑ.

Μία ἀπὸ τῇ πουλὶ γρηαῖς παροιμίαις εἶναι «ὁ καυγᾶς γιὰ τὸ πάπλωμα» καὶ ἴλοι ὥστόσο γνωρίζουν τὴν ἀφορμὴ τῇ γέννησίς της, γιὰ τοῦτο, στοχάζομαι, πῶς δὲν εἶναι χαμένος κόπος, καθὼς ὅλοι τὴ λένε, ἔτσι νὰ μάθουνε κιόλα, πῶς ἔτυχε νὰ γεννηθῇ ἔτσι ἡ πετυχημένη, ὥστε σὲ κάθε ὑπόθεσι νὰ ἴπορῃ νὰ κολλιέται.

Ἀπὸ καλοὶ κατεργαρεῖ, μὴ νυκτὶ μέσῃς τὸ δρόμο
Τὴ βροσιὰ καὶ τὴ βλαστήμην, πῶς κἀνέ φῶς καὶ τρόμο,

Εἰς τὸν ἔνανε, ὁ ἄλλος, 'σὰ στολίδι τὴ φορένεις,
Σὰ θανάσιμα, λογαῖτε, ὅπως ἦταν ἐχθρομένοι,
Ἄτιμε! — Ἐγὼ; ἐσύ 'σαι. Μασκαρᾶ! ἀλήθει-ἀλήθεια.
Νὰ χαθῇς! — Τσῶπα χαμένε, μὴ τὰ λόγια τόσο πλήθια!
Ὁ πλὴθ γέρο κατεργαρεῖς, εἰς τοῦ νιοῦ τ' αὐτὶ σιμῶνι.
Σφιχτὰ βρίζε, κρυφὰ τοῦ 'πε, ὅποιος τὴ φωνὴ ξεντῶνι,

Καὶ τὸ μυστικὸ βισταίνει

Οὔτε ὑποψίασι δίνει, κὶ ὅ,τι θέλει 'πιτυχαίνει.
Τὸ γνωρίζω, τοῦ 'π ὁ ἄλλος. — Θὰ σὲ σφίξω δὲ γλυτρονέεις
Δάσκαλε τὸ ἀρχιληστίας! πῶχεις μούτρο καὶ θυμόνεις
Ἐνας φρόνιμος ἀκούει τὸν καυγᾶ, καὶ τὸν πιστεύει,
Καὶ πετρεῖτ' ἀπ' τὸ κρεββάτι κὶ οὔτε ρούχα δὲ γυρεύει.
Μὸν τὸ πάπλωμά του πέρνει, κὶ ἀποπάνω του πετάει
Καὶ τρεχάτος νὰ προφτάσῃ μὴ τὸν ἔνα ὁ ἄλλος φάν,
'Βγαίνει. — καὶ μὲ μῖα φωνάζει «Αἱ! ἀδέλφια γαπηθῇτε.
Ἄστε τῇ βροσιᾷ, μὴ λάχῃς τὰ περσότερα καὶ μῆπτε.»

Πλὴν ἐκεῖνοι τὰ μαχαίρια

Ὄξου βγάνουν μανιωμένοι κ' ἐπιαστήκανε σ' τὰ χέρια.
Τότ' ὁ φρόνιμος ἐκεῖνος τὴν ὁρμήνεια παρατάει
Καὶ σ' τὴ μέση τους ἐμπαίνει, καὶ τὸ πάπλωμα πετάει.
Σ' τὴ στιγμή τ' ἀρπάζ' ὁ ἕνας, καὶ σ' τὴν πλάτη του τὸ ρίχνει.
Καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' ὀπίσω μὲ τὸ δάκτυλο τὸν δείχνει.
Τήραξε τὸν πρωτοκλέφτη, νὰ μὴ ἵντρέπεται, φωνάζει.
Ἀγκαλὰ ἵντροπὴ δὲν ἔχει ὅποιος ἔμαθε ν' ἀρπάζῃ.
Πλὴν ἐκεῖνος τὴ δουλειὰ του ἔτσι ἔλαμε τραβάει.
Καὶ τὴν τέχνη τοῦ καυγᾶ τοὺς τὴ θυμᾶται καὶ γελάει.

Τότ' ὁ φρόνιμος γυρίζει

Καὶ σ' τὸ σπῆτί του τρυπᾶ κὶ ἀρκινᾶ νὰ μουρμουρίζῃ:
Ὡμορφα μοῦ τὴ στελιάσαν τοῦτ' εἰ δὴ κατεργαρεῖς
Ἐτρεξα νὰ τοὺς χωρίσω, κ' οἱ καλοὶ νοικοκυρεῖς
Μ' ἀρπαξαν τὸ πάπλωμά μου! Πλὴν ἄς ἦθε τὴ νοήσω,
Καὶ νὰ βρίζουνται σ' τὸ δρόμο 'σὰν τρελλοὺς νὰ τοὺς ἀφίσω.
Ἡ γυναῖκά του πο' μίλιε τὸν ἀκούει, κ' εὐθὺς τρέχει
Ἐπὶ τὸν ὁδὸν τὴν ὁδοῦ, καὶ τὸν ἐρωτᾷ τ' ἔχει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΦΙΛΕΥΣΤΗΣ ΠΡΩΤΟΚΛΕΥΣΤΗΣ
ΜΟΓΙΣΤΟ ΠΑΠΛΩΜΑ, γυναῖκα, ἔκαμαν οἱ δὴ ἐκεῖνοι.

—Νοικοκύρη, τοῦ 'πε, γνῶσι
Βάλε, καὶ πουλιὸ μὴν τρέξῃς, ἂν κάνεις ματαμαλώση.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

(Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν)

Forse per udir qui l'ornato stile
Di Tullio o di Maron, credi che stretta
Stia tanta femminil turba e virile?
Musa non già; qui, Musa, s'aspetta
Uu fracido castron, che coi sui belati
Il folto stuol de' bacchettoni alletta'
(Parini, Teatro).

Ἐρθασεν ἡ Ἀποκρέω!... Καὶ εἰς ποῖαν ἔτου; ὦραν
ὀμιλῶ, Μοῦσα, μοζῇ σου; Ἴδε μέσα εἰς τὴν χώραν
Ἴδε πόσας ἀταξίας πράττουσι μικροὶ—μεγάλοι,
καὶ τὸν Βάκχον πῶς τερτίττει τῶν ἀνθρώπων τὸ κεφάλι!
Θριαμβεύοντα ὁ ὄχλος τὸν ἀκολουθεῖ καὶ χαίρει!
ὦ! ἃς χαίρει, ἃς χορεύει στοὺς γλυκεῖς τῆς πλώσκαας ἤχους!
Καὶ ἡμεῖς, ἐνῶ ἐκείνη ὥς ἀναίσθητον τὸν φέρῃ,
ἃς ὑπάρνωμεν ἡρέμα τοὺς σατυρικοὺς μας στίχους!

Πλὴν ποῦ πρῶτον νὰ στραφῶμεν
ἐνῶ ἅπαντας ἐξίσου ζαλισμένους θεωρῶμεν!
Ὅθι ἐμβῶμεν ἡμεῖς ἴσως στὴν κυμαίνουσιν πλατείαν,
τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους νὰ ἰδῶμεν τὴν ἀνδρείαν;
Ἐκατόγχιρες οἱ παῖδες γίνονται καὶ Γηρυόνην,
ὅπως λάθωσι βραβεῖον ἐν τεμάχῳ τρυγίας,
Ἦ ποτήριον κροσίου, τὰ ὁποῖα εἶναι μόναι
ἀμοιβαί τῆς τέραστειου καὶ λαμπρῆς αὐτῶν ἀνδρείας!
Ὅχι τοὺς Χυδαίους ὅμως, δὲν μαρτυροῦμεν ὦ Μοῦσα,
ἀλλ' ἐκεῖ, ὅπου ἡ τάξις τῶν ἀριστοκρατικῶν μας
Ἰσταται λαμπροφαιδρῶσα,
ἄγωμεν, ἵνα εὐρῶμεν ὕλην διὰ τὸν ἱστόν μας!
Εἰς τὸ Θεάτρον!—Ἐξόδεμῃ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς σημαίνει,

ὦ! ἐκεῖ ἃς πορευθῶμεν, ὅπου τὰς μεγαλητέρας
Καταχόσεις—ἀταξίας ἡ εὐγένεια ἐν γένει
κάμνει, πράξεις θὰ ἰδῶμεν τῶν τοῦ ὄχλου χειροτέρας.
Νὰ! ἀκούομεν τὸν ἦχον ἵππων τε καὶ ὄχημάτων,
εἰς τὴν θύραν ἀμιλλῶνται τίς αὐτῶν νὰ πρωτοφθάσῃ.
Οἱ Ἠνίοχοι τοὺς σπρώχνουν διὰ συνεχῶν κρουσμάτων
μάστιγος—ἡ τοῦ Αὐθέντοῦ προσταγὴ τοὺς ὑποτάσσει—
Ἄλλ' ἰδοὺ εἰς τοῦ Θεάτρον φθάσαμεν καὶ ἡμεῖς τὴν πύλην.
κῦτταξε τὸν θυρωρὸν του, πῶς ἀγριωπὸν τὸ ἦθος
ἔχει! πῶς πέριξ του γράφει μὲ τὴν βράβδον τοῦ καμπύλῃν,
πεποιθώς εἰς τῶν δοράτων τῆς Ἀρχῆς τὸ τόσον πλῆθος!
Ὅσον σοὶ φαίνεται ὁ Χάρων ὅστις σ' τὴν Ἀχερουσίαν,
τὴν ξηρὰν χεῖρα ἐκτείνει, ὅπως παρὰ τῶν σκιῶν,
τῆς διαπορθεύσεώς των, λάβῃ ὡς ἀντιμισθίαν,
καθιερωθεῖσαν ἤδη ἐκ τοῦ χρόνου—ὁβολόν;...
Ἄς ἐμβῶμεν... Ἀλλὰ πρέπει μετὰ πλείστου καλοῦ τρόπου,
πρόσεχε μὴν ἀντιτείνης στὴν ὀργὴν τοῦ θυρωροῦ.
Πλὴν κεχαραγμένην φέρε, φέρε ἐπὶ τοῦ προσώπου
καταφρόνησιν στὰς πράξεις—εἰς τὰ ἦθη τοῦ συρμοῦ.
Ἄς ἐμβῶμεν μετ' ἐκείνον ὅστις ἤδη καταβαίνει
τῆς ἀμάξης, τὸ πλευρόν του νὰ! βαδίζει ταυτοχρόνως
σύζυγός τις ἄλλου—ξενή,
τὴν ὁποίαν ἀνεδέχθη νὰ ὑπηρετήσῃ μόνος.
Καὶ ὁ σύζυγος στὸν οἶκον ἵσταται καὶ περιμένει,
στὴν ἐκείνου εὐπισταίαν οἱ εἰδήμονες γελῶσιν
ἵπποι, καὶ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ψιθυρίζει ἃς προσμένει.
(ἐὰν δύνανται, ὡς πάλα, καὶ νῦν ἵπποι νὰ λαλῶσιν).
Ὅλοι γενικῶς ὡς σφάλμα κρίνουσι τιμωρητέον,
σύζυγος νὰ συνοδεύῃ ὁ Αἴγιος τὸν σύζυγόν του.
Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ! ὁ συρμὸς χαλάει πλέον.
κάθε πᾶγμα ἔχει φίλοι, ἐδῶ καὶ τοῦ τὸν καιρὸν του.
Πλὴν, ἃς ἐμβῶμεν ὦ Μοῦσα! στὴν πλατείαν, εἶναι ὥρα;
τὴν εἰσαγωγὴν, πενθίμως ἡ ὀρχήστρα παίζει τώρα:

ΙΚΑΝΟΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ, ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΕΥΘΥΝΕΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΟΥ ΘΕΑΤΡΕΙΟΥ

ἄλλος τῶν γυμνῶν ὀμμάτων τὰς ἐφόδους συντροφεύει
 Μὲ μειδιάμα χαρίεν· ἄλλος, λέγει, πῶς μαντεύει
 Διατὶ κομψὸς τις φέρει κυανόχρου λαιμοδέτη
 Κι ἕτερα πολλά προσέει·
 πλὴν, νᾶ! ἡ σκηνὴ ἀνοίγει ἡ ὑψίτονος γυναῖκα
 Φαίνεται σ' αὐτὴν ἐπάνω, καὶ συγχρόνως ἄλλοι δέκα·
 τῶρα πλέον ὅλα πύουν εἰς τῆς Βαλερώ (α) τὴν θέαν,
 Ἦτις παίζουσα στὴν χεῖρα
 τὸ ἀνεμιστήριόν της, μᾶς ἀνοίγει σκηνὴν νέαν·
 Κωμικὴν, ἀθλίαν μοῖραν·
 εἰς τὸ ἄσμά της, ἡδύειν ὡς τὸ ἄσμα ἀηδόνης (! ;)
 Ψυχὰι πόσαι συγκινοῦνται! Ὁ κομψὸς δὲν εἶναι μόνος,
 ὅστις, μ' ἐκστασιν ἡδεῖαν,
 τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν
 συγκεντρῶνων, εὐαισθητῶς, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὠτός του
 Συνοδεύει καὶ τὸ ἄσμα μὲ κινήσεις τῆς χειρὸς του·
 τὸν λευκότριχα ἐκείνον κύτταζε προσεκτικῇ,
 Ὅστις, τὴν ἀρχαῖαν
 τοῦ βουνοῦ ἐνδυμασίαν ὀρμεμψῶς πολιτίζων,
 Φαίνεται τ' ἀχόρταστὸν του σ' αὐτὴν βλέμμα ἀκοντίζων·
 εἶναι βέβαια σκανδαλίου

Πρόξενος πολὺ μεγάλου
 ἡ τοιαύτη τῶν ἡρώων τοῦ ἀγῶνος παρωδία
 Κι ἡ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς μας, ἐπὶ τῆς σκηνῆς, θυσία·
 πλὴν περίμεινε ὦ Μοῦσα! καὶ αὐτὰ δὲν εἶναι μόνα
 Τὰ ποικίλλοντ' ἀκωλόστως τοῦ Θεάτρου τὴν εἰκόνα.
 κύτταξε τινὰς Κυρίας εἰς τὰ πέριξ θεωρεῖα,

Ὅχι βέβαια ὅποια στοὺς ἀρχαίους χρόνους ἦσαν·
 ἤθελ, ἅτινα μᾶς σπρώχνουν πρὸς τὸν ὁμιλῶν τὴν Κεάδα,

(α) Ὑποτίθεται ἡ παράστασις τοῦ μελοδράματος τῆς
 Ἀποπλανηθείσης (Trovata)

Λυμαινόμενα καὶ δούλην κι ἀνεξάρτητον Ἑλλάδα . . . !
 δυστυχία ! . . . ! ποῖος θέλει τὸν συρμὸν ἀναχαιτίσει ;
 Καὶ τὴν μαγικὴν ἰσχύν του, ὅποιος θέλει πολέμησει ;
 Φεῦ ! ἐλπίς πᾶσα ἐχάθη

κι ἡ αἰδῶς αὐτὴ ἐπνίγη, εἰς τοῦ στήθους μας τὰ βάθη !
 Αἱ Κυρίαί, ἐν καὶ μόνον ἀντικείμενον φροντίδος,
 τὸν συρμὸν ἔχουσι πᾶσαι, κ' εἰς αὐτὴν τὴν τύφλωσίν των,
 Εἰς τὸ νέον τοῦτο εἶδος

τῆς θεότητος πολλάκις θυσιάζουσι τὴν ζωὴν των ! ! !
 Καὶ οἱ ἄνδρες ; ὦ αἰσχύνῃ ! τρέμοντες εἰς τῶν συζύγων
 τὰς βουλὰς ν' ἀντισταθῶσι δὲν τολμῶσι καὶ ὀλίγον,
 Ἀλλὰ κύπτουν τὸν αὐχέναν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς των κλείουν.
 καὶ διὰ ν' ἀπομακρύνουν τὰς τοῦ λογικοῦ ἐφόδους

Ἐξ αὐτῶν πολλοὶ μεθύουν,
 ἢ μὲ τρέχουσιν εἰς τὰς τριόδους.
 Τοῦτο εἶναι τὸ ὥραϊον

ἀποτέλεσμα ὦ Μοῦσα, τῆς φροντίδος τῶν γονέων ! . . .
 Ἀλλά . . . Πλὴν . . . Θεέ ! τί βλέπω ; ἡ καλὴ μου Μοῦσα φεύγει !
 πρὶν τοῦ τέλους τοῦ Θεάτρου ἐπροτίμησε νὰ εὕγῃ
 Καὶ νὰ μὲ ἀφήσῃ μόνον·
 παρὰ τὸ τρελὸν νὰ βλέπῃ τῶν πέριξ αὐτῆς εἰκόνων.

Π. ΠΑΝΑΣ.

ΤΩΡΑ ΟΠΟΥΝΕ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

Γέροντες, νέοι συμμαζωχθῆτε!
 Τσῆ διασκεδάταις ἀπαρνηθῆτε !
 Καὶ θυμηθῆτε, πῶς ἀπὸ χῶμα
 ἔβη τ' ἀδύνατο θνητό μας σῶμα,
 Καὶ πῶς σὲ χῶμα θὰ κατακτῆται
 Ὅσα κι' ἂν καμώμε ὅσο κι' ἀζήσωμε !
 Δοθῆτε οὗλοι στὴν προσευχῇ,
 Τώρα ὅπουνε Σαρακοστή !.

Σεῖς Θεατρόφιλοι Νέοι καὶ Νέαις.
 Νᾶστε γενναῖοι, νᾶστε γενναῖαι,
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Θέν' ἀπεράση καὶ τοῦτη ἡ ζάλη,
Καὶ ὁ Βουκέφαλος θ' ἀνοίξει πάλι,
Καὶ κειτὰ τὰ ζούδια οἱ Θεατρίνοι
ἴσω· γυρίσουνε πάλαι κ' ἐκείνοι...
Μὴν ἀπελπείσῃς, ὑπομονή,
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Σεῖς Ἀντιπρόσωποι ἀγκαλιχτοῦτε
Τσοῦ συγγενεῖς σας—κί ἀναπαῆτες,
Τώρα ὁπύκλεισε τὸ Βουλευτήρι,
Τ' Ἀνεμογιάννη τὸ ξεδοτήρι!
Χρυσὰ δνείρατα, τρελαῖς ἐλπίδες,
Καὶ τὰ παχιόλογα, καὶ τὴν πουτρίδες
Ἄστε καὶ ἀλλάξετε τώρα φαεῖ,
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Καὶ σεῖς Χορεύτραις, σεῖς Χορευτάδες,
Πῶς θὲ νὰ ζήσετε τόσαις βδομάδες
Μὲ τὰ ποδάρι σας σταυρομένα,
Ἀπὸ τσοῦ κάλους βασανισμένα;
Γιὰ νὰ ξεδίνετε, στὴν κάμαρά σας,
Ἀνασηκόνετε τὰ κούτσουρά σας!
Μὲ τὴ σουρίστρα χωρὶς βελί!
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Σεῖς τοῦ Διὰ τοῦ Συνδρομητάδες,
Ἐνθυμηθῆτε πῶς δύο βδομάδαις
Θὲ νὰ βαστάξῃς ἡ ἐξαμηνιά,
Καὶ ὁπῶς ἤθελε εἶνε ἀδικιὰ
(Ὅσοι ἐννοῆτε δὲν εὐκαιρήσετε
Τὴν πληρομή μας νὰ ἐξοφλήσετε)
Νὰ ἀρτιθῆτε μὲ συνδρομή!..
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!..

(ἀκολουθεῖ)

Ἄ Ο Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΛΙΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ» 1860

ΛΗΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 12ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

Κεφαλληνία, 13 Μαρτίου 1860.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ.

Ἀφοῦ καὶ οὐλαὶς μας ἡ ἐφημερίδες βρύνουν ἀπὸ τὰ ἄθλα τῆς
χαριτωμένης μας καὶ λιγοδούρητης ἐνδεκάτης Βουλῆς, ἤθελε ἔντε-
πόμασθε νὰ μὴ μπορούμε καὶ μεῖς νὰ προσφέρουμε εἰς τοὺς
ἀναγνώσταις μας κανένα δεῖγμα τῆς μεγαλοφυχίας καὶ μεγα-
λονημοσύνης τόσο φωστήρων! Ἐπαρκαγγείλαμε λοιπὸν μιανοῦ
μας φίλου τσοῦ Κορφού, νὰ μᾶς συμμάσῃ τὰ περιεργώτερα, καὶ
ὅσα ἐξεφύγανε τὴν προσοχὴ τοῦν ἀλλουνῶνε, καὶ νὰ μᾶς τὰ
στείλῃ—γιατὶ τώρα ὁποῦνε σαρακοστή μ'πορεῖ καὶ τὰ διαβάξῃ
ὁ Κόσμος, καὶ νὰ δέεται νὰ συχωρεθοῦνε ἡ ἀμαρτίαις τοῦν Βου-
λιασταδῶνε.

Καὶ πρῶτο, πρῶτο ἔχουμε τὸ ἀκόλουθον:

Ο ΠΑΤΕΡ ΑΡΣΕΝΙΟΣ.

Εἶναι μιὰ δεκαπενταριά χρόνοι ὁποῦ ἔνα ὄνειρο πάλι περίεργο
ἔφερε στοὺς Κορφούς ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος ἕναν περίφημον Ἀσκη-
τὴ, τὸν πᾶτερ Ἀρσένιο. Ὁ πᾶτερ Ἀρσένιος μὲν ἐξέγαλε τὸ πο-
δάρι τοῦ ἀπὸ τὴν βάρκα κ' ἐπάτησε ἔξω στὴ Σπηλιὰ, ἐγνώρισε
τὸν τόπον ὁποῦνε ἴδεν σὶ ὄνειρό του. Ἀνεμογιάννης καὶ λαὸς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ἐπαράσταν' οἱ ὀχτὼ δέκα χρόνοι, ἐπαράχτισε τὸν πατέρα Ἀρτέ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(α) Διὰ τὸ στενὸν τοῦ φύλλου δὲν θυνάμεθα νὰ τὴν κατὰ χωρίσωμεν.

ἔντιμη καὶ ἀξιολογία γνῶμη τοῦ Κ. Φίλιππα, ἡ ὁποία γὰρ τιμὴ τοῦ καὶ γὰρ τιμὴ τῆς Ἀποθήκης μας ἐπέραςε καὶ τὰ Πρακτικά, ἡ Ὁρθόδοξη ἐνδεκάτη Βουλὴ τῆς Ἐπανήσου δὲν πρέπει μῆτε νὰ καταδεχθῇ νὰ διαβάσῃ τὴν ἀναφορὰ τοῦ πατέρ Ἀρσένιου, γιὰ τὸ σέβας ὅπου ἡ Βουλὴ χροστᾷ στὸν Ἀνεμογιάννη, τὸ λαὸ καὶ τὸ Δεσπότη ἡ Ὁρθόδοξη Ἐνδεκάτη Βουλὴ τῆς Ἐπτανήσου συμφωνεῖ πληρέστατα μὲ τὴ μικρὴ καὶ μένι μὰ ἔντιμη καὶ ἀξιολογία γνῶμη τοῦ Κ. Φίλιππα, καὶ ὁ Πρόεδρος ὑποχρεώνεται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάγνωσι· παραγγέλλει νὰ τὴν διαβάσῃ κρυφὰ μοναχοί· οἱ Βουλευταί, καὶ ἀναβάλλει τὴ συζήτησι· γιὰ τὴν ἄλλη Συνεδρίασι. — Στὴν ἄλλη Συνεδρίασι ἡ Βουλὴ ἀπεφάνθη·

Ἐπειδὴ ὁ ὑποφαινόμενος Ἀσκητὴς ex — θαυματουργός, ἔπαψε ἀπὸ τὸ νᾶναι Θaumaturγός καὶ νὰ ὠφελῇ τὸ Κράτος καὶ τὴ Χριστιανωσύνῃ κἀνώντας Μεγαλόσχημαίς καὶ ἄλλα θαύματα, καὶ ἐπειδὴ ἔπαψε ἀπὸ τὸ νὰ χαίρει τὴν ὑπόληψιν τοῦ Ἀνεμογιάννη, τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Δεσπότη, γιὰ τοῦτο ἡ Ὁρθόδοξη Ἐνδεκάτη Βουλὴ τῆς Ἐπτανήσου, ἡ ὁποία αἰσθάνεται ὅλο τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψιν γιὰ τὸν Ἀνεμογιάννη, τὸ λαὸ καὶ τὸ Δεσπότη, ἀποφασίζει νὰ διωχθῇ ὁ Ἀσκητὴς ex — θαυματουργός ἀπὸ τὸ Κράτος !...

Κατὰ συνέπειαν, ἡ Βουλὴ παραγγέλλει καὶ τὸ λέει μιὰ φορὰ γιὰ πάντα.

Ὅπου ὅσοι ξένοι Ἀσκητὰδες καὶ Καλογέροι Θaumaturγοί, εἴτε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος εἴτε ἀπ' ὅπου κι' ἂν ᾖναι, ὅπου ἐλάθανε ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴ δύναμιν νὰ κάνουνε Μεγαλόσχημαίς καὶ ἄλλα θαύματα, θέλουνε νᾶρτουνε στὴν Ἐπτανήσου, εἶναι ἐλεύθεροι νᾶρθουνε, καὶ θέλει πολιτογράφωνται, καὶ θέλει χαίρωνται ὅλα τὰ προνόμια καὶ ὅλα τὰ δικαιώματα ὅπου χαίρονται οἱ ἰθαγενεῖς Ἐπτανήσιοι κι' ὅπου διορίζουνε οἱ νόμοι καὶ τὸ Σύνταγμα· ὅπου αὐτὰ τὰ προνόμια καὶ τὰ δικαιώματα καὶ ἡ πολιτογράφισι θέλει ἔχουνε κάθε κτῆρος καὶ κάθε δύναμιν ὅσο ποῦ αὐτοὶ οἱ Ἀσκητὰδες καὶ Καλογέροι ἐξακολουθοῦνε νὰ ᾖναι Θaumaturγοί καὶ νὰ χαίρωνται τὴν ὑπόληψιν τοῦ Ἀνεμογιάννη, τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Δεσπότη· ὅπου ὅταν ὅμως οἱ Ἀσκητὰδες αὐτοὶ καὶ οἱ Καλογέροι πάψουνε ἀπὸ τοῦ νὰ ᾖναι Θaumaturγοί,

τοῦ γοί, ἀπὸ τὸ νὰ ὠφελοῦνε τὸ Κράτος καὶ τὴ Χριστιανωσύνῃ κἀνώντας Μεγαλόσχημαίς καὶ ἄλλα θαύματα, ἀπὸ τὸ νὰ χαίρωνται τὴν ὑπόληψιν τοῦ Ἀνεμογιάννη, τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Δεσπότη, ἡ φιλελεύθερος καὶ Ὁρθόδοξη Ἐνδεκάτη Βουλὴ τῆς Ἐπτανήσου, ἡ ὁποία αἰσθάνεται ὅλο τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψιν γιὰ τὰ θαύματα, τὸ Δεσπότη, τὸ λαὸ καὶ τὸν Ἀνεμογιάννη, τοὺς ἐξορίζει ἀπὸ τὸ Κράτος !...

ΤΟ ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ ΤΗΣ ΕΝΔΕΚΑΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

Πάτερ ἡμῶν, (ὅπου κι' ἂν ᾖσαι εἰν' ὅλο τὸ ἴδιον) ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου ὡς ἐν Οὐρανῷ, κι' ἐν τῇ Βουλῇ. Τὸν μισθὸν ἡμῶν τῶν 40 διστηλῶν δὸς ἡμῖν σήμερον, καὶ ἄφες ἡμῖν τὴ δουλειὰ τοῦ Μισθολογίου, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφήμεν τῷ Διβαδᾷ καὶ λοιποῖς, καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀποθήκην τοῦ Διαβόλου, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς τοῦ Καμουτσιοῦ. Ἀμήν.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ.

Ἀνωνύμως μᾶς ἐστάλη πρὸς ἀποθήκευσιν τὸ ἐπόμενον :

Συμπατριώταις !

Πολλοὶ ἐλαμπασθήκανε ποῦ μ' εἶδανε νὰ ἔβγω σὰν Ἐγχώριος Σύμβουλος — πολλοὶ ἐμουρμουρίσανε καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐγελάσανε· — οἱ στεργοὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχουνε περισσότερο δίκην ἀπ' ὅλους, καὶ εἰς τοὺς στεργοὺς τούτους ἔχω σκοπὸ νὰ ἀπαντήσω ρίχνοντάς τους τὸ παρόν μου πρόγραμμα στὰ μοῦτρα ! Νὰ σᾶς περιγράψω τὴ ζωὴ μου, συμπατριώταις, μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε κόπος χαμένος, ὁ τόπος μας εἶνε τόσο μικρὸς ὅπου καθένας, χωρὶς νὰ τὸ θέλει, σκοντάβει τῇ κακομοιρίᾳ τ' ἄλλου. Ποῖος εἶμουναι λοιπὸν τὸ ξέρετε, ποῖος εἶμαι τὸ βλέπετε ! δὲν ἔχω ἄλλο νὰ καμῶ τὸν Πανηγυρικὸ μου !.. ἐκεῖνο ὅμως ποῦ δὲν εἶσθε ὑποχρεωμένοι νὰ ξέρετε εἶναι τὸ τί μ' ἔκαμε νὰ ξεμου-

τρίσω, με τέτοια φουρτούνα, στο πέλαγο τζή υποψηφιότη-
τος, χωρίς να θυμηθώ το έδω καράβια πνίγουνται
και σείς βαρκούλαις τί γυρεύεται; — Έδω και
μέραις ο Θεός είχε ζημερώσει την πουλιό τρομερή μέρα που να
θυμώμε (και είμαι 70 χρονών!) Ένας αέρας, μία βροχή μία
χιονιά όπου επάγωνε το μιάλο του κουκάλου! Αν σάς πω πώς
περισσότερο απ' όλους αισθανόμουνα τη κακοκαιριά δεν το λέω,
Συμπατριώταις, για να σάς συγκινήσω όχι! Ξέρω όπως Ένας όπου,
για το κακό του κεφάλι, τουρτουρίζε στην άκρα μίχνο καφερείου,
δεν έχει το παραμικρό δικαίωμα στην ευσπλαγχνία τουν καλο-
ενδυμένω. και χαράς τονε αν μπορῇ να ξεφεύγῃ και την αγα-
νάκτησῇ τους! Έβριξα δλόγηρα τὰ πονεμένα μου βλέμματα και
ξανόγοντας μία δεκαριά πούτανε καθισμένοι σ' ένα ταβλι κ'
επαίζανε, επῆρα ένα σκαμνί και τους επλησίασα για να ζεσταθῶ
και να ξεδόσω (ώμένανε!) με το παιγνίδι. Πολλώνε θα σάς πα-
ραξοφανεί να πλησιάζω ακόμα παιγνίδια! μα τί να σάς πω, το
παιγνίδι εστάθηκε πάντα η αδυναμία μου, μὲ—στοίχισε πάρα
πολλά για να τ' άρνηθῶ ποτέ. Οι γονέοι αγαπούνε πάντα και
περισσότερο τὰ παιδιὰ που τους εστοίχισαν πίκραις και δά-
κρυα! — Οι αδύνατοι ἄντρες τζή γυναίκας που καθημερινὰ τους
άπατούνε. Οι άπόμαχοι κάνουνε φυλακτὰ τζή μπάλαις όπου
βγάνουν μεσαθέτους, και όπου λίγο έλειψε νάν τους στείλουν σην
άλλη ζωῇ. — Εγὼ λατρεύω τὰ χαρτιά που μαφανίσανε! — Είμουν ο
λοιπὸν ὅλος προσεκτικός εις τὸ παιγνίδι, και ἔδινα και κάπου
κάπου τὴ συμβουλή μου εκειῶνε πο' παίζωνε, ὄντες άκουσα πὼς
κάποιος μ' ἐτράβαε από την ὀμπρέλλα, γυρίζω και βλέπω τὸ
φίλο μου Κ.—Κολημέρα του κάνω, σανάθελα νάν του πῶ—άσε
με ἡσυχόνε!—Μὰ εκειὸς σκύφτει και μου λέει στο αὐτί. — Ἦ-
θελα κάτι να σου πῶ. — Ὅριζε, του λέω σά μισοτζινισμένος. —
Πάμε ἴσα οἷον — Ὅρισέ μου ἔδεπα γιατί σου βεβαιώω πὼς
βαρένομαι να ἔβγω οἷον. (έντρεπόμουνα νάν του πῶ πὼς κρινώνω!)
— Πάμε μιά στιγμή καλότηχε. — Στενοχωρημένος ασκηόθηκα και
τον ακλούθησα—Ὅντες ἐβγήκαμε ο φίλος μου Κ. με πέρνει α μ-
πράτζο, πρᾶμμα όπου δέ μου τυχαίνει παρὰ κάθε ὅπουνε
ἐκλογαίς, και μου λέει:—Σε κάπποσαις ἡμέραις ἔχουμε τση ἐκ-
λογαίς τουν Συμβούλωνε—Ὅυμ, κάνω, ἐκατάλαβα (ἐπειθ' εστο-

χάσθηκα ὅπως ο φίλος μου μ' ἔπερνε από κοντὰ για να μου κα-
παρήν την ψῆφο) Έγὼ φίλε μου, του κάνω με τρόπο τραγικο-
κωμικό, αποφάσισα να αποτραβηθῶ από τὰ πολιτικά, και δέ
θέλω να πάρω κανένα μέρος! — Δέ με καταλαβαίνεις ἄσμε να
μπλήσω χωρίς να με αντισκόφτης και ἐπειτα μου αποκρένεσαι,
ἤθελα λοιπὸν να σου πῶ ὅπως σε λίγαις ἡμέραις ἔχουμε τση
ἐκλογαίς, και ὅπως ἔκανες καλὰ να να συντρέξῃς.—Νὰ συντρέξῃ!
φωνάζω ξεχασμένος, σὰ νάθελα μου πούνε ὅπως η τράπουλα ἔχει
62 χαρτιά η ὅπως εἶνε 4 φαντεσπάθιδες, να συντρέξῃ!—Μάλιστα,
μάλιστα να συντρέξῃς και με την πεπειθῇ πὼς θα μείνεις! και
γιατί όχι, στο θεῖο σου; ο Νόμος σε ἀναγνωρίζει ἐκλόγιμον,
γιατί θέλεις οί συμπατριώταις σου να μὴ σε βαστούνε τὸ Νόμο;
Γιατί εἶσαι γέροντας; μὰ μου φαίνεται πὼς θα κάμεις ἔτσι πολὺ
καλλήρερη φυγοῦρα, σάν Ἐγγώριος Γερουσιαστής, παρὰ κάτι παι-
δάρια ὅπουνε σχεδὸν ἀγένιαγα! — Εἶσαι ο πουλιό φτωχὸς απ'
ὅσους παρῆσαιζονται, και τοῦτο εἶνε ἓνα προτέρημα που αν
εἶνε δικαιοσύνη, θα σε κάμει να πάρης την πρώτη ψηφοφορία.—
Ἐχαλάρηκες στο παιγνίδι.—Η τύχη λοιπὸν σου χρωσάει μίαν αν-
ταμοιβή, και ποὸς ἤξερει μήπως φυλάει να σοῦν την κάμη στο
παιγνίδι τση ἐκλογῆς, στο λότο τση ψηφοφορίας!.. η τύχη
εἶνε θυληκιά και ἐπομένως ἔχει μεγάλη κα πρίτζια! —
Δεν ἔχεις κόμμα θα μου πεις ἴσω; τὸ κόμμα τουν φαλίδωνε
πέσμου τὸ ἀλησμόνησες; Εἶνε τὸ κόμμα τὸ μεγαλύτερο, τὸ συμ-
παθέστερο, και που παρασταινεις τόσο καλὰ όπου σου φαίνεται και
εἶσαι η ἐσάρκωσι τζή ιδέας του, και φοβάται; λές πὼς ὅλοι οί
συνάδελφοι δεν θα σε βοηθήτουνε; — Ὅτο γιν' ἱκανότητα, ξέρεις
καλῆτερά μου, πὼς εἶνε ἓνα λοῦσο ὅλων δι' ὅλον περιττὸ ὅ-
που δέ ζητιέται οὔτε στὰ επαγγέλματα!..

Ο φίλος μου ἐμίλιε με πόση ζῆση και τόσα καλὰ όπου με
ἐκατάπεισε· ἐλπίζω Συμπατριώταις πὼς και σεῖς θαντοῦ δόσετε
δίκρο, Ἀμήν! Ἀ με κάμετε να μείνῃ θέλει σάς κάμω την εὐ-
χαριστήριόν μου; Ὡς τόσω καλαῖς ἀντάμωσες εις την μπούκα
τση κάλπης.

Κεφαλληνία τῇ 12 Μαρτίου 1860.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ένας όπου ἔχει χρεῖα να γένῃ
Ἐγγ. Σύμβουλος.

ΤΩΡΑ ΟΠΟΥΝΕ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

(Συνέχεια.)

Ἦσείς Ἐμπόροι ἴσα μετράτε,
Λίγο ἂν μπορῆτε κερδοσκοπᾶτε,
Στὰ μισὰ κέρδη φχαριστηθῆτε,
Μὴ στὴν ψυχὴ σας, μὴν παραγδῆτε!
Καὶ ὅσοι ἔχετε ἐλαστικότητα
Εἰς τὴ συνείδησιν, μπορεῖ καλῶτα
Νὰν τὴ βαστάτε στενὴ στενὴ,
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Ὅσοι δανεῖζετε μὲ χοντρὸ τόκο!
Ἄν ἀγαπᾶτε τὴ Θεοτόκο,
Φχαριστηθῆτε εἰς τὸ μισὸ
Ἀφ' ὅσα πέρνετε τὰ ἑκατὸ
Ἄσσετε τώρα τὰ τοκολόγια
Καὶ λογαριάζετε μὲ κομπολόγια
Ζήσετε κάνε σὰ Χριστιανοὶ
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Καὶ σεῖς Παπᾶδες χαϊρόσαστ' ὅλοι,
Ποῦθεν ἀγίασῃ τὸ Ἀργαστόλι,
Καὶ ὁποῦ τόσαις ψυχαῖς χαμέναις
Θεὸς νὰ ριφθοῦνε μετανομέναις
Στὴν ἀγκαλιὰ σας τὴν Εὐλογημένη,
Π' ὅτι καὶ ἂν πιάσῃ σφυκτὰ βασταίνει!
Πλὴν μὴ σκοτώσετε μόσχοι οὐτ' ἄρνη
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Ὡ φιλακόλουθαις καλαῖς γερουλαῖς,
Τρέξετε τώρα τρέξετε οὐλαῖς,
Ὅσο θελήσετε στὴν Ἐκκλησίᾳ σας,
Νὰ μουρμουρίζετε τὰ πατερμά σας
Καλὸ παράδειγμα δόστε τῇ νιαις
Π' ἀλισμονᾶνε τῇ προσευχαῖς
Ἡ ψυχούλαι σας ἔχουν γιορτὴν
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Ἄ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΝΤΗΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.53.41.φ1.0086

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΛΕΓΟΜΕΝΟ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ